

PIONEREN

Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering

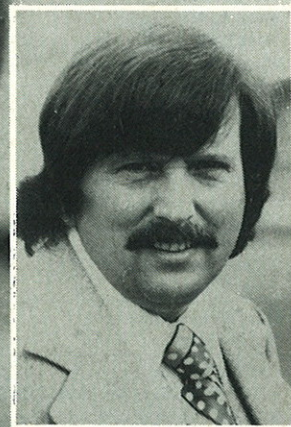
Nr. 4 juli/aug. 1983

Ken Gulliksen vil vinne
rocke-generasjonen
for Gud!

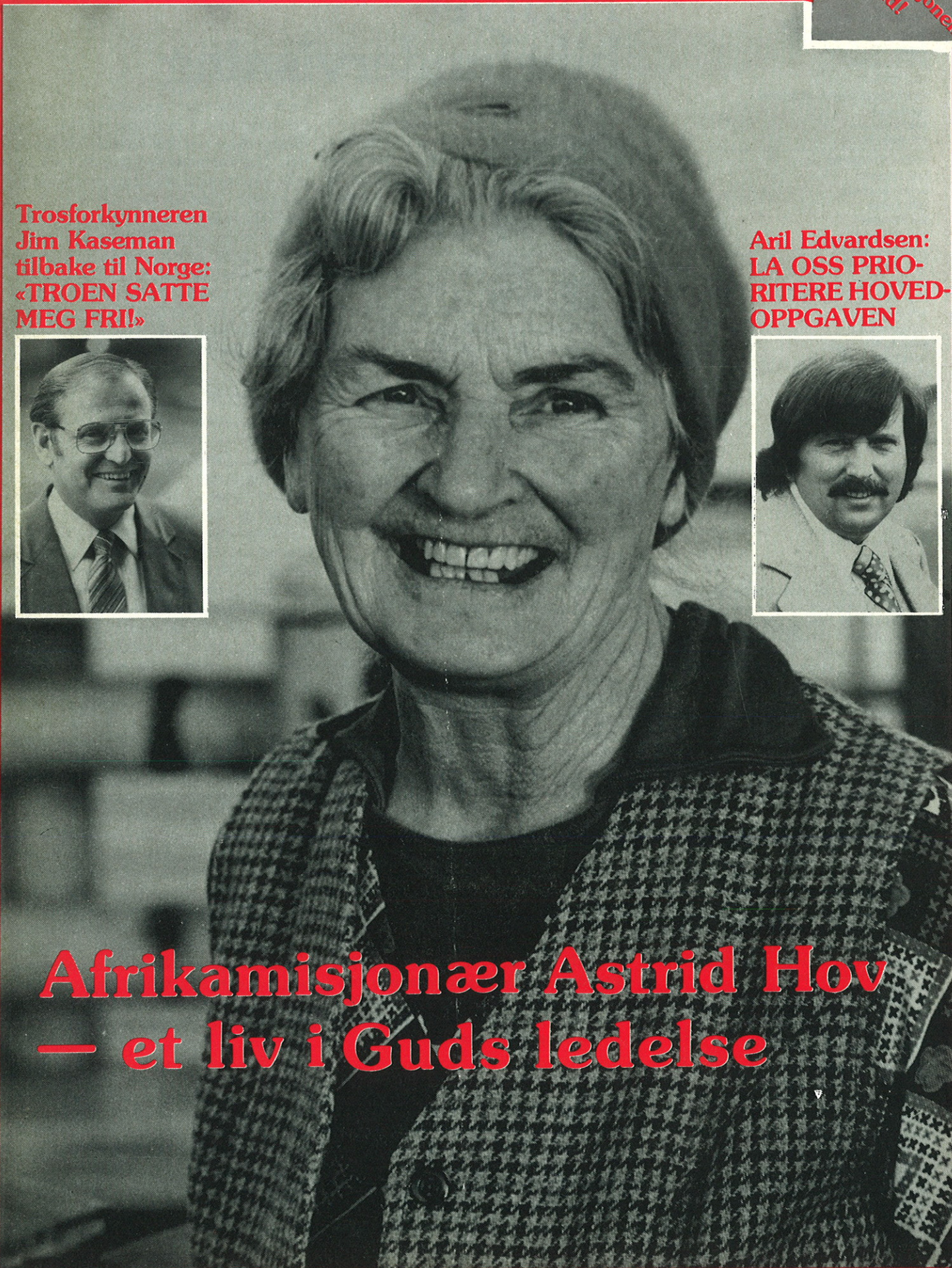
Trosforkynneren
Jim Kaseman
tilbake til Norge:
«TROEN SATTE
MEG FRI!»

Aril Edvardsen:
LA OSS PRIORITERE HOVED-
OPPGAVEN

**Afrikamisjonær Astrid Hov
— et liv i Guds ledelse**

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Red. sek.

Hanne Marit Rygh

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Løvås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Svein Thorkildsen

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlid Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Irene Skår

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Svein Thorkildsen

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

Svein Thorkildsen

DISTRIBUSJON

Randi Karlsen

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.0700716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt

4480 Kvinesdal

Fornyet bibelundervisning

Tekst: Rolf Erik Janøy

Et av de områder som sterkest er i behov av fornyelse og vekkelse i menighetslivet er — bibelundervisningen. Alt for mange menigheter har i alt for lang tid, levet av tilfeldig og næringsfattig forkynnelse av Ordet. Resultatet er umodne kristne som aldri synes å bli noe annet enn «småbarn i Kristus». Tross sterke møter, inspirerte preker og herlige stevner synes utviklingen stå stille i mange Guds barns liv. Det behøver ikke være deres feil, de har kanskje aldri blitt ført inn i Ordets grunnleggende sannheter. Det finnes ingen solid grunn i deres liv som kan bygges videre på.

Abstrakt

Mye bibelundervisning savner et feste i den praktiske hverdag. Det blir teorier omkring skriftsteder, som forsamlingen liksom forkynneren bare får et abstrakt forhold til. «Læren» blir et organisert system av tanker, som settes fram i punkter av mer filosofisk karakter. Lære og teologi kan fort bli menneskers meninger omkring ulike sider av Guds ord. For om Skriften er inspirert av Gud, så vet vi at ingen fortolker kan påberope seg å være det i alt man forkynner. Desto mer teoretiske vi blir desto mer har feilbarligheten tendens til å snike seg inn. Intet sted i Bibelen finner vi læren satt fram i abstrakte teoretiske punkter. Både i det gamle og nye testamentet undervises det alltid utfra praktiske og konkrete situasjoner. Vi ser hvordan Gud handler med sitt folk og enkeltpersoner. Også brev-litteraturen i NT er forkynnelse inn i folks praktiske og historiske situasjoner. Vi ser hvordan Gud handler med sitt folk og enkeltpersoner.

Sunn

En sunn Bibelundervisning er noe som kan hjelpe oss på en konkret måte i vårt forhold til Gud og medmennesker. Den sunne lære berører alle områder i menneskets liv. Når vi lytter til en slik bibelundervisning vil vi ikke

bare justere våre tankebaner, men vi blir ledet inn i å praktisere Ordet. Den Hellige Ånd er alltid konkret og praktisk. Det svevende og abstrakte er mer et kjennetegn på uklare og menneskelige tanker. Gud vil føre sitt folk inn i åndelige realiteter og gi oss klare og bestemte målsettinger. Når Ånden åpenbarer Ordet blir vi bevisste kristne. Den som er ført inn i den sunne lære, har noe å handle utfra når det daglige livet leves og valg skal gjøres. Derfor er det så viktig med en grunnleggende, klar og praktisk bibelundervisning.

Systematisk

I vanlig møtevirksomhet er det et utall av emner og tema som taes opp i prekenform. Det kan være vanskelig å få med seg så mye når man skal hoppe fra det ene til det andre i en uendelig rekke av tema. Inspirasjons-prekenene har sin plass, men det har sannelig den systematiske bibelundervisningen også. Hvert enkelt medlem bør få del i en undervisning om de første grunner i guds Ord. Gjerne på en måte som kan minne om ren opplæringsvirksomhet. Vi kan f.eks. starte «kurser» i menigheten som tar opp sentrale emner i Guds Ord, enkelte av «kursene» burde være obligatorisk for alle menighetens medlemmer. Her får de så en undervisning med et praktisk siktemål, gjerne med konkrete oppgaver. De kan få stensiler og annet matriale som kan hjelpe dem til å bli så grunnfestet, at de siden kan være istand til å lære andre. Det er viktig at undervisningen blir knyttet til Kristus og livet i ham. Likeså at vi ydmykt erkjenner at ingen forstår seg på alle ting. Men det vi selv er ført inn i, kan vi frimodig dele med andre.

Blir undervisningen for teoretisk går forsamlingen trett. Men en åndsfuldt praktisk og bibelforankret undervisning, er det stort behov for i vår tid.

La oss være åpen for en fornyelse av bibelundervisningen.

Orientering til leserne

Hjelp til redaksjon

Vi har bedt om hjelp til oversetting fra engelsk og svensk/dansk og det har vært flere tjenestevillige venner som har fått oppdrag fra oss. Behovet er stort så hvis du har tro for å gjøre en innsats på dette felt kan du fortsatt kontakte oss. Vi trenger også folk som kan «redigere» artikler o.l. og på den måte oppøve evnen til å bruke det skrevne ord. Det finnes så mange dyktige kristne venner rundt om i landet som kunne være til stor hjelp, og avlastning i arbeidet.

OSLO 3.-7. august-83

Verdenskonferansen

for kirkevekst, blir vel den store begivenhet på stevne og konferansefronten i sommer. Det kommer talere fra hele verden som vi for første gang kan stifte bekjentskap med her i Norge. Forkynnere som har blitt brukt til rik velsignelse i sine hjemland, og derfor har mange nyttige erfaringer å dele med det norske kristenfolk. De fleste av disse forkynnere vil vel heller aldri komme tilbake til Norge. Så denne enestående anledning får vi bare håpe flest mulig av det norske kristenfolk får dra nytte av. Se nøye igjennom brosjyren for konferansen som vi har vedlagt i dette nummer av Pioneren. Vel møtt på Jordal Amfi og Folkets Hus.

Studiebibelen

Den andre brosjyren som er vedlagt gjelder «Studiebibelen» som nå er kommet i siste bind, så verket kan kjøpes komplett. Et nyttig redskap for alle bibellesere. Bestill verket gjennom Pioneren, om du tenker å kjøpe det. Pioneren vil motta en godtgjørelse fra Filadelfiaforlaget for alle som bestiller verket gjennom denne brosjyren.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18.
Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23.
Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27.
I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd.
Rom 12,4. Kol. 3,14.
Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6.
Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29.
På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13.
Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden.
Rapportere om vekkelser og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelser og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHOOLD:

Fremfor alt	2
Orientering til leserne	3
Arbeid ikke FOR Gud, men MED Gud..	4
Vi må elske tilgi og akseptere	6
Troens ord satte meg fri	10
Media og vi	12
Ekspanderende kristendom	14
Tegn, under, kirkevekst	16
Bedømmelse av den karismatiske vekkelser	18
Et nøkkelverk for alle bibellesere	22
Kort sagt	23
Vi delere med hverandre	24
Hindringer for fremgang	26
Guds ledelse	28
Et helovergitt fellesskap	31
Soldattjeneste og militærnekting i oldkirken	34
Verd å lese	36
Speilet	38
Misjonsskolen	41
Fra lesekroken	44
Til slutning	46

«Arbeid ikke FOR Gud, men MED Gud»

Guds kall har vært det viktigste i Astrid Hovs liv. Helt fra hun som ungdom ble en avgjort kristen, har hun søkt å leve i Guds ledelse. Hun var i mange år aktivt med i menighetsarbeid her hjemme, men siden

1946 har hun vesentlig virket i Sør-Afrika. I fjor fylte hun 70 år og kom hjem til Norge, ikke for å gå av med pensjon, men for å få utgitt noen av de manuskripter som hun hadde skrevet i Afrika. Foruten en del

bibelutleggelse er det for det meste selvbiografiske notater om egne erfaringer i Herrens tjeneste. Det er gode muligheter for at boken hennes nå kommer ut i Norge. Hun kan fortelle om et liv i Guds ledelse.

Misjonær Astrid Hov forteller om Guds ledelse og makt.

Pioneren

Da jeg var ute på en av mine forkynner-reiser i Norge denne gang, kom jeg i et hjem over bladet «Pioneren», forteller hun oss. — Jeg ble sittende og lese bladet fra perm til perm, og spurte om det fantes flere nummer i huset. Jeg fikk det og ble sittende og lese utover natten. Det stoffet som dere bringer i «Pioneren», er det som jeg kjenner igjen fra tidligere vekelsestider. Jeg ble rent forelsket i bladet, og derfor tok jeg kontakt med dere, sier Astrid Hov og ler hjertelig. Vi møtte henne første gang i et hjem i Oslo etter brevveksling og noen telefoner.

Hun lurte på om vi kunne gi råd med hvordan hun skulle få sin bok utgitt. Det var ikke mye vi kunne hjelpe til med på det området, men arbeid pågår med å få løst denne saken.

Astrid kan fortelle i detaljer episoder fra sitt lange og rike liv; hun har en hukommelse som den som er yngre bare kan misunne henne. Vi skal ikke ta med så meget fra hennes egne opplevelser i vårt referat fra samtaler med henne, for dette vil komme i boken.

Boken

—Når jeg her hjemme forteller om hva jeg har opplevet ved Guds nåde, blir jeg oppmuntret til å skrive det ned. Jeg

Astrid Hov er lykkelig når hun kan sette seg ned ved skrivebordet og se over sine manuskripter. Hun ser fram til at mange skal få lese om hvordan Gud har ledet henne på underfull måte gjennom et langt liv i Herrens tjeneste.

har alltid slått det bort, men mens jeg tenkte over dette i Afrika, kom det over meg en sterk inspirasjon til å skrive for at vanlige mennesker skal kunne lese om hvor underfullt Gud kan lede oss i vår hverdag. Jeg så at det å skrive også var en måte å tjene Gud på og forherlige hans gjerninger.

Hun har med seg hjem en ganske stor mengde manuskripter som er blitt

«Første gang jeg kom over Pioneren, så leste jeg bladet fra perm til perm, til langt på natt».

maskinskrevet og ordnet i innbundne hefter. Utfra dette rike råmateriale skal det så formes en bok. Den vil omhandle tiden hennes hjemme i Norge da hun samarbeidet med Oskar Halvorsen i Evangeliesalen i Oslo, videre hennes språkstudieår i Portugal. I 1947 kom hun så til Mozambique, som da var et stengt land for misjonærer. Etter et halvt år der, ble hun kalt til å bestyre et barnehjem i Durban. Deretter drog hun tilbake til Mozambique og Zwaziland. Siden ble det Sør-Afrika hvor hun ble en pioner på steder som Mafeking og Lichenburg hvor hun har grunnlagt flere menigheter som i dag drives av innfødte kristne. Særlig har hun arbeidet blant mulatter som har det spesielt vanskelig i raseskillenes Sør-Afrika. I en av hennes menigheter finnes det ikke et medlem som ikke har vært i fengsel eller vært på siden av samfunnet. Mange av dem var tidligere narkomane og kriminelle. Hun ble så engasjert i arbeidet blant disse at hun var ute en periode på 20 år uten å

komme hjem. Dette førte til at hun mistet en del kontakter her hjemme. Men Astrid strikket grytekluter og laget bokmerker for å få midler til å drive virksomheten. I tiden 1953-57 var hun hjemme i Norge og ble brukt til flere vekkelsers rundt om i landet, men fra 1957 til 1977 var hun altså ute i Afrika uten å komme hjem. Hun vil heller ikke nå stanse i Norge, men vil dra tilbake til Afrika. — Det er mye mer bruk for meg der ute enn her hjemme, forklarer hun.

Ledelse

— Du kan fortelle mange episoder som viser Guds konkrete ledelse. Hvordan kan vi lære å leve i Guds ledelse?

— Det er ulike tider og situasjoner i ens liv, så det er vanskelig å gi et enkelt svar på dette. Noen ganger står Guds ledelse så klart for deg at du bare må handle utfra dette, uansett hva mennesker mener. Andre ganger har jeg ikke fått klarhet i bestemte spørsmål, og da

kan det være rett å søke råd hos erfarne kristne som har kjærlighet, visdom og forstand. Er det en vanskelig situasjon som ingen i min nærhet kan gi meg råd i, har jeg full tillit til at jeg kan gå til Gud og få konkret veiledning. Gud svarer vanligvis med tydelige ord som kommer fra mitt indre så tydelig at det gir meg en sterk overbevisning. Denne evnen til å høre Guds tale må oppøves daglig. For meg har det vært slik helt fra barneårene at jeg har bedt og forventet veiledning fra Herren. Dette har for meg blitt et fundament for liv og tjeneste. Jeg kan fortelle mange konkrete hendelser som viser hvordan Gud f.eks. på forhånd har talt til meg om ting som siden skjedde.

— Er det lett å blande egne tanker og ønsker med det som er Herrens vilje for oss?

— Jeg er veldig nøktern når det gjelder dette. Vi kan ikke bygge på tilfeldige tanker av oss selv e.l. Er jeg ikke sikker på hva som er Guds vilje, prøver jeg saken til det ytterste helt til jeg er trygg på hva Gud vil. Jeg tør si at jeg opplever Guds ledelse hver dag, fordi jeg hver dag ber og forventer å bli ledet av ham. Når jeg møter mennesker, regner jeg med at det er Herren som har ledet meg i kontakt med disse, fordi det er min daglige bønn. Ofte viser også Gud meg hva slags mennesker jeg står overfor, slik at jeg bedre kan få hjelpe dem.

Fleksibel

— Du har et helt liv arbeidet med å vinne sjeler for Gud. Hvordan går du fram for å nå dem?

— Den som vil være en god evangelist, må fremfor alt være fleksibel. Vi må forstå at mennesker er helt ulike som individer. Jeg har derfor oppøvet meg til å være noe av en «åndelig psykolog», og så innstiller jeg meg etter de individer jeg møter. Jeg kan være sammen med alle slags mennesketyper, fordi jeg har lært meg å ta dem slik de er. Før vi kan vinne noen for Gud, må vi vinne deres fortrolighet. Vi må lytte til dem før vi kommer med det vi har på hjertet. I Afrika har jeg ofte gått fra hus til hus for å samtale med folk, og det har gitt meg mange rike erfaringer om hvor ulike mennesker er.

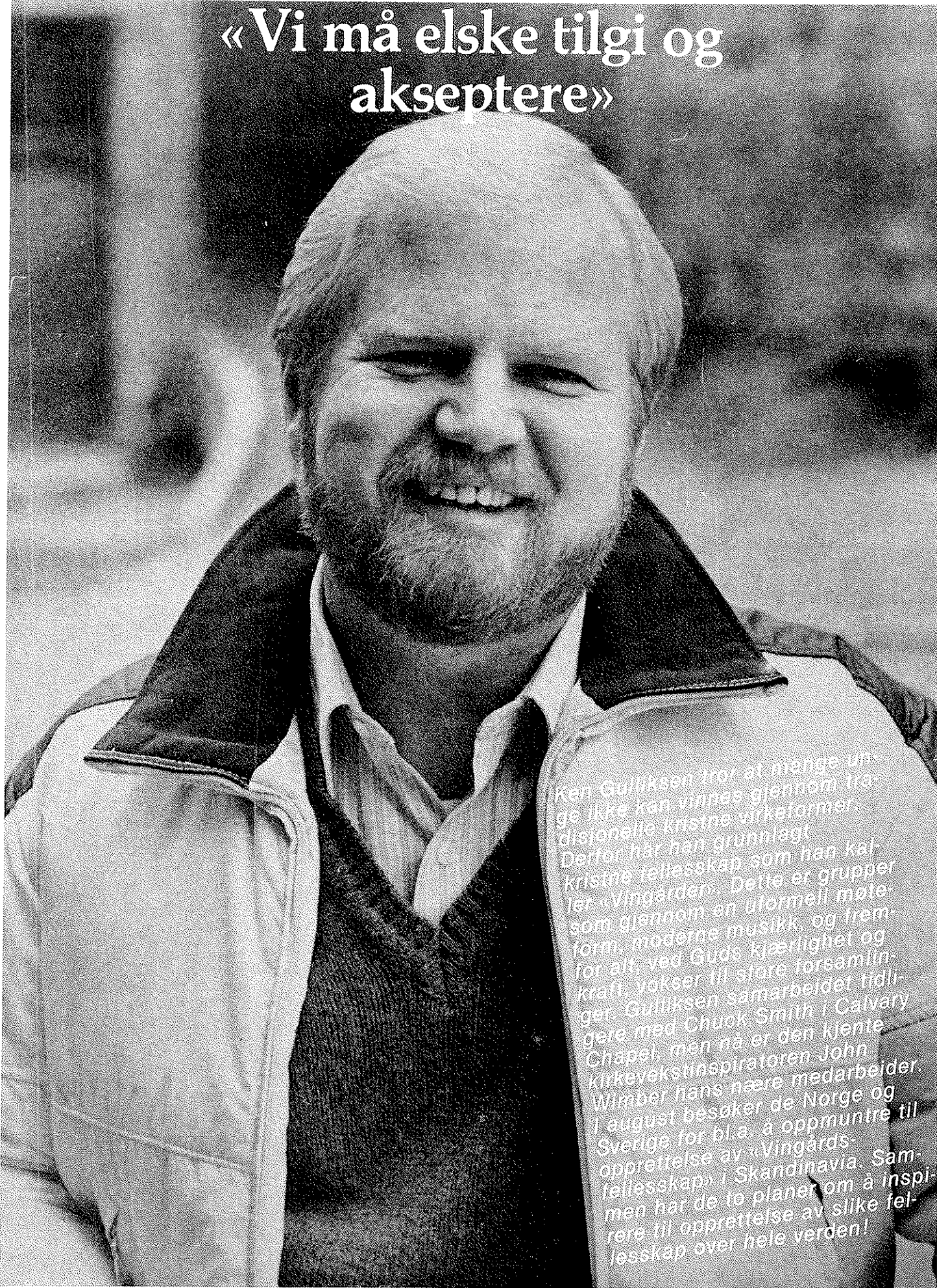
— Hvilke egenskaper mener du er viktigst for en misjonær?

— Et guddommelig kall er det viktigste. Dernest følger evnen til å føre andre inn i tjeneste. Når det gjelder formell utdannelse, kan en se på hvilke felter behovet for hjelp er størst og utdanne seg deretter; det er viktig å ha praktisk sans. Man bør også være noe av en misjonær her hjemme, før en for-

Fortsettelse side 45

Ken Gulliksen starter kristne fellesskap som når vår tids ungdom:

«Vi må elske tilgi og akseptere»

Ken Gulliksen tror at mange unge ikke kan vinnes gjennom tradisjonelle kristne virkeformer. Derfor har han grunnlagt kristne fellesskap som han kaller «Vingården». Dette er grupper som gjennom en uformell møteform, moderne musikk, og fremkraft, vokser til store forsamlinger. Gulliksen samarbeider tidligere med Chuck Smith i Calvary Chapel, men nå er den kjente kirkevekstinspiratoren John Wimber hans nære medarbeider. I august besøker de Norge og Sverige for bl.a. å oppmuntre til opprettelse av «Vingårdsfellesskap» i Skandinavia. Sammen har de to planer om å inspirere til opprettelse av slike fellesskap over hele verden!

VINEYARD MINSTRIES: kalles den virksomheten som Ken Gulliksen pionerte og John Wimber nå leder. Sammen med mange unge medarbeidere har de to planer om å plante «vingårder» i mange land, for å vinne «rockegenerasjonen» for Gud.

VINEYARD MINISTRIES INTERNATIONAL

teller noen hundre, før han dro tilbake til Santa Monica, hvor han bor og virker for tiden.

Stjernebarn

Under sitt virke i de vestlige områder i Los Angeles har Ken fått mange kontakter med verdenskjente stjerner. Han forteller nødig om dette, og ser ikke riktig poenget i at folk er så opptatt av «kjendiser». Men han forteller f.eks. at datteren til Pat Boone, Debbie, kom til Herren, ble fylt av Ånden og fikk med mange av sine venner. De fikk også kontakt med Bob Dylan som ble vunnet gjennom sin venninne, som ble frelst i et Vingårds-møte.

— En av våre pastorer ble med hennene hjem og fant at Bob Dylan var veldig åpen og lengtende. Han ble frelst og døpt i vann og kom siden på vår fire måneders bibelskole, forteller Ken.

— Jeg har ikke hatt særlig personlig kontakt med Dylan, men en av våre pastorer har hele tiden vært hans personlige sjelesørger. Det har vært vanskelig for Dylan. Når han viser seg offentlig i møter o.l. skaper det så stor oppmerksomhet at han blir tvunget til å isolere seg. Derfor har han hatt en hard tid det siste året, men han er fortsatt en kristen. Han vil sikkert markere seg med andre tema enn det han har lagt fram på sine siste albumer som har vært klare, kristne vitnesbyrd og lovsanger, men det vil ikke bety at han er frafallen.

Uformell

— Hvordan har møteopplegget vært i de virksomheter du har grunnlagt?

— Fremfor alt uformelt. Jeg har ikke stått og holdt så mye prekener, selv om vi har undervist mye. Vi forsøker å holde samtaler, la folk stille spørsmål og bruker moderne musikk til våre sanger. Min visjon er at vi skal vise de unge kjærlighet, og tjene dem uten å kreve noe igjen. Vi begynte også alltid med samlinger i et hjem, og slike grup-

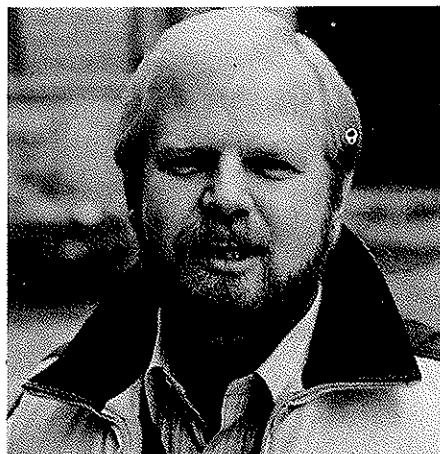
Oppstarter

Kenneth Gulliksen var hovedpastor i en menighet som teller rundt 2000 unge medlemmer og har seks andre pastorer. Denne menigheten startet han for bare noen få år siden i Santa Monica som ligger i den vestre del av Los Angeles. Han har nå forlatt menigheten og begynt forfra igjen i kystbyen Newport Beach litt lenger syd i California. På noen få uker har virksomheten fått 500 medlemmer, de fleste nyfrelste. Når han har vært der et par, tre år, og det er kommet en god virksomhet i gang, drar han etter planen over til østkysten av USA og begynner forfra igjen i Boston, Massachusetts.

— Det er store behov i den byen, men det skjer lite, sier Ken. Det er tydelig at han betrakter sin tjeneste som den som kan være med å starte opp, så setter han inn andre til å ta over når det hele er kommet godt i gang. Det er ikke bare Ken som starter «Vingårder»; også noen av hans medarbeidere gjør det samme. Så nå er det minst ti Vingårds-felleskap i USA. (I California og Massachusetts).

Norsk bakgrunn

Costa Mesa er som kjent også stedet hvor Chuck Smith har sitt verdenskjente «Calvary Chapel», den menighet som kanskje høstet de største frukter av Jesus-vekkelsen. Ken var aktiv i vekkelsen på stedet, og dette gjorde at Chuck inviterte ham til å holde noen bibeltimer i menigheten. Han fikk forespørsel om å komme inn i arbeidet på heltid, og virket sammen med Smith i ca. tre år. Han begynte i 1970, men hadde et års opphold da Ken og hans hustru, Joan, dro til Al Paso i Texas og grunnla et «Jesus Chapel» der, en virksomhet som i dag har vokst seg til tre menigheter på ulike steder i byen. Da Ken ble ansatt i Calvary Chapel, var det 600 medlemmer, og da han sluttet, var det rundt 6000. I dag er det ca. 30.000 med i den menigheten! — Det var de unge som vant sjeler, og Chuck Smith underviste dem. Hans tjeneste var undervisningen, mens det var slike som Lonnie Frisbee som ble brukt til å høste inn de store skarer, sier Ken, som også forteller at tiden i Calvary Chapel ble hans praktiske bibelskole.

The Vineyard

Navnet «Vingården» fikk Ken for 12 år siden, men han gikk en tid og bar kallet til å bryte med sin stilling i Calvary Chapel og dra til den vestlige delen av Los Angeles, uten noen form for fast støtte, eller noen andre planer enn å være i Guds ledelse. Men for 10 år siden dro ekteparet Gulliksen til Beverly Hills for å begynne en helt ny virksomhet. I dette fasjonable området bor som kjent mange skuespillere og underholdningsartister. Ken så at der var mye åndelig nød og liten kristen virksomhet. Han fikk kontakt med sangeren Chuck Girard, som var en av de første som tok vår egen tids toner og rytmer i bruk til kristen sang. Girard, som da ledet gruppen «Love Song», åpnet sitt hjem. Det kom fem stykker til den første hussamling. Siden økte det raskt, og snart måtte de starte en ny bibel-gruppe. Da var det Larry Normann som åpnet sitt hjem. Snart kunne de to gruppene møtes til møter på søndagene, og innen et år var de 600 som kom sammen. De fikk vanskeligheter med å få leid passende lokaler og besluttet en søndag å møtes på stranden i Santa Monica, som ligger rett ved Beverly Hills. Her møtte folk fram i badedrakter og lå og solte seg mens det ble holdt bibelstudier. Mange nye kom til for å høre, og disse samlingene ble så vellykket at man holdt på ett år der, og da Ken forlot «The Beach Fellowship» for å starte opp nye virksomheter, forlot han en stor flokk unge som fortsetter å holde sine søndags-samlinger på stranden. Ken havnet bl.a. i San Fernando-dalen hvor det kom i gang en virksomhet som også

per holdt vi fast på, også når menighetene vokste seg store. I den første tiden kopierte jeg vel ofte Chuck Smith ved å holde bibeltimer hvor jeg utla vers av kapitler fra Bibelen. Vårt mål har hele tiden vært å nå de store deler av ungdommen som ikke kunne tilpasse seg vanlige kirkesystem og møteopplegg. Vi bruker et språk de kan forstå og går kledd slik de gjør. Årsaken til at de fleste unge vanligvis ikke kan tenke seg å gå i noen kirke, er at de er så stereotype. Bare ordet «kirke» virker skremmende. De unge må nåes *utenfor* kirken, ellers vil de ikke bli nådd i det hele. Tanken om at folk skal komme til nettopp *vår kirke* for å bli frelst, er helt fremmed for evangeliet, og all erfaring viser at det bare er promiller av befolkningen som blir nådd ved en slik virkeform.

Oslo

— Vi traff Ken Gulliksen da han kom til Oslo med et team på ca. 10 unge. De kom fra Syd-Afrika, dit John Wimber og Ken hadde tatt med seg hundre ungdommer fra ulike «Vinyard» menigheter i USA for å ha en større evangelisk kampanje. Ken kunne fortelle om mye fint som hadde skjedd under deres opphold i Afrika. I Oslo forenet Kens team seg med Steve Sjögren, som er en av ungdommene i «Vineyard»-bevegelsen i USA. Steve snakker godt norsk etter tidligere å ha vært i Norge et år som utvekslingsstudent. Han var en tid i kontakt med Oslo Fullevangeliske Kirke, og Ken og hans team hadde bl.a. noen møter der. Siden har Steve begynt en helt selvstendig virksomhet, og fra nov.82 har han drevet det første «Vingårds.fellesskap» i Skandinavia. Han leier bokkaféen «Telos» en gang i uka, og har fått i gang tre husgrupper. Steve er støttet av sine venner i USA, men det er usikkert hvor lenge han kan være i Norge, da oppholdstillatelsen hans utløper i august.

John Wimber

For fire år siden var Ken overarbeidet og nær et sammenbrudd. Også forhold i ekteskapet hadde gjort at både Joan og Ken trengte en helbredelse i sitt følelsesliv. Da ledet Herren dem i kontakt med John Wimber. Den gang hadde han, i likhet med Ken, en tilknytning til Calvary Chapel og hadde begynt en menighet i Yorba Linda. John ble til stor hjelp for ekteparet Gulliksen, og de ble sterkt knyttet sammen. Wimber var opprinnelig kvekerpastor. Han hadde vært åpen for den karismatiske vekkelsen, men da han fikk høre av sine forkynner-kolleger at denne bevegelsen var fra den onde, kom han inn i en kamp som varte i flere år. Til sist måtte han bryte med kve-

kerne og kom sammen med noen andre venner bare for å søke Herren. Den første tiden gjorde de ikke annet enn å gråte, be og tilbe Herren i hussamlinger. De følte på skuffelser og indre sår fra de mange strider de hadde måttet gjennomleve i sitt eget kirkesamfunn. Selv om John var en sterk ledertype, begavet bibellærer og hadde dyp innsikt i menighetsliv, tok han ingen initiativ før Herren gjorde det klart hva de skulle gjøre. Resten av historien er kjent for de fleste. (Se Pioneren nr.2-83). I dag har John Wimber en menighet på 6000 medlemmer i Yorba Linda, Pasadena. Han foreleser på Fuller universitetet, og er en aktuell inspirator for kirkevekt over hele verden.

Særlig er hans tjeneste som «menighets-doktor» anerkjent internasjonalt. Han blir tilkalt fra menigheter over hele verden for å hjelpe dem ut av stagnasjon og vanskeligheter og veilede dem til utvikling og vekst.

En broderlig avklaring

Både Ken og John utviklet seg i en retning som ikke helt harmonerte med det Calvary Chapel eller Chuck Smith stod for. Smith hadde opprinnelig en «pinse-bakgrunn», noe som gjorde at han tok sterk avstand fra de følelsesmessige ytringer som han mente ble for overdrevne i slike kretser. Han står i dag nærmere baptist-samfunnet, og menigheten er ifølge Ken en «middelklasse-kirke». De når fremdeles folk, men ikke på samme måte som før. Chuck Smith konsentrerer sin virksomhet omkring sin tjeneste, som er bibel-undervisningen, mens åndelige gaver og Den Hellige Ånd ikke får den plass i hans virksomhet som John og Ken har tro for. Både Wimber og Gulliksen har lite til overs for «pinsemøter» med rop og skrik og forsøk på å skape «stemning». De ønsker en avslappet og rolig møteform, men med frihet til bruk av åndelige gaver. I full forståelse med Chuck Smith ble det enighet om at man tok i bruk «Vineyard»-navnet, og at John Wimber og Ken Gulliksen skulle arbeide i denne sammenheng fremover. Calvary Chapel har også flere menigheter og pastorer knyttet til seg. Så «Chapel»-menighetenes og «Vineyard»-menighetenes pastorer kom sammen og fikk en broderlig og god avklaring på disse spørsmålene. Selv om de nå virker som to ulike bevegelser, så velsigner de hverandre og har stor respekt for hverandre.

— Det hadde stor betydning for oss at Chuck kunne anbefale og velsigne at vi ikke lenger formelt er knyttet til Calvary Chapel. Hadde ikke han kunnet gjøre det, ville vi ikke hatt det gode fel-

lesskap som vi fremdeles har med Chuck Smith, forteller Ken.

I dag er altså John Wimber den åndelige leder for «The Vineyard Christian fellowship» både i USA og internasjonalt, mens Ken, som var pioneren for dette fellesskapet, kaller John sin pastor og den som Gud bruker til å lede dette arbeidet. — Wimber er ikke bare en begavet bibellærer, han har også en rik evne til å vise vennskap. Derfor har han så stor innflytelse i manges liv, sier Ken.

Rock-generasjonen

Ken Gulliksen understreker sterkt at hans visjon er å vinne vår tids unge for Gud. Vi spurte ham om ikke det også var en av målsettingene for de fleste kirker og menigheter.

— Jeg vil ikke tale dårlig om de eksisterende menigheter. Vi vet at også unge mennesker blir vunnet for Gud gjennom disse. Vi ser bare at mange flere må vinnes, og at vi må nå lenger ut. Det er dette som driver oss, og som Herren har kalt oss til. Må vi begynne en «Vingårds-virksomhet» for å nå mennesker som ingen andre kristne når, så gjør vi det. Samtidig ser jeg at det er menigheter og pastorer som når grupper av mennesker som jeg aldri vil kunne nå. Vi må velsigne hverandre og se at vi er medarbeidere for samme sak. Det er ikke *min* menighet eller kirke, det er *Jesu* menighet. Derfor er vi åpne for å elske og samarbeide med andre forkynnere, som gjør den gjerding Gud har kalt *dem* til.

— *Hvem er det dere opplever et kall til å nå?*

— Vi ønsker å nå den type mennesker som ikke passer inn i en vanlig menighet eller kirke. Vi leier lokaler som folk ikke oppfatter som så «farlige» som et menighetsbygg. På et hvert sted over hele vesten finner du det vi kan kalle «Rock-generasjonen», ungdommer som er fremmede og fiendtlige overfor kristendom. Det er disse vi vil nå. For disse kan kirkene være som en mur mellom dem og Kristus. Vi vil være en «dør» i den muren.

— *Hva mener du skiller «Vingårds-menighetene» fra det du kaller en «vanlig menighet»?*

— Først og fremst tror jeg det går på holdninger. Når en med blåfarvet hår og sikkerhetsnål i øret kom inn på våre møter, ville ingen se på ham med kritikk. Vi ville elske ham og være glad han kom. Vi praktiserer den holdning som Jesus lærte oss, nemlig å elske, tilgi og akseptere dem vi kommer i kontakt med. Alle menigheter ønsker at utenforstående skal komme. Men når de virkelig gjør det, har de ofte store

vanskeligheter med å akseptere og godta dem. De unge må være lik dem for å bli godtatt. Vi bruker også en musikkform som de unge er kjent med, og det skiller oss også fra de fleste andre menigheter.

Lovsang

— *Hva legger dere vekt på i møtene?*

— Tilbedelse og lovsang i et kjærlighetspreget fellesskap. Vi synger ikke bare sanger, hele vårt legeme skal være som et offer til Gud; vi tilber og tjener Herren med alt som i oss er. Vi bruker kanskje 40 minutter til tilbedelse, lovsang og bønn. Siden underviser jeg i 40 minutter, og så går vi hjem. Hvert møte har sin bestemte hensikt. Søndagsmøtet er storsamling med lovsang, oppmuntring og undervisning. De mindre møtene i husene er for et dype- re fellesskap og mer personlig utvikling og tjeneste for hverandre. Fredag har vi ukemøter hvor Åndens gaver kan virke, og lørdagene har vi seminar over ulike emner som familie, helbedelse osv.

— *Kan du fortelle litt mer om hva dere gjør i husgruppene?*

— Det er ikke så meget undervisning. Vi deler med hverandre det Herren har gjort den siste uken, tar god tid til tilbedelse av Herren og ber for spesielle behov som kommer fram. Vi legger hendene på hverandre og ber for hverandre og velsigner hverandre. Vår gruppe fungerer også som evangeliserings-gruppe. Folk tar med seg venner og kjente til gruppene. På den måten kommer hundrevis til Herren. Vi har ikke noen evangeliseringsprogrammer utenom dette. Den beste måten å vinne mennesker på er å ta dem med til en gruppe som praktiserer tilbedelse på en måte som åpenbarer Herrens nærvær. Dette er måten vi vokser på. Derfor søker vi stadig å få nye mennesker inn i disse gruppene. Om gruppen er godt sammensveiset, så gjør det ikke noe å ta med et par nye.

— *Mange grupper har det godt sammen, men synes det er vanskelig å ta inn nye. Hvordan ser du på det?*

— Jeg forstår godt at det er hardt å invitere nye når en har det fint sammen. Men vil vi ha vekst, så gjør det «vondt». Vekst er å gjøre mer enn det vi klarer å gjøre, men vi gjør det fordi Gud har bedt oss om det. I gruppene legger vi sterk vekt på kjærlighet og omsorg, særlig overfor de nye som kommer inn. Derfor trives de slik at de nesten ikke kan vente til neste samling.

Målbevisst

— *Du har fortalt meg at du har gjort*

flere store feil i de årene du har virket som forkynner. Om du på bakgrunn av dine feilsteg kan gi råd til andre, hva ville du først og fremst si?

— Jeg vil be dem skrive ned hensikten og målet de har for sin tjeneste. Hva har Gud vist deg, og hva har han kalt deg til? Den som ikke har det klart for seg, vil ikke kunne vokse og utvikle seg i tjenesten. Tenk om noen ville ha sagt meg det for ti år siden, da ville jeg brukt mine beste år bedre. Videre ville jeg råde en forkynner til å bli helt fri fra all bitterhet og frykt. Mange behøver indre helbredelse før de kan fungere rett i sin tjeneste. Jeg har møtt forkynnere som stiller seg fram fordi de har et indre behov av å bli lagt merke til, komme i fokus, eller bli godtatt. Derfor taler de slik de tror folk forventer av dem, og ikke for å hjelpe mennesker inn i Guds ord og vilje. På grunn av indre skader fra fortiden er slike forkynnere stridslystne, ukjærlige og selvopptatte. Bare den som er kommet i harmoni med Gud og seg selv, er i stand til å bygge opp og tjene andre. De «har råd» til å være ekte og ærlige, de behøver ingen «prekentione», behøver ikke rope og skrike for å skape stemninger. De formidler en atmosfære av kjærlighet, fred og kraft. Det er viktig for unge forkynnere å ha modeller de kan identifisere seg med. Dessverre finnes det få menigheter og personer som kan være slike modeller i vår tid. Da jeg møtte John Wimber, kjente jeg i mitt hjerte: Ja, slik ønsker jeg å være! Gud vil vi skal leve slik at andre kan ha oss som et forbilde og inspirasjon.

Når det er sagt, vil jeg peke på en annen, like viktig side: Se ikke etter hvordan alle andre gjør, men lær deg å gjøre tingene slik du tror Gud vil de skal gjøres.

Praksis

— *Du legger sterk vekt på bibelundervisningen. Hvordan kombinerer du teori og praksis?*

— All vår undervisning har et praktisk siktemål. Vi studerer ikke «fortiden», hvordan de kjente og tjente Gud før, men vi ønsker å undervise om hvordan vi kan bli kjent med Gud nå, og tjene ham i dag. Vi vil praktisere det vi underviser. Når vi underviser f.eks. om bønn for syke, eller nådegavene, da praktiserer vi det vi underviser om, i samme møte. Bibelen viser oss «Menyen», men det er først når vi handler på Ordet at det blir «mat» for oss. Det er ikke nok å studere «matseddelen» og få kunnskap om hvordan de ulike retter er sammensatt osv; hovedsaken er jo å ta til oss den maten vi leser om. Der- som folk nøyer seg med å sitte som tilhørere til forkynnelsen, er det noe ve-

sentlig galt. De behøver helbredelse, slik at de kan begynne å tjene. Vi underviser og ber for de som er syke, enten til ånd, sjel eller legeme. Deretter hjelper vi dem inn i en tjeneste. Derfor har vi en stridsdyktig armé og ikke et publikum.

Nye menigheter

I USA er det tydeligvis lett å starte nye virksomheter og menigheter, men her i Norge er vi svært skeptiske til dette. Er ikke det å starte en «ny menighet» bare å flykte fra problemene og kanskje øke dem?

— Vi har fått et kall til å være med og velsigne de menigheter som finnes, så mye som mulig. Men dersom sterke menneskelige krefter har fått et åndelig «kvelertak» på en menighet, kan det ofte være bedre for alle parter at de som har tro på en videre åndelig utvikling, starter på ny, og de som vil at alt skal være som før, blir sittende igjen. Men vi må vokte oss vel for å komme inn i en holdning som gjør at vi tror det bare er oss Gud kan bruke. Vi må være åpne for å velsigne og oppmuntre det Gud gjør i andre sammenheng enn våre egne.

Hvis en pastor vet hva han skal gjøre, har jeg tro for at de fleste menigheter vil kunne fornyes til større brukbarhet. Men må han slite med «ledere» som vil styre alt på sin egen måte, ser jeg mørkt på mulighetene til å utvikle et levende menighetsliv.

Eldstebrødre

— *Du har hatt både gode og dårlige erfaringer med eldstebrødre. Hvordan mener du en menighetsleder skal være?*

— Det fremgår klart av Guds ord. Se brevet til Titus og 1.Tim.3. Det bør være en som har kjærlighet og mye Åndens frukt først og fremst, en som allerede beveger seg i tjenester og gaver som Herren har gitt. En meget viktig sak er at vedkommende er så godt kjent av oss at vi har sett gjennom flere år at han er trofast og verd å stole på. For en pastor er det også viktig å ha medarbeidere som er i stand til å dele den visjon han har for menigheten, slik at han kan være med og løfte opp våre hender og ikke bli en byrde. Videre er det viktig at han har evne til å la seg korrigere, og ydmyk nok til å endre på sine holdninger. Jeg har lært meg til å bli meget forsiktig med å innsette eldste; det er langt vanskeligere å bli kvitt en eldste enn å innsette en. Jeg vil aldri sette inn noen som vi ikke alt ser fungerer som en leder i menigheten gjennom sitt tjenersinn.

Frykens ånd

— *Hva er ditt inntrykk fra dette besøket i dine foreldres hjemland?*

Fortsettelse side 30

Høsten 82 ble det arrangert et seminar i Oslo og Bergen med «Troens ord» i fokus. Samtidig ble det holdt vekkelsemøter. Hos mange av oss som var der, satte disse dagene virkelig spor etter seg. Vi ville unne så mange flere å oppleve en så krystallklar forkynnelse, stadfestet gjennom Guds gjerninger i vekkelsemøtene.

Bakgrunnen for seminaret var at Kjell Haltorp og jeg besøkte Rhema Bible Training Center (Kenneth E. Hagin's bibelskole i Tulsa, USA). Da vi kom inn på kontoret til en av lederne der, falt Den Hellige Ånd. Vi ble alle sittende og gråte, og fikk knapt fram et ord. Gud viste oss at noen av brødrene der borte ville bli til velsignelse for oss her i Norge, og at et seminar skulle inspirere forkynnere og arbeidere i Guds rike. Derfor inviterte vi Jim Kaseman, Sam Whaley og Brian McCullum hit, og i samarbeide med Ten Center i Oslo og Filadelfia i Bergen ble seminarene holdt sist høst.

Vi benyttet anledningen til å ta en prat med ham som hadde hovedtyngden av undervisningen, Jim Kaseman. Kaseman har flere ganger besøkt Europa, også Norge.

Vi spurte ham bl.a. litt om hvilket budskap de spesielt legger vekt på i forkynnelsen, og her er noe av det han sa:

— Vi forkynner egentlig ikke noe nytt. Paulus forkynte troens ord. Men vi opplever at Den Hellige Ånd nettopp nå legger vekt på å få fram dette «troens ord». Gud kaller oss tilbake til troen på Guds ord på ethvert område i livet.

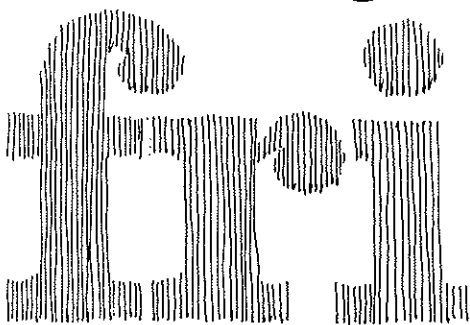
Mange kristne som mener seg å tro på hele Bibelen, også karismatikere, tror ikke Guds ord i alle områder av livet når det kommer til stykket. For eksempel når det gjelder helbredelse, ser vi hvordan gode kristne bortforklarer Ordet med mange utlegninger om hvorfor ikke helbredelse skjer o.s.v., mens Ordet tydelig taler om hvordan Jesus gikk omkring og helbredet alle de syke som kom til ham, og at han tok våre sykdommer og bar våre piner for

Jim Kaseman:

Troens ord

satte meg

2000 år siden. Så vårt budskap er helt enkelt en undervisning av at vi må tilbake til Guds ord!

Denne «tros-bevegelsen» vokser fort i Amerika. Kan du fortelle litt om det?

— La meg fortelle min egen opplevelse: Jeg kom inn i Guds rike på den karismatiske «bølgen». Det var i 1972. I Amerika hadde vi «helbredelsesvekkelsen» på 50-tallet, deretter «den karismatiske vekkelisen». Den la vekt på Den Hellige Ånd og opplevelsen av Åndens gaver.

Men jeg levde ikke i seier, selv om jeg var «karismatiker». Jeg hadde bl.a. hatt alkoholproblemer, og var nesten på vei til å gi opp. Men i 1974 kom jeg til Rhema Bible Training Center. Der hørte jeg troens ord, og DET SATTE MEG FRI!

Dette trosbudskapet har gått fram over hele USA, og nå ser vi mer og mer av Guds gjerninger over alt. Selvsagt har denne vekkelisen fått motstand, ikke minst fra de religiøse. Men etter hvert har folk måttet innse at dette har

noe med seg, enten de liker det eller ei.

— *Opplever du at «karismatikerne» er åpne for trosbudskapet?*

— Den karismatiske vekkelisen var virkelig fra Gud. Men det er viktig å gå videre fra den ene bølgen til den neste når GUD GÅR VIDERE. Noen stanser og bygger et kirkesamfunn når vekkelisen er over, i stedet for å følge Den Hellige Ånd i det neste han gjør

Den karismatiske vekkelisen var et virkelig Guds verk, men mange har stanset der. Personlig opplevde jeg store velsignelser i den vekkelisen, jeg ble født på ny og fylt av Ånden. Men Herren ledet videre inn i dette å legge vekt på Ordet, og viste hvordan vi da virkelig kan samarbeide med Den Hellige Ånd. Om Herren sender nye bølger av Den Hellige Ånd, vil jeg være med i dem også!

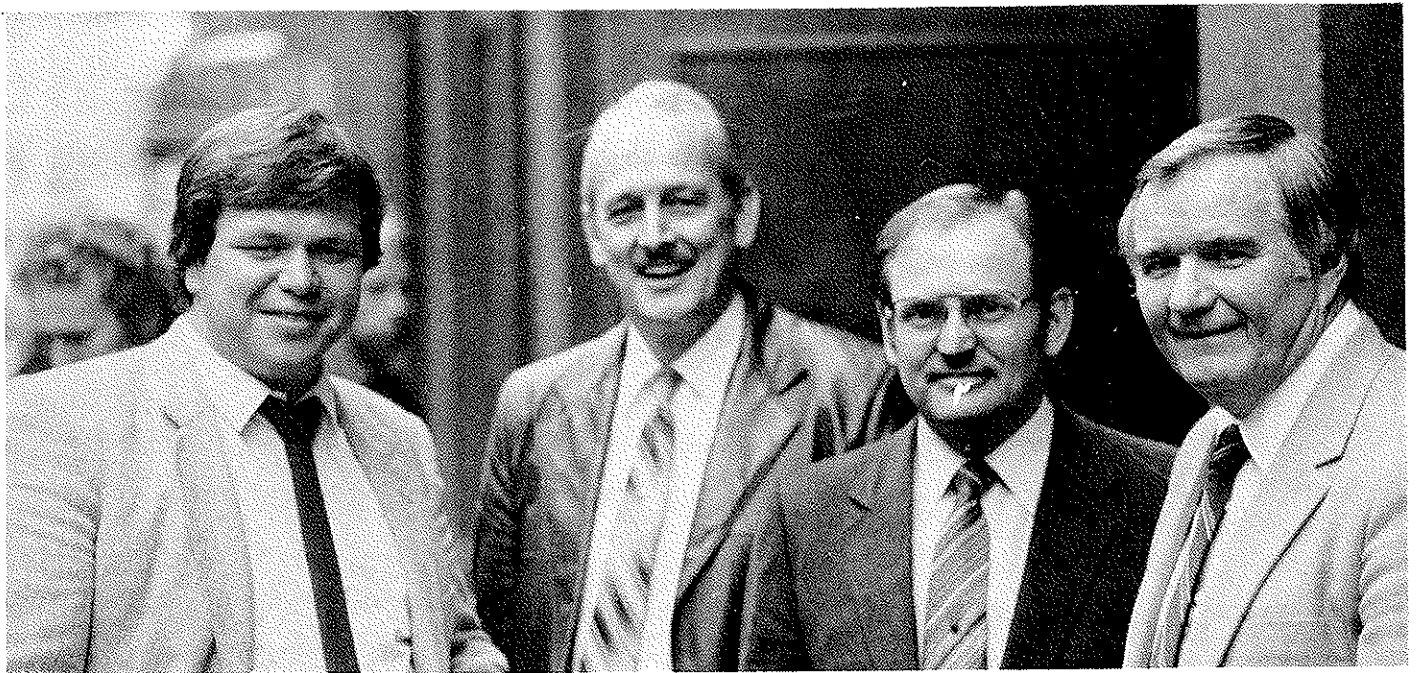
— *Når det gjelder trosbudskapet, tror du ikke det beste ville være om de lokale menigheter og lederskapet der åpnet seg for denne undervisningen. Det ville vel bevare det hele i et sunt spor?*

— Jo, det er absolutt det beste. Gud tilbyr vekkelisen til de bestående kirker og samfunn først. I Amerika ser vi hvordan mange lokale menigheter i ulike kirkesamfunn er åpne, fordi pastoren og lederne har opplevd fornyelsen. Men ofte har de historiske kirkesamfunn reservert seg overfor fornyelsen, og derfor har mange nye menigheter sprunget opp over hele Amerika. Men vi ser begge deler. Gud beveger seg innen bestående kirker som er åpne, og utenfor tradisjonelle grenser. Gud lar seg ikke stoppe, han bruker dem han kan!

— *Hvordan opplever du situasjonen her i Skandinavia?*

— Vi har møtt stor åpenhet! Når folk får høre troens ord, kjenner de at det stemmer med det Gud har lagt ned i deres ånd. De har lest det i Bibelen, men ikke sett det i funksjon i kristenheten og i kirkelivet. Mange er trette av religion og tradisjon, derfor tar de imot troens ord og opplever at døren åpnes til et fungerende kristenliv. Så tiden er inne for pastorer og forkynnere til å legge vekt på Ordet, enten det gjelder rettferdiggjørelse ved tro, eller det å leve i Ånden, men også når det gjelder helbredelse, økonomisk velsignelse, et liv i seier osv. På denne måten blir den enkelte kristne bygget opp til å bli sterk i Herren. Og det skaper sterke menigheter, for menighetene består av individer!

For vår del har vi derfor opplevd at Herren har ledet oss til å inspirere forkynnere i alle de land vi reiser til. Det

er en tydelig dreining fra det å bare holde en vekkelseskampanje med offentlige møter, over til seminarer for forkynnere og ledere. Disse kan så bringe budskapet ut, og undervise folk om hvordan de skal få Guds ord til å virke i sitt liv, slutter Kaseman.

Nå kommer disse brødre på et nytt besøk til Norge denne høsten: (Se egen annonse på siste side i dette nr. av Pioneren.)

Disse «Rhema-brødrene» som besøkte Norge sist høst kommer nå tilbake til Norge. Her står Age Aleskjær sammen med Brian McCallum, Jim Kaseman og Sam Whaley. De utfyller hverandre med ulike sider i forkynnelse og undervisning, med et trosinspirerende budskap.

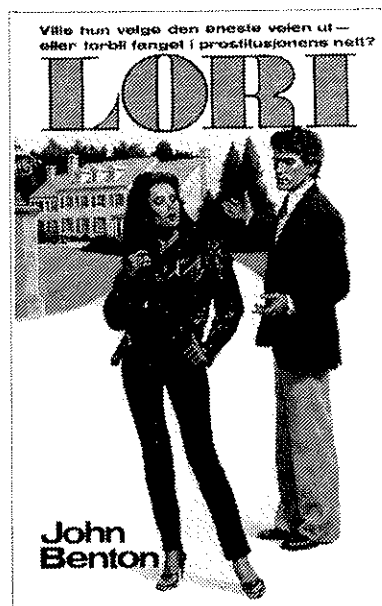

NY EVANGELISERINGSBOK . . .

LORI av John Benton

Hun var narkoman, tyv og prostituert. Men hun var også en syttenåring som desperat forsøkte å finne en vei ut.

For Lori Hutton virket det som om hele verden var imot henne. Hun rømte hjemmefra for å komme bort fra brutale foreldre, men oppdaget at livet i gatene var enda mere brutalt. I desperasjon vendte hun seg til andre, bare for å bli bedradd av sine nye «venner». Hun var fast bestemt på å finne frihet. I stedet fant hun seg selv fanget i prostitusjonens nett. Tilværelsen hennes var blitt en endeløs rekke av menneskelig fornedrelse og smerte, og hun følte at livet ikke lenger var verdt å leve . . . Da traff hun Rich, en ung mann som gav henne håp og pekte på veien til frihet. Som det sterkeste bevis på sitt vennskap, satte Rich livet på spill for å redde Lori fra hennes gamle liv — for alltid.

EN MEGET SPENNENDE OG VELSKREVET BOK

Pris poc. kr. 20,—

Bestilles fra LOGOS FORLAG, 4480 Kvinesdal

MED ET KLART KRISTENT BUDSKAP!

«Kristen TV-produksjon krever mye om det skal gi gode resultater»

Det regjeringsoppnevnte kabel-TV-utvalg har lagt fram sin innstilling som anbefaler fri drift for Kabel-TV selskaper også her i Norge, og vi står innfor en prøveperiode da enkelte steder skal få forsøkssendinger. I Sverige har man hatt en del forsøk med nær-TV. Det har bl.a. vært i drift sendinger via kabel-TV, som kristne har produsert. En av de som har stått sentralt i en slik produksjon er Gerth Lundblad og hans «Kanal 12» som i fjor hadde sendinger til et bo-område i Göteborg. Vi har møtt Lundblad for å høre litt om de erfaringer han har gjort med produksjon av kristne nær-TV sendinger.

Gerth Lundblad har sitt yrke innenfor markedsføring og reklame. I den bransjen kom han i kontakt

med film og video-produksjon. Under et oppdrag han hadde i USA ble han tent og grepet over å se de muligheter som fantes i den kristne TV-produksjonen. Han kjøpte inn en profesjonell TV-utrustning og sammen

Opptak med video i friluft. Media-studenter fikk selv gi ide til et program som de siden tok opp, for å lære utstyret å kjenne. Til høyre følger Gerth interessert med i hva hans elever får til.

Sier nær-TV-produsent
Gerth Lundblad

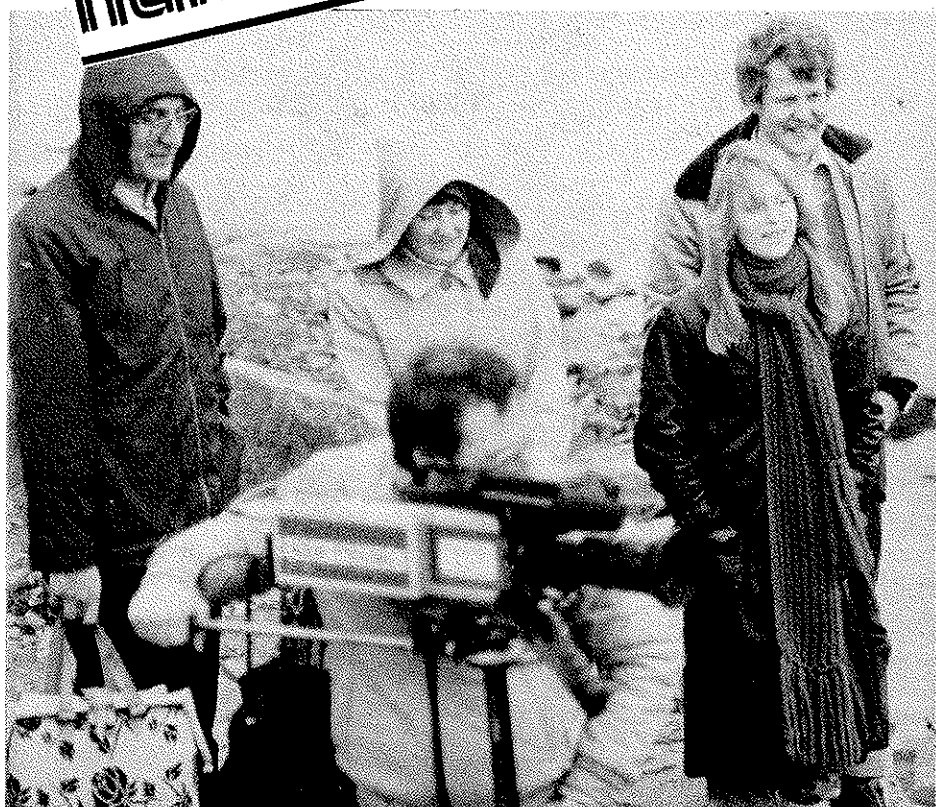
med Saron-menigheten i Göteborg arbeidet han for å få mulighet til å starte forsøk med nær-TV på kabel. Han fikk en avtale med et boområde som hadde ca. 7000 personer og hadde den første sending 16. okt. 81 og holdt på til slutten av mai 82.

Samtaleprogram

— Hva slags programmer laget du?

— Vår målgruppe var vesentlig mennesker over 30 år og eldre, og vi forsøkte å lage sendinger som vi trodde ville engasjere disse. Rene forkynnelsesprogram hadde jeg nesten ikke. Vi hadde bare to gudstjenester i de 50 sendingene vi produserte. Det meste var

NÄR-TV/GBG
Kanal 12

samtaleprogrammer med kristen sang og musikk.

Jeg hadde med både kristne og ikke-kristne, slik at de som så på hadde muligheten til å identifisere seg med det vi laget.

— *Hvor lang tid brukte du på å lage en times program?*

— Jeg brukte cirka 40 timer. Det gikk

klart for seg hvordan de skal følge opp programmene, og har folk som er villig til å gjøre det. Menighetene som står bak, må organisere dette på en grundig måte. Da tror jeg på gode resultater.

Guds rike først

— *Var det vanskelig å få kristne med i dette arbeidet?*

denne store oppgave. Derfor er det viktig å satse på et så stort område at vi kan være generøse mot hverandre fordi vi forstår at «vår menighet» ikke kan følge opp alene; vi må hjelpe hverandre. Sender vi bare på et lite område, blir det straks mer vanskelig. Vi var bare knyttet til 2.500 leiligheter og det er altfor lite. Men i fremtiden vil kabel-TV blir godt utbygget for å ta imot satelitt-sendinger, og så kan de kristne sendinger komme inn på det nettet.

Krevende

— *Hvor stor økonomi trengs det for å drive nær-TV?*

— Loven krevde av oss at vi skulle sende minst 50% egenprodusert materiale. Skulle vi sende en film som tok 1½ time, måtte vi samtidig passe på å produsere like meget selv og det krever mye innsats og økonomi. Det spørs selvsagt hva slags ambisjonsnivå man har. Det er enkelt å sette et par kamraer inn på våre møtelokaler og sende derfra, men det er dårlig bruk av TV-mediet. Evangeliet må kommuniseres til mennesker som ofte er fremmede for både språk og form i et møtemiljø! Skal du lage gode, egenproduserte program, så koster det. Først må man kjøpe eller leie utstyr. Så betjener du et team som kan avvikle teknikken. Jeg måtte ha 6 personer til dette. Skal man satse på frivillige medarbeidere, må man minst ha tre skift, slik at du har noen som kan stille opp hver uke. Selv måtte jeg bruke all min tid, og kunne ikke arbeide med noe annet. Jeg sluttet i min første jobb før jeg visste at det fantes noe som hette nær-TV. Jeg sa til Herren: «Jeg vil gi deg to år av mitt liv, og kan du bruke meg til å lage kristne TV-program, så må du føre meg inn i dette.»

Jeg kunne da kort tid etter gå inn i arbeid med nær-TV. Jeg startet et firma som gjorde reklamefilm, og fikk på den måten betalt alle de lån jeg hadde tatt opp for å kjøpe utstyr. Jeg måtte nemlig kjøpe utrustning for trehundre tusen kroner.

— *Hvordan fungerte de kristne filmene du sendte på kabel-TV?*

— Jeg savnet nordiske langfilmer med et kristent budskap. Vi måtte kjøpe inn amerikanske filmer. De har mye bra, men miljøet i disse filmer er ofte fremmed for oss i Skandinavia. Dersom vi kom over bra filmer, så forsøkte vi å knytte an til disse ved å komme inn etter at de var slutt med en oppfølging, f.eks. ved at vi ga folk et nummer de kunne ringe inn.

— *Du har tro på telefon i forbindelse med TV-produksjon?*

— Det er en fin sak som viser den kon-

Fortsettelse side 30

Gerth Lundblad med video-kamra sammen med lederen for Ordet-Film Bo Sanders, underviser interesserte unge som deltok i et mediakurs på bibelskolen på Furunes, Sverige.

en dag med planlegging og kontakter med de som skulle medvirke, en dag for innspilling, så to dager for redigering, og da gikk det med ca 40 timer. Selv om jeg hadde flere menigheter bak meg, ble jeg mye alene med dette, og arbeidsbyrden ble altfor stor.

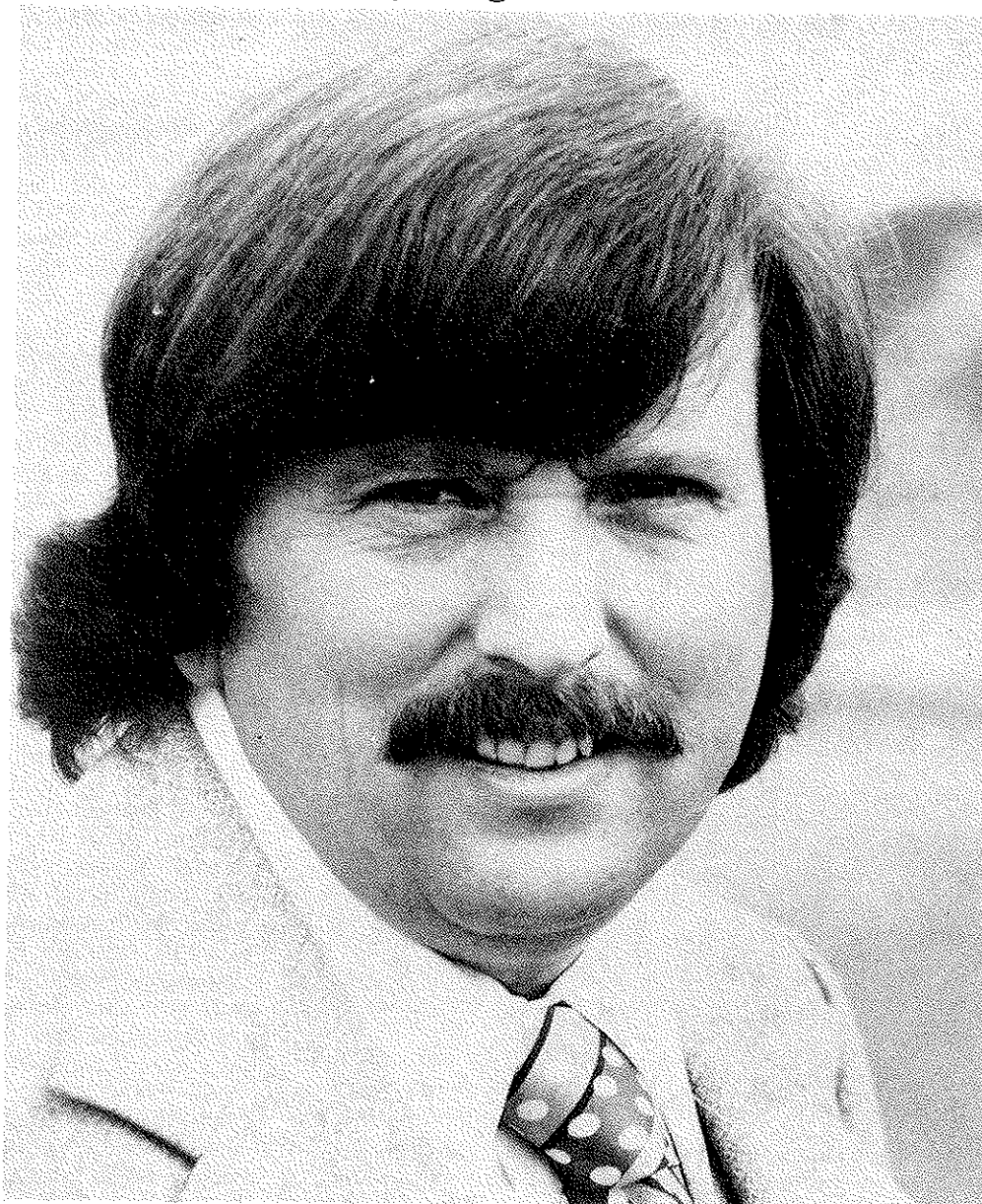
— *Hvilke resultater tror du disse sendingene gav rent evangelisk?*

— Jeg så ikke så veldig store konkrete resultater. Det tror jeg hovedsaklig kom av at vi ikke hadde noe oppfølgingsarbeid. Vi hadde ingen som gikk på besøk til de som så våre programmer, vi hadde bare et par telefonsvarere. Vi hadde mange samtaler som kom inn på disse, men hadde ingen muligheter til å holde kontakt. Så den største feil vi gjorde, var at vi ikke fikk aktivisert menighetene som sto bak, til å være med i oppfølgingsarbeidet. Ingen bør starte kristen nær-TV uten å ha

— Det var ikke enkelt. Det er så vanskelig å bryte ned de tradisjonelle tenkemåter. Noe av det første en menighetsleder tenker på før han vil satse økonomisk er: hvem får sjelene som vinnes? Derfor vil de gjerne profilere sin egen menighet og virksomhet, fremfor å bringe ut budskapet om Kristus. De er redd for å samarbeide, og de er lite interessert i sendinger som er utenfor det området av byen der de selv har sitt lokale. Skal man tenke i slike baner blir det ikke enkelt å drive med et medium som TV. Der må vi være villig til å arbeide for Guds rike først, og gjøre en felles innsats, ellers vil vi aldri kunne nå ut på en måte som skaper interesse og vekkelse. Skal vi slåss om hvem som får mest sendetid osv. istedenfor å tenke på hva som gavner det kristne budskapet best, så blir det umulig å drive godt. Vi må først og fremst tenke på de mennesker vi skal nå med evangeliet og satse i fellesskap i

Herre! Frels oss fra egosentrisk virksomhet:

Ekspanderende

kristendom

All innadventt kristen virksomhet bærer kimen i seg til stagnasjon, svermeri, tradisjonsbundenhet og vanekristendom. I motsatt fall bærer all utadventt kristen virksomhet kimen i seg til ekspansjon, framgang og seier for Guds rike. Jesus befalte sitt folk om å gå ut i all verden med evangeliet, ikke om å gå inn i seg selv, inn i sin kristendom, eller inn i sitt menighetslokale.

Av Aril Edvardsen

Jeg har fulgt fornyelsen med positiv spenning

I de siste 20 år har det gått en fornyelse over kristenheten på jorden. Mange i kristenheten har våknet opp for sannheten om Den Hellige Ånds kraft og opplevd pinse i sine liv. De har blitt forelsket både i Jesus, opplevelsene og fornyelsen. Å bli forelsket i opplevelsen er egentlig ikke farlig, det hører med til det kristne barnestadiet, bare vi vokser videre.

I mange år har jeg selv deltatt som taler på konferanser og stevner utover

De siste 20 års kristne generasjon må nå lære å prioritere hovedbudskapet og hovedoppgaven, og bli løst fra spesialitetene

verden, arrangert av kristne som opplevde denne åndelige fornyelse. Jeg har fått være vitne til mye positivt, og sett skarer av kristne oppleve fornyelse og åndelig kraft som forvandlet deres liv. Jeg er glad i dag for at jeg åpnet meg for denne fornyelsen.

Men midt i det hele har jeg fulgt «fornyelsen» med en viss spenning. Jeg har lagt merke til at jeg som regel ble den eneste på disse konferanser utover i mange land, som brakte budskapet til ikke-kristne, og talte om verdens evangelisering på møtene. Alle andre talere talte til de kristne, om fornyelse i enhet, kjærlighet, og åndelig kraft — om indre helbredelse, befrielse fra onde makter, helbredelse av korte ben, falling under kraften, åndelig autoritet, dåpen i Den Hellige Ånd, nådegavene osv. osv.

Alt dette var godt og er viktig, og Herren virket med. Mange opplevde et nytt møte med Jesus, og jeg frydet og gledet meg. Men midt i det hele har jeg vært litt spent: Ville den åndelige fornyelse og pinsens kraft som disse kristne opplevde, føre til større utadvent virksomhet med evangeliet? Ville pinsseopplevelsen og fornyelsen i Den Hellige Ånd resultere i en kjærlighet som eksplodere i evangelisering både hjemme og ute?

Dette er ifølge Guds ord, hensikten med Pinsekraften. All åndelig fornyelse skal jo sette oss i stand til å fullføre verdens evangelisering.

Hvor er hovedbudskapet og hovedoppgaven blitt av?

Jo, en hel del av de fornyede kristne ble virkelig grepet av evangelisering. De begynte å vitne for sine venner og naboer, og ble med og støttet misjon og verdens evangelisering. De begynte å forkynne og vitne om kristendommens hovedbudskap: Ordet om korset! Store ting skjedde på dette området for mange.

Men en hel del av fornyelsens folk med sine stevner og konferanser har gått en annen og mer betenkelig vei. De fortsetter som før og blir mer og mer opptatt med spesialiteter, eller noe som også kan kalles for ensidighet. De har blitt kristne som evangeliserer kristne.

Nå mener jeg ikke at bare karismatikere og folk som er med i den åndelige fornyelsen, kan bli ensidige. Tradisjonelle kristne er ofte like ensidige; forskjellen er bare at emnene har andre navn.

Derfor må vi i dag rope et varsko til alle kristne, både tradisjonelle kristne, og til karismatikere og kristne i fornyelsen. Hvilken plass har selve hovedbudskapet i vårt virke? Hvor er selve fundamentet i all kristen virksomhet

blitt av på våre konferanser og stevner? Kommer det klart og tydelig fram?

Hovedbudskapet og fundamentet i all kristen virksomhet er jo budskapet om Jesu kors, hans død og oppstandelse til frelse for syndere, og dette budskap har vi fått befaling om å bringe ut til alle mennesker på jord.

Undervisning om dåpen i Den Hellige Ånd, nådegaver, indre helbredelser, åndelig autoritet, disippelskap, utdrivelse av demoner, osv skal jo ikke være vårt hovedemne verken i vår forkynnelse eller vår virksomhet, verken i konferanser eller menighet. Alle disse ting skal bare være med som detaljer i det store og hele — i vår hovedoppgave med å bringe budskapet om Jesus Kristus og hans kors til jordens ender.

Over halvdel av menneskene på jorden har ennå ikke hørt evangeliet

I dag finnes det 2,7 milliarder mennesker, over halvdel av jordens befolkning, som ennå ikke har hørt evangeliet om Jesus. Slik er situasjonen i verden mens vi fryder oss og koser oss på våre møter og stevner.

På toppen av dette satser kun 13% av alt misjonsarbeide i verden på virksomhet blant disse 2,7 milliarder unådde. Hele 83% av alt verdens misjonsarbeide foregår i dag blant folk og i områder som allerede har hørt evangeliet mange ganger.

Den nye kristne generasjon må få visjon om verdensevangelisering

I de siste 20 år har det vokst opp en kristen generasjon, både av tradisjonelle kristne og kristne som har opplevd fornyelsen, som i dag er mer opptatt med kristne, egosentriske spesialiteter på sine konferanser og møter, enn med å fullføre oppgaven om verdensevangelisering som Jesus gav oss.

Jeg har møtt denne nye kristne generasjon i Norge, England, USA, Sverige, Danmark, ja, over store deler av verden. De kjenner til alle spesialiteter, og er mye opptatt med dem. De spiller kassetter, leser bøker og nyter mange goder fra Guds ord. Men budskapet til ikke-kristne kan knapt høres i deres møter og konferanser, og hovedsaken for dem er ikke verdens evangelisering, men «dypere» undervisning.

Alle kristnes hovedoppgave og spesialitet

Derfor må det nå lyde et høyt varselrop både til tradisjonelle kristne og til kristne i fornyelsen. Vi må komme tilbake igjen midt på veien, og forstå at den største oppgave vi kristne har, er å

evangelisere verden. Det er oppdraget Jesus gav oss alle.

Verdens evangelisering må bli alle kristnes spesialitet, slik Jesus befalte oss.

Dersom vårt hovedemne igjen blir hvordan vi nå skal kunne nå de 2,7 milliarder uevangeliserte med evangeliet, vil tradisjonelle kristne og fornyede kristne, våre kirker og menigheter, få oppleve befrielse fra stagnasjon og egosentriskhet, og på nytt få oppleve ekspansjon, kirkevekst og framgang alle vegne.

La oss fullføre den oppgaven Jesus gav oss i vår generasjon. La oss bringe evangeliet til jordens 2,7 milliarder unådde. Dette er enhver kristens ansvar — også ditt.

Forholdet mellom tenåringer og foreldre — konflikt eller samarbeid

ER DU FORTSATT GLAD I MEG? av dr. Ross Campbell

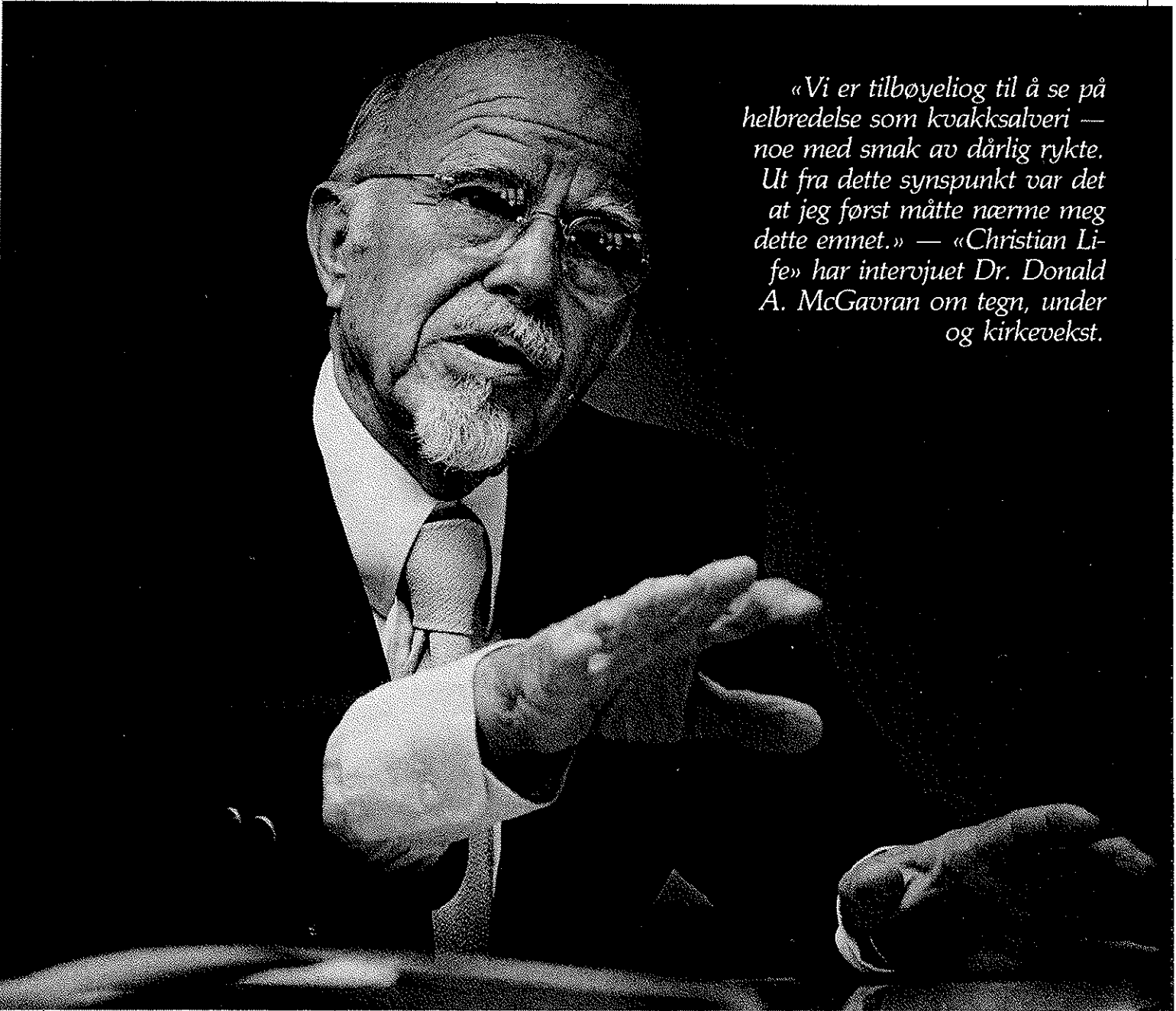
Forfatteren av bestselleren ER DU GLAD I MEG? med ny aktuell bok. Dr. Campbell gir praktiske og jordnære råd om hvordan foreldre kan gjøre mer enn bare «overleve» sammen med sine tenåringer. Han viser hvordan vi kan utvikle et gjensidig berikende og godt forhold.

Pris kr.
35,—

EN BOK TIL ALLE
TENÅRINGSFORELDRE

en bok fra
PROKLA-MEDIA

tegn-under-kirkevekst

«Vi er tilbøyelig til å se på helbredelse som kvakksalveri — noe med smak av dårlig rykte. Ut fra dette synspunkt var det at jeg først måtte nærme meg dette emnet.» — «Christian Life» har intervjuet Dr. Donald A. McGavran om tegn, under og kirkevekst.

Dr. Donald A. McGavran er verdenskjent for sine forelesninger og bøker om kirkevekst. Han har tjent som misjonær i India, og har besøkt misjonsmarker verden over i sin forskning av kirkevekst. Kjent som han er i mange kretser som

grunnlegger av kirkeveksttenkningen, er hans meninger om emnet høyt skattet. Som rektor ved skolen «For Verdens Misjon» ved Fuller Theological Seminary, har han regelmessig forelesninger over emnet helbredelse og kir-

kevekst. Vi har besøkt McGavran på Fuller og bedt ham svare på noen spørsmål om dette emnet: — I dag, da de evangeliske samfunn stort sett har gått bort fra tegn og under, hvorfor tilbyr Fuller Seminary dette kurset?

— Hele tyngdepunktet for kirkevekst ligger på lydighet mot misjonsbefalingen. Vi baserer oss på bibelske overbevisninger. Kirkevekst er teologisk fundamentert i den oppfatningen at de som ikke er troende, og som ikke tror på Jesus Kristus, er fortaapt. De er langt borte fra Fader-huset. Hvordan skal vi bringe dem Jesu Kristi evangelium?

Selv kommer jeg ikke fra en kirkesammenheng hvor det ble lagt vekt på bønn for syke. Faktum er at vi snarere var noe kritisk innstilt til dette. Imidlertid har jeg under min forskning kommet til at skarer er blitt vunnet for Gud der hvor menn og kvinner er blitt helbredet i Jesu navn. Det har resultert i en forbausende menighetsvekst.

— *Vil du si at en helbredelsestjeneste i Jesus Kristus er en av de største årsakene til kirkevekst?*

Det er mange årsaker til kirkevekst. I noen tilfeller har det funnet sted en kraftig kirkevekst uten noen helbredelser. Men på den annen side har store deler av kirkeveksten funnet sted i kraft av bønn for syke av ulike slag. Min første reaksjon på denne oppdagelsen sjokkerte meg. Det var samme reaksjon som hos den jevne amerikaner: «Nei — vent nå litt; hvis du er syk, så gå til legen.»

Å sende bud på noen for å bli salvet med olje og bedt for betraktes som litt overtroisk. Jo, vi vet at det finnes i Bibelen; og kanskje virket det i en annen fjern tidshusholdning, men ikke i dag. Dersom du blir syk nå, får du en penicillinsprøyte. Det er den typiske reaksjonen hos den verdslige amerikaner; ja, hos den verdslige kristne amerikaner. Vi er tilbøyelige til å se på helbredelse som kvaksalveri — noe med smak av dårlig rykte. Ut fra dette synspunktet var det at jeg først måtte nærme meg dette emnet.

— *Hvor lang tid har det gått siden du første gang betraktet muligheten for helbredelse som et middel til kirkevekst?*

— Jeg har tenkt etter disse linjer i kanskje 10 eller 15 år. Men de bevisene som jeg fant fram til i land etter land, også i Nord Amerika, tillot meg ikke lenger å holde fast på de tidligere synspunkt. Og jeg kan godt si at mens jeg grunnet på disse ting, så tillot heller ikke min bibelske overbevisning meg å gjøre det. Med andre ord: Gud er ikke hjelpeløs i dag. Det er latterlig å anta at den eneste måte han kan helbrede på, er ved sprøyter og operasjoner.

— *Hvilke reaksjoner møtte du hos kollegaene da du begynte å gi uttrykk for at guddommelig helbredelse også er aktuelt idag?*

— Jeg vet ikke. Men jeg tror at mine

kollegaer gjerne først delte min motstand for denne tanke. Men jeg er sikker på at mens de reflekterte over det, måtte de medgi at bevisene for dette er sterke, og de bibelske retninglinjene som vi bekjenner oss til her ved Fuller satte uten videre døren åpen. Så disse forskjellige ting har ført meg til den stillingen jeg nå inntar. Det vil si: Like sikkert som vi tror Gud kan helbrede ved medisinsk behandling, er det også sant at Gud helbreder som svar på bønn. Og dersom det finnes en psyko-somatisk prosess, og det gjør det, har menneskets sinn en hel del å gjøre med den helbredelsen som mottas. Og dersom et menneskes sinn kan ha betydning for helbredelsen, da har Gud — Det Uendelige Sinn — en hel del å gjøre med helbredelsen.

Så dels fra et teologisk standpunkt, og dels på grunn av observerte bevis, har jeg kommet til den konklusjon at misjonærer — så vel forstandere som gudfryktige lege menn og kvinner — burde betrakte helbredelse med langt større åpenhet enn de har gjort. De må ikke på en trangsynt måte lukke seg inne i et hjørne, og si: «Det har dårlig rykte på seg», eller: «Det er en ufalende holdning.» Vi burde søke en mer frimodig innstilling. Vi trenger kun i all enkelhet å se det faktum i øynene at helbredelser forekommer, og at Gud tar i bruk helbredelse for å bringe menn og kvinner til Jesus.

— *Hva vil du si om de andre Åndens gaver som regnes opp i Korinterbrevet og Romerbrevet?*

— Jeg vil si at disse er ekte gaver. Gud gir forskjellige gaver til forkynnere, evangelister og menighetsledere. Han gir til noen den gave å vise gjestfrihet; Han gir noen evne til å tale flytende, og andre leder-gaver. Og Han gir enkelte helbredelsens nådegave.

— *Av de forskjellige aspekter av kirkevekst som du har forsket i, ville du si at Guds Ånds manifestasjon på denne måten er ansvarlig for 10%, 20% eller mer av omvendelsene?*

— Det avhenger av forholdene. På enkelte steder er den ansvarlig for 80%. Se f.eks. på Brasil hvor «Aassambles of God» har vokst enormt til et samfunn med ca. 6 millioner dømte troende. De regner sterkt med helbredelsestjenesten. Men også andre samfunn har fått høste framgang ved den alminnelige åpenhet som disse helbredelsene har virket. Mennesker ber jevnlig om helbredelse. Og det er ikke bare forkynnere som ber, men også legfolket.

I Mexico City talte jeg for en kort tid siden med en svensk misjonær. Jeg sa til ham: Broder Anderson, jeg gjør undersøkelser angående kirkevekst. En av historiene han fortalte meg, var fra

hans eget liv som ung misjonær, da han dro ut på gatene for å forkynne evangeliet. En av de som ble omvendt gikk med ham for å dele ut traktater. Men så dro medhjelperen til en annen by. Da denne legmannen kom til den andre byen, sa han til seg selv: Hva skal en kristen gjøre? Vel, han må ut på gatene og preke. Dermed gikk han ut og forkynte Guds ord, men han var ingen særlig dyktig predikant, så ingen hørte på ham. Dermed spurte han seg selv: Hvor går menneskene når de er syke? Og han svarte: De går på apoteket. Så gikk han til apoteket. Og når noen kom ut med medisiner i hendene, banket han dem lett på skulderen og sa: Er det noen syke der du bor? Og de ville svare: Ja. Vil du at jeg skal ta med meg en som kan helbrede dem? Og de ville si: Selvfølgelig.

Og med det gikk han med dem for å knele ned ved sengekanten og legge sine hender på den syke og be til Gud i Jesu navn om helbredelse for vedkommende. Og Gud ville svare. I løpet av et år hadde han en menighet på 26 troende.

Vel, det er en metode til kirkevekst som jeg aldri ville ha tenkt på. Og jeg tror heller ikke Anderson ville ha kommet på det. Men legmannen fant ut dette, og gjorde det. Og Gud stadfestet hans tro.

Slik har helbredelsestjenesten vært en åpen dør i Brasil og mange andre steder i Latin-Amerika. Og den har blitt til hjelp for de kirkesamfunnene som ikke tror på helbredelsestjenesten. Den har gjort dem mer klar over og åpne for Guds kraft.

Imidlertid finner du andre steder hvor helbredelsestjenesten ikke har vært virksom, men hvor det allikevel er kirkevekst. Vi må ikke tro at helbredelsestjenesten er den eneste som kan åpne dører. Det er den ikke. Gud bruker mange metoder. Herren Jesus brukte mange metoder. Han helbredet, ja. Men Han underviste også. Det er hele bildet som vi må lære oss å se.

Fra «Christian Life».

BRUK LAPPEN!

Riv ut abonnementslappen og gi til venner og kjente.

Hjelp oss å nå videre ut med PIONEREN!

Bedømmelse av den karismatiske vekking

Den kjente amerikanske pinsehistoriker Dr. Vinson Synan skriver i denne artikkelen om den mest omfattende dokumentasjon om den karismatiske vekking som er kommet i bokform. (Foto: R.E. Janøy)

Tekst: Vinson Synan

«Evnen til å prøve ånder» er en av de ni Åndens gaver som apostelen Paulus har nedtegnet i 1.Kor.12:8-10.

Skjønt denne gaven er mindre iøyenfallende enn det å tale i tunger eller gaven til å helbrede, så har denne «bedømmelses-gaven» vært utøvet ned gjennom århundrene av de kirkelige myndigheter, for å vurdere forskjellige fornyelsesbevegelser som tidvis har oppstått i Menigheten. Med hensyn til utøvelsen av denne gaven sa Johannes (1.Joh.4:1): «Prøv åndene om de er av Gud...», og Paulus føyde til: «Prøv alle ting; hold fast på det gode». (1.Tess.5:21)

I over 20 år er de kristne kirker blitt konfrontert med sider av pinsevekkelsen som i de tradisjonelle kirkeretninger har gått under navnet «den karismatiske fornyelse». Nesten motvillig er de større kirkesamfunn blitt tvunget til å ta stilling til denne kraftfulle og voksende bevegelsen med tilhengere i praktisk talt alle kirkesamfunn verden over. Dokumentsamling som kan være en god hjelp til bedømmelse av bevegelsen finnes i Kilian McDonnells verk: «Presence, Power, Praise: Dokuments on the Charismatic Renewal» (Nærvar, kraft og lovprisning: dokumenter vedrørende den karismatiske fornyelsen).

1

McDonnell er på en enestående måte kvalifisert til å utføre denne oppgaven. Som munk ved St. Johns Abbey i Collegeville, Minnesota, tjener han som professor i teologi for avgangsklassene ved St. John's University, samtidig som han er grunnleggeren av og president ved «Instituttet for Økumenisk og Kulturell Forskning» ved St. Johns. Fra denne basen har McDonnell deltatt i Romersk-katolske dialoger med presbyterianere, metodister og baptister. Hans største økumeniske engasjement har dog vært hos pinsevevnerne og Karismatikerne. I nesten 10 år har han vært residerende formann i den katolske delegasjonen til den internasjonale dialogen mellom pinsevevnerne og Vatikanet, og han har tjent som teologisk rådgiver for Komitéen For Den Katolske-karismatiske Fornyelsen. Siden 1970 har han bidratt mer enn noen annen enkeltperson til utarbeidelsen av en karismatisk teologi for de tradisjonelle kirkene.

2

Dokumentene dekker årene fra 1960 til 1980. Hva de ellers ikke gjør noe forsøk på å dekke, er de 60 år med reaksjon på pinsebevegelsen fra 1900 til 1960. De tidligste forsøkene innen kirkene på å vurdere pinsebevegelsen var raske og bestemte. De eldre helligetskirkene, samt fundamentalistene, som konkurrerte på det samme kristne markedet, avfeide de tidligere pinsevenner som mentalt ubalanserte, kjetterske og demonbesatte. Med tiden mildnet denne kritikken seg, idet pinsefolket krabbet seg oppover den sosiale og økonomiske rangstigen.

Denne tidligste bedømmelsesprosessen innbefattet artikler med infam kritikk i den kristne såvel som den verdslige presse, rent fysiske angrep og forfølgelse, ekstrem negativ teologisk kritikk fra fundamentalist- og helligetskirkene, og kraftige psykologiske og sosiologiske beskyldninger fra sosialvitenskapelig hold. For hovedkirkernes del ble det tatt liten notis av bevegelsen.

Det var først etter 1960 at disse kir-

kene ble tvunget til å anerkjenne de nye pinseretninger, og da først etterat store skarer blant deres egne medlemmer begynte å bringe bevegelsen inn i deres egne kirker. Da først begynte menighetene å møte utfordringen fra pinsevekkelsen på et bibelsk og teologisk nivå. Disse dokumentene er derfor et alvorlig forsøk fra kirkenes side på å gi en rettfærdig vurdering av bevegelsen, ved å forlate de stereotype forenklingene som uheldigvis har rådet i tidligere tider.

3

I *Presence, Power, Praise*, presenterer McDonnell 104 dokumenter vedrørende den karismatiske fornyelsen fra en hel rekke forskjellige kilder. Det ble samlet inn dokumenter ikke bare fra USA og Canada, men også fra Sør-Amerika, Europa, Afrika, New Zealand og Australia. Dokumentene kom fra menigheter som Nasareerne, Misjonsforbundet, Mennonittene, samt en mengde forskjellige nasjonale og internasjonale kirker blant baptistene, metodistene, presbyterianerne, lutheranerne, de romersk-katolske og de anglikanske. Skrifter med stillingtagen er hentet også fra slike tradisjonelle pinse-samfunn som Assemblies of God og Church of God.

De to første bindene inneholder 80 deler som hver har en vurdering fra et kirkesamfunns lederskap, på et kontinent, i en nasjon, eller i et landområde. Bind III har en presentasjon av 12 hoveddokumenter, utgitt av internasjonale rådgivnings-instanser. Mange av disse dokumentene er oversatt fra spansk, fransk, nederlandsk, tysk eller afrikanske språk. Noen er utgitt for første gang på engelsk.

For forskeres del, såvel som for den alminnelige leser, er samlingen inndelt kronologisk etter årstall og alfabetisk etter kirkesamfunnene. Omfattende innholdsfortegnelser finnes også på slutten av hvert bind.

De fleste av dokumentene er blitt trykket i sin helhet, inklusive fotnoter og bibliografier, slik som de opprinnelig ble utgitt.

Som et meget verdifullt tillegg til selve verket finner vi en lengre innledende artikkel av utgiveren, som bærer navnet «Parantess, Patusus and the Atypical». I denne 46-siders artikkelen beskriver McDonnell verkets omfang og gir praktiske definisjoner på den karismatiske fornyelsen, og forklarer karismatikernes forhold til slike emner som profeti, subjektivitet, erfaring og teologi, karismene (nådegavene), tids-husholdningene og tungenes spesielle forhold i fornyelsen, psykologiske profiler hos utøverne i bevegelsen, helbredelse, frihet, karismatiske fellesskap, samt de økumeniske dimensjoner i fornyelsen.

McDonnell har videre forøket samlingen ytterligere ved innledende artikler for hvert av de 104 dokumentene, med en rask referanse til deres innhold og karakter. Ulik hovedinnledningen er disse artiklene ikke vurderende, men lar dokumentene tale for seg selv.

4

Dokumentenes bedømmelse avslører en uro hos kirkene, stilt overfor noe nytt og annerledes, og «noe som ikke er helt sømmelig», dersom man dømmer ut fra hva sosiale normer kan akseptere. I alminnelighet var de tidligste dokumentene mer negative enn de senere har vært. Nesten samtlige gir inntrykk av å være et forsøk på en åpen og fordomsfri bedømmelse, og anerkjenner vanligvis de sterke sidene ved fornyelsen, mens de peker på områder hvor det er fare for misbruk. De tidligere dokumentene bedømte også de nye karismatikerne på bakgrunn av de gamle, klassiske pinsekirkene, mens de senere behandler det karismatiske fenomenet som en del av deres eget kirkesamfunn.

De mer negative dokumentene kommer fra de gamle hellighets- og fundamentalist-bevegelsene, som møtte de nye pinsestrømningene tidligere i

Glossolalia!

dette århundret. Misjonsforbundet f.eks., bekreftet påny i 1963 sitt «søk ikke — forby ikke», som først var blitt formulert av A.B. Simpson i 1907.

«The Christian and Missionary Alliance»

Baptistene nektet å behandle de skriftmessige og teologiske spørsmålene som reiste seg på grunn av fornyelsen og forkastet den helt og holdent, fordi den ikke samstemte med deres lære og tradisjoner.

De mer positive dokumentene kom fra de store liturgiske kirkene. De tre første dokumentene kom fra den epis-

side skulle de verken legges vekt på eller gjøres til en vane i den kristne erfaring».

Lutheranernes reaksjoner tidlig i 60-årene hadde likhetspunkter med de episkopale og presbyterianernes dokumenter, og de røpet bekymring for misbruk, men tillot tungetalere å være medlemmer av kirkene. I alminnelighet var de lutherske kirkene L.C. og L.C.A. langt nådigere i sine rapporter enn L.C.M.S. (Missouri synoden) som i 1972 på det sterkeste framhevet at den nye pinsestrømningen var uforenlig med luthersk teologi, tro og praksis.

Skjønt røttene i fornyelsen på en måte er å finne i metodist-tradisjonen,

fullverdig uttrykk i tre publikasjoner, samlet som «Malines-dokumentene», utgitt med fullmakt av biskopen av Malines (Brüssel, Belgia), Joseph Cardinal Leon Suenens, som har tjent tre paver som rådgiver for fornyelsen. Disse dokumentene behandler følgende områder: *Teologiske og Pastorale Orienteringer I* (1974); *Økumenisme II* (1978); og *Sosial handling III* (1979). Hovedforfatteren av disse tre dokumentene var forfatteren av *Presence, Power, Praise*, Killian Mc.Donnell. Sannsynligvis på grunn av Mc.Donnells status som teologisk rådgiver for fornyelsen, er de katolske dokumentene de mest positive i samlingen.

Interessant nok, er det siste dokumentet i samlingen utstedt av Kirkenes Verdensråd i 1980. Den karismatiske fornyelsens grassrot-økumenisme ble sett på som et håpefullt tegn for mange «trette økumenister». Skjønt rapporten satte spørsmålsteget ved fornyelsens manglende engasjement i sosio-politisk virksomhet, var den som helhet positiv, og ville gjerne støtte opp om de åndelige og fellesskapsbyggende sidene ved den karismatiske bevegelsen.

McDonnells endelige vurdering av Kirkenes bedømmelser er at, «skjønt de har pekt på hva de finner å være overdrivelser i fornyelsen, så har kirkene i stort reagent generøst og verdig.» Bildet av karismatikere, etter å ha vært gjenstand for denne kirkenes kirkelige bedømmelsesprosess, er best oppsummert av utgiveren selv, ved hans siste ord i innledningen:

«Disse dokumentene som kom fra fornyelsen indikerer at den karismatiske bevegelsen fortsatt vil bringe sitt frimodige vitnesbyrd; den mottar kritikk med en følelse av å ha blitt misforstått; lengter etter mer teologisk modning; ønsker å forbli i og av kirkene; vil gjerne anerkjennes, men frykter for å bli det; og avviser å bli temmet. Striden fortsetter.»

5

Siden striden fortsetter, blir en tvunget til å spekulere på hva framtiden gjemmer på for den karismatiske fornyelsen — i lys av disse omfattende bedømmelser som de kristne kirker har gjort. Etter å ha lest gjennom disse tre bindene, har en følelsen av at få fornyelsesbevegelser i kirkehistorien er blitt gransket og vurdert så nøye som den karismatiske fornyelsen.

Slike tidlige observatører av bevegelsen som Henry P. Van Ousen og Leslie Newbiggie så på de nye pinsestrømningene som noe, i sitt vesen og etter sitt slektskap, helt forskjellig fra den tradisjonelle katolisisme og protestantisme, en «3dje kraft», for å bruke et uttrykk av Van Ousen i en artikkel i

kopale kirke i Amerika; dette store kirkesamfunnet var det første som fikk føling med fornyelses-bevegelsen. Reaksjoner på Fr. Winklers opplevelser i Oak Park, Illinois i 1956, og Dennis Bennetts i Van Nuys, California, i 1959, førte til et hyrdebrev fra biskop James Pike av California (1963) som talte om bevegelsen som et «kjetterfoster». Skjønt noen offentlige artikler av episkopale og anglikale i det samme tidsrommet pekte på enkelte verdifulle ting innenfor bevegelsen, inneholdt de også advarsler mot det ekstreme.

Av særlig interesse var rapporten fra United Presbyterian Church, presentert for generalforsamlingen i 1970. Den var den mest omfattende og detaljerte inntil da. I tonen var den hovedsakelig pastoral, og kom med retningslinjer som skulle følges i behandlingen av det nye pinse-strømdraget i de presbyterianske forsamlinger. En underkomité, som besto av kompetente personer innenfor psykologien, konkluderte med at det «ikke var noe bevis for det patologiske i bevegelsen.» Når det gjaldt tungene hevdet rapporten at «utøvelsen av glossolalia hverken skulle foraktes eller forbyes; på den annen

kom American Methodists meget sent med en første hovedvurdering av bevegelsen i 1976. A.M. var mye mindre positive i sin holdning enn metodistene i Europa og Australia, som opplevde at bevegelsen førte metodismen tilbake til en fornyet vurdering av hellighetens vesen. A.M., på den annen side, hevdet at, «skjønt pinsebevegelsen var sprunget ut av den Wesleyanske tradisjon, så «hadde den lite til felles med Wesleys teologi».

Den føste romersk-katolske reaksjonen kom i 1969, ved pinseopplevelsene ved Dugesue og Notre Dame University i 1967. Dette var en rapport fra en komité av biskoper som fastslo, samtidig som de ikke godkjente bevegelsen i sin helhet, at «bevegelsen på dette tidspunkt ikke skulle hindres, men få lov til å utvikle seg». I en senere uttalelse (1975) så biskopene «positive og ønskelige» retninger innenfor fornyelsen, som «synes å virke mye frukt i manges liv hos vårt katolske folk». Romersk-katolske uttalelser fra Latin-Amerika var mer forbeholdne enn de i USA.

Den internasjonalt romersk-katolske reaksjonen på fornyelsen fikk et meget

Life i 1955. Siden 1960 opplever den karismatiske fornyelsen forsøk på å temme bevegelsen for å beholde den innenfor rammene av de tradisjonelle kirkene.

I følge Cardinal Suenens representerer fornyelsen en «overraskelse av Den Hellige Ånd», og en «nådestrøm» som til slutt vil forsvinne i den fornyede kirkens livsstrøm. Med andre ord er fornyelsens endelige mål en fornyelse innen alle kirker, snarere enn en reformasjon utenfor kirkene. På samme tid fortsetter de klassiske pinsekirkene sin eksplosive og verdensvide vekst utenfor hovedkirkesamfunnenes kontroll. Slik finner det sted både en fornyelse og en reformasjon på samme tid — et fenomen som er enestående i kirkehistorien.

Det er de som opplever at kristendommens framtid hovedsakelig vil bli formet av de voksende, pinseretningene i den tredje verden i et samspill med virkekraftige, karismatiske elementer fra de tradisjonelle kirkesamfunnene. Dersom utviklingen i Latin-Amerika og Afrika er noen pekepinn om framtiden, kan kristenheten i det 21-århundre meget vel komme til å bli dominert av den tredje verdens fremadstormende, nasjonale menigheter, og av en fornyet katolisisme, inspirert ved den karismatiske vekkelse.

Innimellom disse hovedstrømmingene vil de tradisjonelle kirkene i protestantismen befinne seg. I motsetning til katolikkenes, synes disse kirkene å ha blitt dypere berørt av den karismatiske fornyelsen på sine misjonsmarker enn i de respektive hjemland. Rytterne vil ha det til at f.eks. så mange som 75 prosent av Southern Baptist-misjonærene enten personlig har talt i tunger eller har vært engasjert i den karismatiske fornyelses aktiviteter. De samme forhold gjør seg trolig gjeldende også for de andre protestantiske hovedkirker. Det er ikke uvanlig å høre om hele nasjonale anglikanske eller presbyterianske kirker i Latin-Amerika eller i Det Fjerne Østen som er blitt med i fornyelsen.

Det er også tegn som tyder på at den karismatiske fornyelsen raskt blir etablert, og at de forskjellige deler av bevegelsen oppretter egne kontorer og publikasjoner. For eksempel ledes Catholic Charismatic Renewal ut fra et njetasjers kontorbygg i South Bend, Indiana, tidligere kjent som LaSalle Hotel. Presbyterian Charismatic Communion har en fast, voksende stab av arbeidere med kontorer i Oklahoma City. Lignende kontorer springer opp hos andre grupper.

Når en betrakter hele dette bildet, blir en minnet om Merrill Tenneys uttalelse om fornyelsesbevegelsens skjebne. Først kommer det en *mann*, deretter *menn*, så kommer «bevege-

sen», etterfulgt av en *maskin*, og til slutt reises et *monument*. Dersom dette skulle anvendes på karismatikerne, kunne det hevdes at dette fenomenet begynte i de tradisjonelle kirkene ca. 1960 med en *mann* Dennis Bennett, etterfulgt av *menn*, (og *kvinner*) i de forskjellige kirkesamfunn, som så skapte den karismatiske *bevegelsen*, som blomstret så dramatisk på 70-tallet, med sitt klimaks på Kansas City Charismatic Conference i 1977. Nå, i 80-årene, synes forskjellige karismatiske *maskiner* å utvikles i flere av kirkesamfunnene. Til slutt kan disse maskinene reise *monumenter* av 60-tallets profetiske skikkelser som var foregangsmenn for bevegelsen.

En kan håpe at den karismatiske fornyelsen ville fortsette å være en profetisk kraft for hele Menigheten, og at den ikke degenererte til en samling av stive kirkesamfunns byråkratier, slik som så mange andre vekkelsesbevegelser tidligere har endt. Kanskje den iboende frihet av Den Hellige Ånd, som kan kontrollere menneskelige forhold, men som aldri kan kontrolleres, vil bevare bevegelsen levende og livsdyktig. Øvresalens vinduer skulle alltid holdes åpne for å fange inn friske vindpust fra Den Hellige Ånd, når de blåser gjennom kirken.

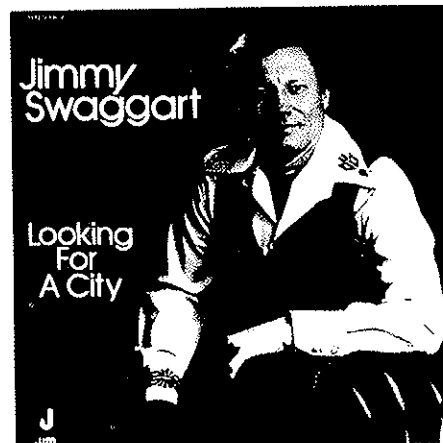
For mange år siden forutsa Walter Holleuwegger, da virksom i Kirkenes Verdensråd, at ved århundreskiftet ville over halvdel av verdens kristne være fra den sydlige halvkule, ikkehvite, og av det karismatiske pinseslaget. Ferske rapporter viser at i flere nasjoner utgjør allerede pinsefolket og karismatikerne ca. 20 prosent, mens de romersk-katolske karismatikerne taler om millioner av katolikker som står i virksomhet i over 100 nasjoner i verden. Dersom disse tendensene fortsetter å utvikle seg, kan Holleuweggers forutsigelse komme til å få profetiens karakter.

Bortsett fra spørsmål om prosentvis vekst og hvorvidt bevegelsen har nådd sitt toppunkt, har den karismatiske fornyelsen allerede bevist seg som en av de større begivenheter i dette århundre, og som sådan vil den bli gjenstand for utstrakt forskning i årene som kommer. De som studerer bevegelsen vil komme til å kjenne seg i stor takknemlighetsgjeld til Kilian McDonnell, både for den teologiske og den historiske innsikt som brakte Presence, Power, Praise, fram. Uten tvil utgjør disse bind, som et enkeltverk, det mest verdifulle, fullstendige, og pålitelige kildemateriale som noensinne er blitt samlet angående den karismatiske fornyelse.

Oversatt fra «Theology Today»

Nå har vi Jimmy Swaggart

Looking For A City

Sometimes Alleluia

MC 4 — kr. 65,—

Bestilles fra LOGOS FORLAG
4480 KVINESDAL

UNGDOM — ARBEIDSLEDIG

Bli med på spennende evangeliserings oppdrag på kryss og tvers av SKANDINAVIA.

Utfordrende gateaksjoner, herlige møter, interessante skolebesøk, og avslappende OASE-samlinger under «BJØRKORNAS SUS»

Ungdom som ikke er redd for hardt arbeid, primitive boforhold, mye reising, kamp og seier. Gi ETT ÅR til evangelisering.

Skriv eller ring til evangelist ARNE FLERMOEN, Hobergvn. 35, 2312 Ottestad. Tlf. 065/76 027

Et nøkkelverk for alle bibelinteresserte

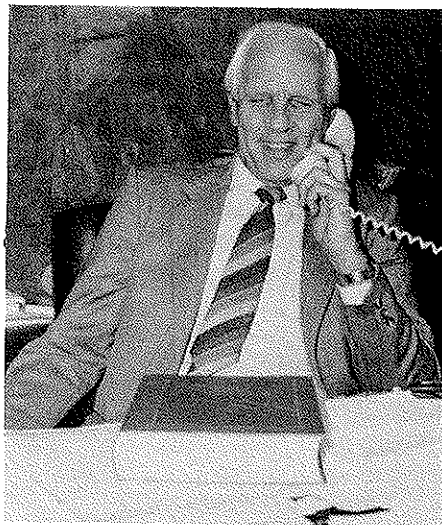
Sikre deg «studiebibelen» før prisoppgang!

Tekst/foto: R. E. Janøy

For en tid tilbake kom femte og siste bind i storverket «Studiebibelen». Det er et gresk-norsk leksikon som er nøkkelen til de andre fire bindene hvor Det nye testamentet bl.a. er oversatt ord for ord.

Det var en stor opplevelse da vi fikk dette siste bindet i hendene, endelig kunne vi selv få innsyn i hva NT's grunntekst sier, selv om den i mer enn en forstand er gresk for oss. Så nyttig fant vi denne fem binds Studiebibelen at vi inngikk en avtale med verkets utgiver, Filadelfiaforlaget, om å vedlegge en brosjyre for verket i dette nummeret av Pioneren. Alle som bestiller verket via denne brosjyren før 1. september -83, vil få det til «gammel pris». Dessuten vil du være med å støtte Pioneren! Det er nemlig slik at for hvert verk som bestilles gjennom vedlagte brosjyre, vil Pioneren få provisjon. Om du ikke bruker brosjyren, så pass på å gi klar beskjed om at du bestiller verket fordi du så det omtalt i Pioneren.

Ingen ting er bedre enn å la Skriften selv forklare Skriften. Den som vil arbeide med Guds ord, trenge inn i teksten, studere kapitler og vers, vil ved å bruke Studiebibelen få et anvendelig arbeidsredskap. Studér vedlagte brosjyre i

Forlagssjef Knut Rambøl.

dette nummer, for å få klart for deg alle de goder du får i dette verket.

La oss kort nevne at du får den greske teksten, først «oversatt» til vårt alfabet, så oversatt til vårt språk. Du får innblikk i varierende måter å oversette ordet på fra 50 ulike oversettelser, du får vers-for-vers-kommentar av hele NT, samt oversiktskommentarer og innledninger til Det nye testamentets bøker. Du får en sammenstilling av de fire evangelier i saklig og kronologisk orden, og sist, men ikke minst, får du en gresk-norsk ordbok, en ordbok som er like lett å bruke for en «leser» som for en teolog.

Vi spurte forlagssjef Knut Rambøl i Filadelfiaforlaget hva målsettingen har vært med å utgi et slikt verk.

— Vi har ønsket å berike den vanlige bibelleser ved å gi han et verk som på ulike og grundige måter kan belyse Guds ord. Legfolket har til alle tider vært avhengig av teologens utlegging av grunnteksten. Nå får de selv adgang til disse tekstene.

Har det vært et stort økonomisk løft for forlaget?

— Det har vært større enn et forlag på vår størrelse normalt ville ha påtatt seg, men vi har nå godt håp om at det vil bære seg. Vi har solgt ca. 8000 eksemplarer og har nå trykket 2000 nye for salg.

De mange forsinkelser underveis var vel også en belastning for dere?

— Vi beklager at dette tok lengre tid enn vi trodde, men nå er verket komplett, og med flere sider enn vi hadde regnet med. Det er blitt nesten 4 500

velfylte sider, og et boklig «flaggskip» som forlaget er glad for å kunne tilby kristenfolket. Verket har en populær fremstillingsform, slik at ingen behøver være teolog for å forstå det, samtidig er det så avansert at også teologen vil ha nytte av å bruke det. Dette er ikke bare et verk for forkynnere, men også for den vanlige bibelleser.

Er ikke et fem binds verk for massivt for en vanlig bibelleser?

— Jeg tror ingen skal behøve å frykte for det. For det første er det lagt opp slik at det er lett å bruke og slå opp i, for det andre er det ingen som setter seg ned og leser et slikt verk fra perm til perm. Det er et oppslagsverk som man går til når man vil studere nærmere vers og avsnitt fra Bibelen.

Det er forkynnere fra ulike kirker bak dette verket. Hvilket teologisk syn er det bygget på?

— Det er nedlagt stor innsats for å få til et slikt verk. Så spesiell er denne Studiebibelen at den også er oversatt til verdensspråk som engelsk og tysk, foruten til de skandinaviske språk. Hovedredaktøren har fått verdifull assistanse av ulike skandinaviske teologer. Det er ikke noe bestemt kirkesamfunns syn som skal fremmes gjennom verket, men det er bygget på solid, konservativ teologisk grunn.

Vi spurte til sist Rambøl om han selv hadde et avsnitt fra Bibelen som han gledet seg over om dagen?

— Jeg har tenkt mye på det som står i 1. Joh. 4,10: «Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder.» Det er stort å vite at vi er gjenstand for Guds kjærlighet. Det er ikke egenskaper ved oss som er årsaken til denne kjærligheten. Jeg hørte en kjent teolog si det slik: «Gud elsker oss ikke fordi vi er den vi er, men Gud elsker oss fordi Han er den Han er!»

Rambøl har tidligere vært aktiv innenfor norsk næringsliv på andre felter enn forlagssektoren, men forteller at han trives godt i oppgaven han nå har. Det er virkelig et meningsfullt arbeid å være med å spre god, kristen litteratur, sier han og smiler slik at vi forstår det kommer fra hjertet.

kort og godt

— Hvis ikke bedende kristne har innsikt og tro til å endre hele deres levemåte og korrigere den etter nytestamentlig mønster, kan det ikke komme noen sann vekkelser.

A.W. TOZER

— Å være religiøs er å ordne sitt gudsforshold selv. Å være en kristen er å la Gud ordne det som han vil.

O. HALLESBY

— Du kan ikke slå ihjel din tid uten å såre evigheten.

THOREAN

— Vår himmelske far tar aldri noe bort fra sine barn, om han ikke tenker å gi dem noe bedre.

— Du kan gi uten å elske, men ikke elske uten å gi.

RICHARD BRAUNSTEIN

— Vekkelsen i åttiårene vil ikke komme fra talerstolene, men fra det nære fellesskapet i hjemmene.

CYRIL WULF

— Når religion blir makt, er helvete løs.

KARSTEN ISACHSEN

— Godt omdømme kommer av erfaring. Erfaring kommer av dårlig omdømme.

— Et godt tre bærer god frukt, men det er ikke frukten som gjør treet godt.

M. LUTHER

— Uten Gud kan jeg ikke leve. Å kjenne Gud og å leve er identiske begrep. Gud er livet.

TOLSTOY

— Hellighet er ikke veien til Kristus, men Kristus er veien til hellighet.

AUGUST TOPLADY

— Gi ikke opp når tåka omgir deg. Det kan være et tegn på at du holder på å klatre høyere.

F. GAY

— Nød som blir til bønn, skaper perler, men nød som blir til bitterhet, skaper kreft.

— Miste gleden kan vi aldri når vi blir i troen.

P.KROG

— Et helt «ja» og et helt «nei», det er hele helliggjørelsen.

— Kjærligheten må være så stor at den skjuler søsknernes svakheter.

— Gode predikanter er dem som får folk til å prise Frelseren (ikke predikanten).

FINNEY

— Det som ser aller vanskeligst ut kan gjemme en rik velsignelse, og det som ser aller mest tiltrekende ut, kan bringe farer og smerter som vi ikke aner.

P. KRAG

En mann skulle aldri skamme seg over å tilstå at han har feilet, for dette er jo i virkeligheten å si at han er klokere i dag enn i går.

ALEXANDER POPE

— Det VI KAN IKKE NOE-evangelium som ofte høres, særlig på vitnemøter burde byttes ut med et: JEG FORMÅR ALT I HAM-evangelium.

OLE REKDAL

— Det som kan bevises krever ingen tro for å aksepteres. Troen hviler på Guds karakter, ikke på laboratoriedemonstrasjoner eller logikk.

— Tro kjenner ikke til hindringer, for den regner med ham for hvem intet er umulig.

— Det som plager deg, har sin rot i ditt eget hjerte og ikke i dine omgivelser.

— Ydmykhet innfor Gud er intet dersom den ikke blir bevist ved ydmykhet innfor mennesker.

— Mange lager mye bråk og tretter om skallet, mens den enfoldige går stille bort med kjernen.

— Formaning og bebreidelse blir ofte forvekslet, slik at man mener seg å formane, mens sannheten er at man bebreider vedkommende. Man er da misfornøyd med vedkommende i stedet for å elske ham. — Fra bladet «SKJULTE SKATTER»

RIGHT ON:

«When we rely on organization, we get what organization can do. When we rely on education, we get what education can do. When we rely on eloquence, we get what eloquence can do. When we rely on the Holy Spirit, we get what God can do».

A.C. DIXON

SØREN OGSÅ:

Hva gir dåpen uten tilegnelse?

Ja, den er muligheten for at det dømte barn kan bli kristen, hverken mer eller mindre.

SØREN KIERKEGAARD

VI ER ALLE MENNESKER:

Så var det den eldre damen, med redusert syn som kom inn i en kristelig bokhandel og spurte: Jeg skulle så gjerne hatt en salmebok med grove ord.»

FRA CREDO

Har du sitater til denne spalten så send dem til redaksjonen.

Vi er også interessert i små glimt fra kristen virksomhet som kaller på smilet.

De nyeste opptak fra Dynamis!

D-256 RYDD DEG NYTT LAND

Rolf Erik Janøy

— Hvordan du rydder «torner» i ditt indre så Ordet får bære mer frukt.

Månedens kassett i mai.

D-257 HVILE I GUD

Kjell Erik Olsen

— Kristenlivet kan bli et slit i egen kraft, eller en hvile i Guds nåde.

De offentlige møter under Inspirasjonsdager 83:

D-311 GUDS ANNERKJENNELSE

Sven Levin

— Jesus var avhengig av å ha Guds anerkjennelse, vi behøver også Guds og hverandres anerkjennelse i vår tjeneste.

D-317 EN NY TROSDIMENSJON

Sven Levin

— Troen åpner nye muligheter for den enkelte av oss. Et meget oppmuntrende budskap.

D-312 HERREN SNUR SITUASJONEN

Kjell Haltorp

— «Vi er på vei til et gjennombrudd for Guds menighetstanke i vårt land».

SEMINAR:

KJENNETEGN PÅ TJENESTE

Sven Levin underviser

D-318—Kjennetegn på tjeneste

D-319—Stopp motløsheten

D-319—Forbilde for familien

Hvilke kvalifikasjoner kreves av den som vil være med å tjene og lede i Guds menighet? En sterk praktisk og fostrende undervisning.

Serien samlet kr.70.

D-313

VOKSE I TRO

Sven Levin

— Et profetisk budskap om vekst i tro for et større gjennombrudd for Guds rike i våre liv og vårt land.

D-314

HINDRINGER FOR FELLESSKAP

Sven Levin

— Hva fremmer og hva hindrer et omsorgs-fellesskap blant Guds folk. Åndelig psykologi for små og store fellesskap.

FORNYELSEN I FAMILIEN

Terje Rygh underviser

D-288 Fornyelsen og kjernefamilien

D-289 Fornyelse i ekteskapet

D-290 Fornyelsen og barna våre

Fornyelsen må først og fremst berøre våre hjem, før den kan bryte igjennom i menighet og samfunn.

Serien samlet kr.70.-

Kvalitets-opptak

Pris: Kr.25,- pr. stk. (pluss porto)

D-315

HVORDAN SER GUD UT?

Ole Bjørn Urne

— I Jesus ser vi hvem Gud er, og hva Han er. Et sentralt evangelisk budskap. Vitnesbyrd fra Ten Center ungdom.

Bestill pr. postkort eller brev og skriv opp de kassettnr. du ønsker tilsendt, eller ring (033)-44726.

D-316

KRISTI KONGEDØMME

Kjell Haltorp

— Forholdet mellom David og Sauls kongedømme er bilde på kampen mellom Kristi kongedømme og menneskelig religiøsitet.

Månedens kassett i juli.

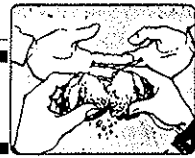
DYNAMIS KASSETT

3190 Horten - Tlf. (033) 44 726

Postgiro nr. 3 98 95 22

(de 6 siste er innsendt av Adolf Nielsen)

Vi deler med hverandre

Denne spalten er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Gud sa

(Mel: «Gi oss nå ei nådestund vår Jesus»)

Hvilket under allmakts Gud formådde da han skapte ved sitt skapeord i det svære kaoset som rådde orden i sitt skaperverk på jord! for alt i begynnelsen var øde og havdypet beksvart som en grav- da sa Gud: bli lyst! bli liv av øde! og et evig herlig håp oss gav.

Og Gud sa: det blir ei alltid mørke for dem som i trengsler uten tall flakker om i øde traktors tørke over dem et stort lys stråle skal- og du lot ei folket ditt omkomme men i hver av dem så en juvel- lovet å la nådekilde strømme og gjør det istykkerrevne hel.

Store Gud som av jord i fra marken dannet mennesket - dannet også meg fra syndfloden førte meg til arken- som et under mange ser på meg- for det siste største som du gjorde var da du lot Sønnen stige ned og bli kjød - bli Logos - selve Ordet- lys i verdens mørke - og min med!

LILYA LIND

Lilya Lind er nå hjemme hos Herren. Dette var det siste dikt hun sendte oss, før hun brått gikk bort. Vi lyser fred over vår kjære søsters minne.

Herren skal stride

2. Mosebok 14:14

Mel: Stå frem o trøster-

1.
Israels barn var i fare stor,
i fare stor, i fare stor;
Ægypterne etter folket før
og nåed det foran havet,
Israeliterne gjorde stop,
begaved dem var der en kæmpetop,
de blev så bange og råbte op:
«Nu bliver alle begravet.»

2.
De knurrede imod Himlens Gud,
mod Himlens Gud - mod Himlens Gud:
«Hvorfor har du ført til død oss ud?
o, var vi blot endnu trælle.
Thi i Ægypten vi havde brød,
og der vi manglede ikke kjød,
nu er vi stedd udi bitter nød,
o, var vi blot endnu trælle.»

3.
Men Moses sagde: «Hold I blot stand,
hold I blot stand - hold I blot stand;
nu skal I se, hvad vor Gud han kan,
I skal ej være så bange.
I skal ej frygte for fjendens hær,
thi Herren selv vil gå foran jer,
vær blot frimodige hver især,
snart skal I takke med sange.»

4.
Så gik de over det røde hav,
det røde hav - det røde hav;
for fjenden blev det den mørke grav,
i havet druknede alle.
Men Israel sang et lovsangskor,
og de gik fremad på Herrens ord,
de priste Gud, som i Himlen bor,
for ham må fjenderne falde.

5.

Vi vil ej frygte for fjendens magt,
for fjendens magt: Gud giver sejer, det har han sagt,
vi regne vil med hans nåde.
Ja, vi går fremad i Jesus navn,
vi er så trygge udi hans favn,
han frelst os fører til Himlens havn,
når blot han for os må råde.

ADOLF NIELSEN

Han skal stride for jer

Herren vil stride for os. - Ja, det er så let at sige, når faren er langt borte, eller når det er de andre det gælder, men når vi selv er inde i en alvorlig krise, kan vi så også sige det i tro til Gud? -- Hvis man skulle bruge den sunde fornuft, så stod israeliterne her overfor en fuldstændig tilintetgørelse eller trællestand igen. «Da nu Farao nærmede sig, så israeliterne op og fik øje på ægypterne, der drog efter dem, og de grebes af stor angst, da råbte israeliterne til Herren», og de bebrejdede Moses, at han havde ført dem ud av ørkenen for at dø. --Israeliterne så op og fik øje på fjenderne. - Man siger, at en slange kan fuldstændigt lamme sit bytte bare ved å se på det, og sådan tænker jeg, at israeliterne er bleven lammet af skræk ved at se den store ægyptiske krigshær, som besto af 600 udsøgte stridsvogne og alle Ægyptens krigsvogne med vognkæmpere. De havde hurtigt gjort sig klart, at de ikke kunne hverken komme frem eller tilbage, og så blev de grebet af panik. Ganske vist var vejen åben opad til Gud, men deres tro var meget lille.

Når vi læser denne beretning, er det let for os at forstå deres store angst. Når der kommer noget svært på vor vej, begynder vi også at se frem og tilbage, prøver at finde en menneskelig løsning på vore problemer. Vi er Guds børn, og vi siger, at vi har tro til Gud, vi kender hans løfter om, at vi ikke skal frygte, men bare tro, og når så ulykken er over os, mærker vi, hvor lidt tro vi har. Israel blev reddet på forunderlig måde, Gud greb ind og skabte en vej gennem havet, som blev til israeliternes redning og ægypternes undergang. Moses svarede folket: «Frygt ikke, hold blot stand, så skal I se Herrens frelse, som han i dag vil hjælpe jer til, thi som I ser ægypterne i dag, skal I aldrig i evighed se dem mere. Herren skal stride for jer, men I skal tie». Israeliterne glemte aldrig overgangen over Det røde Hav, de fortalte det videre til slægt efter slægt. I Sal 106:8-10 læser vi: «Dog frelste han dem for sit navns skyld for at gøre sin vældige kendt, han trued Det røde Hav, og det tørrede ud, han førte dem gennem dybet, som gennem en ørk, han friede dem af deres avindsmænds hånd--». Så lad os da tro Herren, også i farens stund, hvis vi tror, skal vi se hans herlighed. Han har aldrig kunnet skuffe. Vi vil ikke se på vor egen styrke, men på hans, han formår. Han siger jo, at når vi går gennem ilden, vil han være med os, og Paulus siger: «I alt dette, mere end seire vi ved ham».

Lad os aldrig glemme, at det kun er «ved ham», at vi kan seire. Mange kæmper helt eller delvis i egen kraft og lider nederlag. Hvor er det godt, at Herren vil stride for os.

ADOLF NIELSEN, Danmark

Overkjørt

Så møtte du meg.
Et redd, lite menneske kom i din vei
Engstelig hørte jeg deg forklare
dine grunnleggende synspunkter.
Presist, nøkternt og korrekt
formulerte du dine meninger, argumenter og
konklusjoner
Og etter at du hadde gjort ditt beste
for å overbevise meg om ditt
livssyns overlegenhet,
gikk du din vei.

Dine ord hjalp meg så lite

Kjærlighetens makt

Kjærligheten er den makt som brøt
dødens sterke pakt.
Kjærligheten er den aller største kraft.
Den kan åpne alle dører, den kan gi den
døve ører så han hører Jesu kall:
Kom, det er beredt et sted hvor menneske-
sjelen finner fred.

Formalisme

Mennesket bygger mange saler,
kirker, bedehus og store katedraler,
mener der å kunne binde Guds Ånd
i formalismens tunge bånd.

Anden lar seg aldri binde,
bare finne. Den vil kun tilbedes
i ånd og sannhet
og intet annet.
Den har i mennesket selv sitt tempel,
vil prege livet
med nestekjærlighetens stempel.

Nytt liv

Jeg har funnet den første blomst
i år,
en bitte-bitte-liten blomst.
Men etter den kommer flere
og større blomster.
Snart vil de dekke alle markene
der kulden før
rådte overalt.

KJELL-INGE RÅKET

Sterke inntrykk fra Kenya

Det var med stor spenning Trygve D. Wickstøl og jeg satte oss på flyet med kurs for Kenya. Dette var Trygves første besøk i landet, og det var mitt andre. Jeg var i Kenya for 5 år siden da jeg gikk på Misjonsskolen i Kvinesdal, og da hadde jeg min sommerpraksis der nede, først i Meru sammen med Jan Ernst Gabrielsen og siden i Kisumu sammen med Silas Owiti. Denne gangen skulle vi imidlertid bare besøke Silas Owiti.

Da vi landet i Nairobi lørdag morgen den 5. mars, ble vi hentet på flyplassen av pastoren og en eldste i menigheten som «The Voice of Salvation and Healing Church» har i Nairobi. Vi skulle være sammen med dem den første helgen før vi reiste opp til Kisumu. På flyplassen hadde jeg forresten en underlig opplevelse. Trygve og jeg viste at de skulle møte oss på flyplassen, men blant hundrevis av mennesker var det ikke så lett å finne hverandre. Men så plutselig fikk jeg se en mann som gikk sakte bortover, og med en gang slo det ned i mitt hjerte: «Han der er det.» Og jeg sa det til Trygve også, og det var mannen vi lette etter. Og etter en varm og hjertelig velkomst ble vi kjørt inn til Nairobi og dit hvor vi skulle bo. Allerede den første dagen fikk vi en føling med den sterke veknelsen som går over Kenya. Vi var med på et dåpsmøte utenfor Nairobi, og det var nesten 50 stykker som ble døpt denne ettermiddagen. Og flere av dem som gikk dåpens vei ble også ånds-døpt samtidig. Og det er jo akkurat det Peter taler om i Apostilenes Gjerninger 2,38 om at vi først skal omvende oss, så døpes i Jesu navn og så få

Den Hellige Ånds kraft. Vi så det så konkret, selv om dette ikke alltid er noen regel.

På søndag var det 2 møter, og vi var med på begge. Trygve talte på det første møtet, og jeg på det andre, og mennesker ble frelst, ånds døpt og helbredet, og Guds kraft var veldig sterk på møtene. Møtene gikk i hverandre, vi begynte klokka ni om morgenen og var ferdig klokka tre om ettermiddagen, altså seks timer.

Mandag reiste vi med buss fra Nairobi og opp til Kisumu, en strekning på ca. 35 mil og selve bussturen tok 6 timer. Gjensynsgleden var stor da vi kom opp til Kisumu. Det var en stor glede å treffe Silas Owiti igjen. Han er virkelig en Guds mann, full av tro og kjærlighet. Men det var også fint å treffe Robert Odeyo og Charles Agumba igjen. Disse gikk på Misjonsskolen i Kvinnesdal året før meg. Likeså var det fint å treffe Henry Osoda og Ewa Owiti som gikk på Misjonsskolen i fjor.

Silas hadde lagt opp program for oss med møter nesten hver dag, og det var en stor opplevelse å komme ut i bushen og oppleve slike levende menigheter. Ja, mange plasser kunne vi nesten ikke komme fram med bil, og kirkene var meget enkle. Ja, noen plasser hadde de ikke kirkebygninger i det hele tatt, men Guds nærvær var sterkt i møtene. Trygve spilte og sang, og jeg talte, og i hvert eneste møte ble mennesker frelst, ånds døpt og helbredet. Og vi fikk høre mange sterke vitnesbyrd om mennesker som fikk møte Gud til helbredelse og utfrielse. Blant annet var det en mann som vitnet om helbredelse fra kreft. En annen hadde helt stive armer som han ikke kunne bøye, men da han ble bedt for, ble han fullstendig helbredet. Ellers ble folk helbredet for dårlige rygger, smerter i brystet, mageproblemer, hodesmerter, dårlig syn, dårlig hørsel, talevansker, løst fra frykt o.s.v.

Og slik opplevde vi i møte etter møte. Herren var virkelig med oss og gjorde denne turen til en uforglemmelig opplevelse og et minne for livet. Og ikke minst gav det oss ny inspirasjon og nytt pågangsmot til å satse videre og sterkere for Herren her hjemme også. Det er jo kollosalt trosstyrkende å få se og oppleve et land som er berørt av vekkingen så sterkt som Kenya på nært hold. For evangeliet går fram som aldri før. Og bare i Kisumu-disriktet hvor vi var, har det blitt grunnlagt 10 nye menigheter de siste 2 månedene.

Men hva er så årsaken til at evangeliet går så sterkt fram i Kenya, og at Guds kraft er så sterk på møtene? Det er klart at det kan være flere årsaker til dette, men Trygve og jeg satt og samtalte litt en kveld, og da kom vi fram til at det var to årsaker som vi virkelig tror har en sterk innflytelse på den vekkingen som de får oppleve. Det første er at de kristne bare er opptatt med Jesus, og det var ingenting annet ved siden av Herren. Og det andre var at det var et veldig sterkt samhold mellom brødrene. De var virkelig ett og sto sammen. Og det var ikke bare de ledende brødrene som hadde et sterkt fellesskap, men fellesskapet var sterkt nedover i rekkene også. Og hele tiden klarte de å ta ut nye vitner, mennesker som virkelig ville gjøre noe for Jesus. De hjalp dem, la tjenesten til rette for dem den første tiden, ba for dem, inspirerte dem, oppmuntret dem o.s.v. Og så reiste de ut, fulle av inspirasjon og pågangsmot og forkynte evangeliet. Og mennesker ble frelst, og nye menigheter ble grunnlagt.

Til slutt vil jeg bare komme md en liten oppfordring til alle Pionerens lesere om virkelig å be for Silas Owiti og hans arbeid i Kenya, og gjerne også være med og støtte økonomisk. Silas fortalte oss om noen av planene sine, men det er det økonomiske det skorter på - blant annet har de nylig kjøpt ei tomt til bygging av en bibelskole, men på grunn av økonomiske årsaker har de måttet utsette byggingen inntil videre. Så la oss være med i forbønn og støtte og stå sammen med Silas Owiti i hans store arbeid, slik at arbeidet fortsatt kan vokse og bære rikelig med frukt, så mange, mange nye må bli vunnet for himmelen.

Av Tore-Gunnar Olsen

LIVETS ORD BIBELCENTER

Hösten 1983 startar Livets Ord Bibelcenter. Det är en ettårig **Bibelskola** för dig som vil förbereda dig för att gå ut som en Herrens arbetare i den Helige Andes kraft. Du som upplever Herrens kallelse att gå ut i den skördetid som nu ligger framför oss, måste förberedas.

Bibelskolans syfte är att ge dig praktisk tillämpad trosundervisning och att få dig utrustad med Guds mäktiga vapen så att du kan bli väl skickad til allt gott verk, med en tro som övervinner världen.

Du får praktisk tillämpad bibelundervisning av andligt erfarna lärare. Under ett år studerar du **24 ämnen**, med syftet att du skall kunna gå ut i en övernaturlig tjänst.

Ämnena kommer bland annat att beröra. Tro, helande, den kristnes auktoritet, bön, Andens gåvor, evangelisation m.m. **Direktor** för skolan är bibellärare Ulf Ekman. För ytterligare information och ansökningsbehandlingar:

Livets Ord

Aspungev1agen 16, 754 60 Uppsala
Tel. 018/31 52 36

Nyheter fra fornyelsens kassettmisjon

F.K. 101	«Guds utvalgte folk»	Sverre Granlund
F.K. 102	«Jesus, oppstandelsen og livet»	Sverre Granlund
F.K. 103	«Gud gjenreiser sin menighet»	Sverre Granlund
F.K. 104	«Kristi Kongerike (Tusenårsrike)»	Sverre Granlund
F.K. 105	«Å være i brudeskaren»	Sverre Granlund
F.K. 106	«Hvor går vi hen?»	Sverre Granlund
F.K. 107	«Den himmelske bankkonto»	Sverre Granlund
F.K. 108	«Enok, som bilde på endetidens menighet»	Sverre Granlund
F.K. 109	«De fire troner»	Sverre Granlund
F.K. 110	«La mitt folk fare»	Åge Åleskjær
F.K. 111	«Det overnaturlige»	Åge Åleskjær
F.K. 112	«Guddommelig helbredelse»	Åge Åleskjær
F.K. 113	«Guds velbehag»	Åge Åleskjær
F.K. 114	«Guds etterfølgere»	Åge Åleskjær
F.K. 115	«Guds fristeder»	Kjell Haltorp
F.K. 116	«Levende stener»	Kjell Haltorp
F.K. 117	«Ditt forhold til Ordet»	Kjell Haltorp
F.K. 118	«Du skal se større ting enn dette»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 119	«Å være i Hans lys»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 120	«Fest ditt blikk på Jesus»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 121	«Bli sterke i Herren»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 122	«Da stanset Jesus»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 123	«Virkelig fri»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 124	«Mer enn Kong Salamo»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 125	«Ny kraft»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 126	«Hvem er dette?»	Wiggo Abrahamsen
F.K. 127	«Åndelig overvåkning»	Kjell Haltorp

Ved kjøp av 10 kassetter kr. 230,00.

Pris pr. stk. C 60 kr. 25,00 Pris pr. stk. C 90 kr. 30,00

Bestilling sendes til:

Fornyelsens Kassettmisjon

Roseringen 14, 7340 Oppdal

HINDRINGER

Artikkel 7

FOR FREMGANG

For mange foreninger i foreningen

«Og alle de troende holdt sammen».

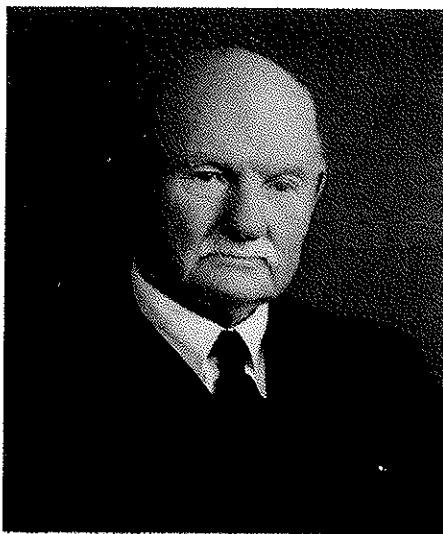
Ap.gj.2:44

Jeg har ofte spurt meg selv hva Kristus ville gjøre med alle de foreninger som er i mange av de nåværende menigheter. For nå må det ovennevnte bibelvers omskrives med: Og alle de troende innen menigheten holder seg sammen i hver sine foreninger og har alle ting hver for seg.

Det kan være vel og bra å være forenet og man skulle nesten være tilbøyelig til å foreslå en ny forening med navnet: Foreningsforeningen. Det vil si en forening som alle de andre foreningene kunne gå inn i. For den riktige forståelse av dette ordet er at man holdt trolig sammen om det man skal være sammen om.

Det kan naturligvis være både til nytte og velsignelse, og er vel heller ikke imot Bibelens vesen, at man innen menigheten har en og annen forening som skal arbeide for en bestemt sak, bare det ikke går over til å bli en selskapsforening.

Men tenk når det blir flere foreninger enn ukedager og man blir uenige om når de forskjellige foreningsmøter skal være. Mandag har A-foreningen møte. Tirsdag har B-foreningen sitt ordinære møte. Onsdag har C-foreningen sitt offentlige møte. Torsdag har menigheten sitt bønnemøte. Fredag kl.19.00 har D-foreningen sitt spesielle møte. Fredag kl.20.15 har F-foreningen sitt alminnelige møte, og lørdag kl.16 har G-foreningen sitt forhandlingsmøte. Samme dag har H-foreningen sitt spesielle møte. Og lørdag kveld kl.20.30 har I-foreningen sitt møte, og så slutter alt sammen med: i foreningen. Men hvor mange var på møte torsdag kveld da menigheten hadde

Tekst: Severin Larsen

sitt bønnemøte? Og hvor mange var samlet presis da møtet begynte søndag formiddag? Det er alvorlig når Guds menighet blir så opptatt med sine egne foreninger og går bort fra sentrum i evangeliet, nemlig Gudsforeningen — livsforeningen med Faderen og Sønnen.

I det ligger kraften for all virksomhet. Vi kan være ganske sikker på at hvis en menighet stagnerer og står på samme plass som for tjue år siden, er det fare for at de har gått opp i sine egne foreninger og for en stor del gått bort fra Gudsforeningen.

Med foreningslivet følger komitévesen. Når det er 8 - 10 foreninger innen en liten menighet, og hver forening har flere komiteer, kan enhver forstå at det ikke blir mye fremgang i denne religiøse atmosfære som kommer av foreningsliv og komité-vesen.

At det kan uttas brødre og søstre til å utføre forskjellige oppgaver innen menigheten, det er det ingenting å si på, selv om det i mange tilfelle kan være sant hva en kjent Herrens tjener skal ha sagt: «Den beste komité er den som består av tre medlemmer. Den dagen de skal ha møte, er den ene syk, den andre er opptatt med forretninger, og den tredje er alene om å bestemme.» Man kan da være sikker på at det ikke behøves å kaste bort tid med å diskutere fram og tilbake, for så å komme til-

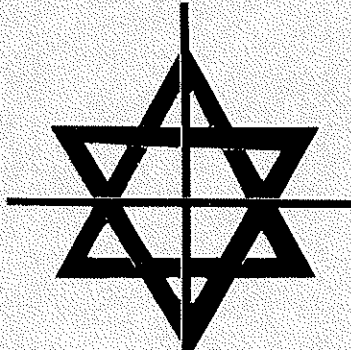
bake til det samme punkt som man gikk ut fra. Det er ganske merkelig, hvordan voksne folk kan sitte og prate vegger opp og stolper ned i flere timer om ting som kunne ha blitt avgjort på et par minutter. Det kan selvfølgelig være sant hva ordspråket sier: «Hastverk er lastverk», men ofte er det bare en vei å gå, og da er vel alle enige i at det er dumt å diskutere flere veier? Men dere kan vel begripe at man må snakke inngående om saken når man endelig er kommet med i den og den betydningsfulle komité.

Jeg husker så levende som om det skulle være i dag, da jeg for mange år siden var formann i en komité, hvor fru «Snakkesyk» og frk. «Korttenkt» og pølsemaker «Planløs» var medlemmer. Å, hvor vi slet for å få sakene ordnet og fremlagt slik som vi, en representativ komité, skulle og ville fremlegge dem, nemlig i den beste orden. Når fru «Snakkesyk» hadde ordet, ville hun ikke slutte igjen, hun snakket i det uendelige. Frk. «Korttenkt» sa noe en gang og det motsatte neste gang. Og da pølsemaker «Planløs» hadde talt vel og lenge, visste ingen, heller ikke han selv, hva han hadde sagt. Hvis denne komitéen hadde noen nytte i Guds rike, så måtte det være for oss i tålmodighet. Det er nå en gang så at mange har meget vanskelig for å holde seg til realiteten.

Det er derfor viktig at Guds menighets lemmer vokter seg for å bli henfalt til verdslig vesen, med menneskelige ordninger og organisasjoner. På den måten kommer man bort fra evangeliets ånd og vesen. Fra den dag man hengir seg til et slikt religiøst overfladisk selvliv, er man på vei til å bli forhindret fra å bære åndelig frukt. Ja, det kan gå så langt at grenen blir hugget av og kastet på ilden. Det er verken foreningen innen menigheten eller komitéen innen foreningene som i og for seg står hindrende i veien for evangeliets kraft. Men det er den sjelelige stilling hver enkelt inntar overfor de lover som finnes i evangeliets lære. Det kan være så mange foreninger det vil, bare dets medlemmer er «brennende i ånden». Men da blir det heller ikke så stort behov for foreninger, for da sentraliserer hele virksomheten seg om det åndelige, om undervisningen i ordet, samfunnet eller det virkelige brorskapet. Det kommer verken fra menigheten eller noen forening gjennom dens organisasjon, men det kommer fra livet i Gud, brødsbrytelsen, som en troshandling i brøderskapet, og bønnene som er en livstrang der hvor det virkelige livet pulserer.

Disse ting var i sentrum for de første kristne, og det er det samme den lokale menigheten har å samle seg om i dag for selv å bli oppbygget til en Guds bolig i ånden, og for å være en åndelig

ET AV VÅR TIDS STERKESTE PROFETISKE BUDSKAP!

Noe skal skje i vår tid som får Israels utgang fra Egypt til å blekne: Jødenes utgang fra Sovjetunionen og de andre landene! Jer. 16, 14-15.

Hør Steven Lightle's tale i City-kyrkan i Stockholm 26/1 i år. Budskapet gjelder også Norges kristne akkurat nå! Du vil gripes av undring og et ønske om å få være med og velsigne jødefolket!

Kassetten koster kr. 25.- og kan bestilles fra:

Oslo Fullevangeliske kirke,
Lübeckergt. 1
Oslo 1

Ja — Jeg bestiller ... stk. av kassetten «Guds plan for jødene i utlendighet» v/ Steven Lightle.

Navn:
Adresse:
Postnr.:

Abonner på PIONEREN

mor som ved Den Hellige Ånd kan føde barn inn i det åndelige riket.

Dersom noen gjennom disse ord om foreningslivet og komité-vesen skulle ha fått betenkeligheter ved å stå i den eller de foreninger man tilhører, vil jeg ikke råde dem til å gå ut, uten at man først alvorlig innfor Gud overveier om ikke foreningen er til velsignelse. Og kanskje den kunne bli til enda mer velsignelse hvis alle medlemmene søkte mer velsignelse av Gud. Hvis du skulle komme til et slikt resultat, så søk først og fremst selv å være velsignet av Gud, og søk deretter gjennom et saktmodig og stille vesen å være til velsignelse for andre. Ved å gå ut av foreningen kan du risikere å løpe fra ditt kall, slik som profeten Jonas gjorde. Du skal vite at det er en naturlov i Guds rike på jorden, at om man løper bort fra sitt

guddommelige kall for å bli mere åndelig, blir man det motsatte. Og desto mer skal du søke å leve for andre, og mest der hvor saltet trengs.

Er Kristus grunnvullen, som du og de du er sammen med erkjenner å bygge på, så bygg selv med gull, sølv og edelstener. 1.Kor.3,12. Og når du fortsetter med det, vil andre merke seg ditt solide byggemateriale og undersøke hva det i virkeligheten er, og de vil selv komme for å bygge med de samme materialer. I denne tiden vi lever i, vil ikke våre ord i lengden bringe det ønskede resultat, men det er våre handlinger som vil vise veien.

Good News!

DAVID INGLES - NÅ I NORGE!

(PÅ KASSETT)

«Herren talte til meg: Min salvelse skal hvile over Ordet. Og når du synger, vil denne salvelsen flyte ut fra deg. Og om folket vil tro budskapet når du synger, vil salvelsen helbrede, løse alle bånd som binder, behov vil bli møtt, harmoni vil fylle hjemmene, for det er salvelsen som bryter åket».

Enkel engelsk!

KR. 65,-

- I SURE LOVE YOU
- HUSBAND & WIFE
- OASIS OF LOVE
- I WANT TO STROLL OVER
HEAVEN WITH YOU
- PARALYSED
- THE SEED OF ABRAHAM
- THERE'S A WHOLE LOT
OF PEOPLE GOING HOME
- SCRIPTURE CHORUSES
(75 forskj. kor i utvalg. Kr. 120,-)
- KIDS KUTS

Uttalelser om musikken!

«David Ingles har fundamentert sine sanger på Guds Ord. Jeg merker han en større «visjon» for sangene sine. Dette kjenner jeg at jeg også ønsker å komme inn i».

Torbjørn Baksvær

«Det beste trosbudskapet jeg har hørt i sang. Den har gitt meg personlig oppbyggelse. Jeg ville være glad over at dette budskapet kommer ut i Norge».

Arnold Børud

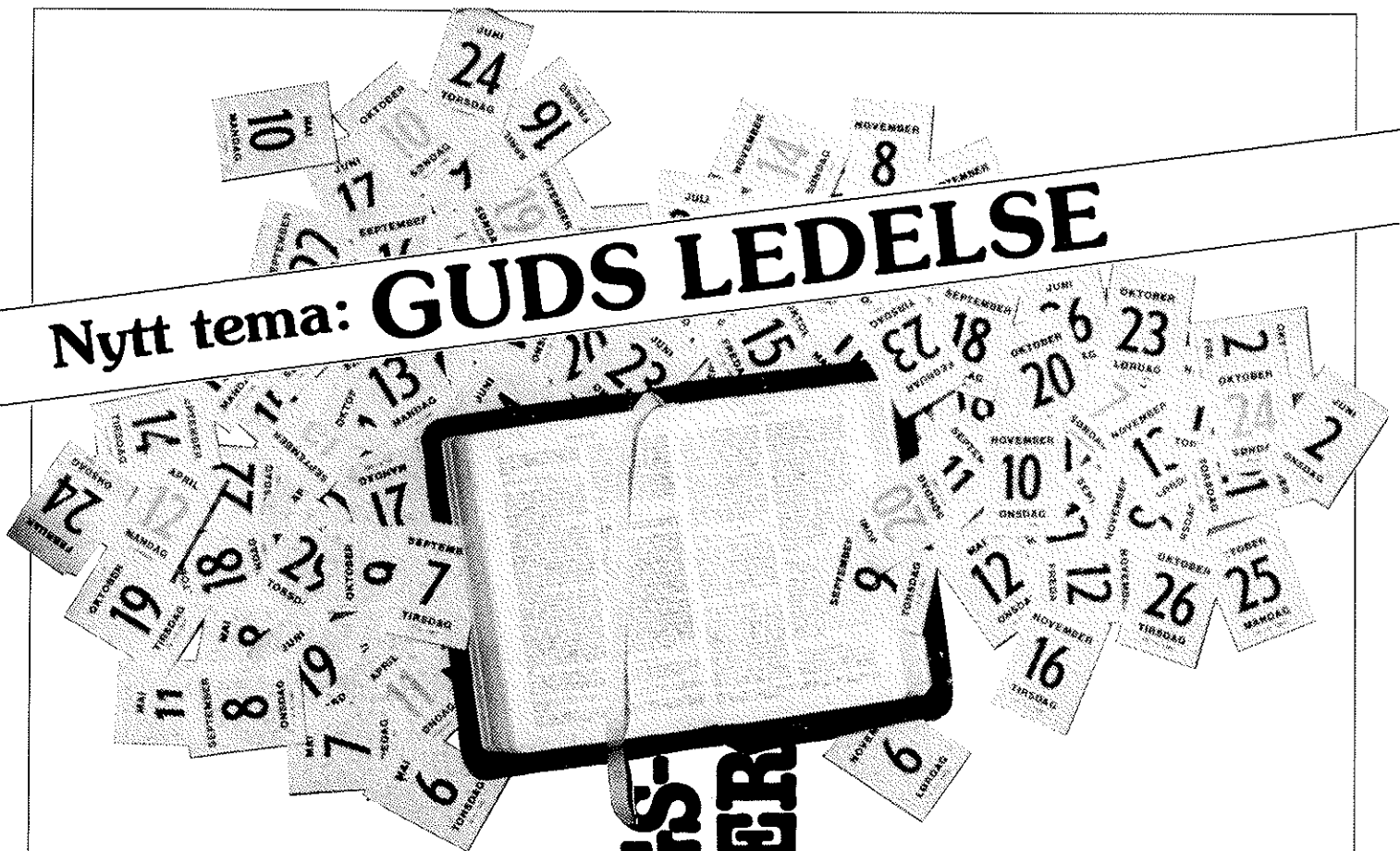
BESTILL I DAG

NAVN

DISIPPELSENTERET

Postboks 57
3647 Hvitvingfoss
Tlf. (03) 76 84 34

Nytt tema: GUDS LEDELSE

HVERDAGS-SANNHETER

«Da skal ingen lenger lære sin landsmann eller sin bror og si: «Kjenn Herren!» For de skal alle kjenne meg, fra den minste til den største blant dem.» Hebr 8,11.

Enhver oppriktig kristen ønsker å være ledet av Gud. Men mange er forvirret når det gjelder å vite hva Gud vil med deres liv, og hvordan man skal ta de rette avgjørelser. Men lovet være Gud, hans Ord gir oss håp.

Den hellige Ånd.

Vi er ikke etterlatt som foreldreløse barn! Ånden er hos oss og i oss. Derfor kan vi forvente at han skal lede oss. (Se Joh 14,16-27.) «Alle som drives av Guds Ånd, de er Guds barn. Rom 8,14. Her sier den engelske oversettelsen: «Så mange som LEDES av Guds Ånd...»

Hvordan skjer så dette i praksis?

Jo, nøkkelen til å forstå Guds nærvær og å kjenne ham er «det indre menneske», vår ånd. Det er i vår ånd Guds Ånd gir sine meddelelser og sitt vitnesbyrd. «ÅNDEN SELV VITNER SAMMEN MED VÅR ÅND og sier at vi er Guds barn.» Rom 8,16. Vi har et vitnesbyrd i vårt indre menneske om at vi er Guds barn. «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg.» 1.Joh 5,10.

Her ligger også nøkkelen til å LEDES av Guds Ånd: Guds Ånd gir oss et indre vitnesbyrd om Guds vilje. Vi ledes ikke av profetier, sterke personer

Ved
Åge M.
Åleskjær

eller ytre tegn, vi ledes av Guds vitnesbyrd i vår ånd. Vi har ÅNDELIG INTUISJON så vi kan «kjenne i vår ånd.» Mark 2,8. ÅNDEN SELV VITNER SAMMEN MED VÅR ÅND...

Vår ånd - «Herrens lampe.»

Vår ånd er nøkkelen til å tilbe Gud. Gud er Ånd, de som tilber ham må tilbe i ånd og sannhet. Joh 4,24. Det er vår ånd som er født på ny og har Guds liv og natur i seg. Joh 3,6. Og det er vår ånd som mottar signalene fra Gud - den er «Herrens lampe.» Ordspr 20,27. I vår ånd kan Gud gi oss «rødt lys» - eller «grønt lys».

Vi ledes ikke gjennom det vi ser og hører gjennom våre legemlige sanser - ytre tegn. Vi ledes heller ikke av fornuften, følelsene eller vår egen vilje - sjelen. Du kan ha veldig lyst på noe, og ha mange gode argumenter for noe du vil gjøre, MEN HVIS HODET SIER «JA» OG HJERTET SIER «NEI», DA FØLG ALLTID DITT HJERTE, DIN ÅND! Ordspr 3,5.

Rødt lys.

Hvis du har en «død» følelse i din ånd når du tenker på og ber over en sak, er det Herrens måte å fortelle deg om at det var «rødt lys». Ditt indre menneske, «hjerterets skjulte menneske», opplever da ingen sanksjon, ingen glede i den Hellige Ånd, intet «amen». Kan hende forstanden sier at du bør gå av sted og gjøre det, og følelsene har lyst rent menneskelig. Men din ånd er Herrens lampe. Følg «fyrlyset» i din ånd.

Hvor mange problemer vi ville vært spart for hvis vi lærte å lytte til vår Ånd! Hvis vi tok tilstrekkelig tid til å be

over en sak til vi hadde et klart vitnesbyrd i vår ånd, ville vi unngå og gjøre tabber. Dette gjelder både i praktiske og åndelige spørsmål.

Jeg husker f.eks. hvordan jeg for mange år siden hadde lyst på en bil som var til salgs. Min forstand sa at det var et bra kjøp, og mine følelser hadde lyst på bilen. Men i min ånd forsøkte hele tiden «Herrens lampe» å fortelle meg at jeg ikke skulle kjøpe den. MEN JEG HADDE IKKE LÆRT Å LYTTTE TIL MIN ÅND. Derfor kjøpte jeg bilen, og fikk bare problemer og utgifter med den. Herren prøvde å spare meg for det!

Grønt lys.

Når du derimot kjenner at noe i din ånd veller opp som en kilde i ditt indre, da er det grønt lys! Du kjenner en indre visshet og fred, en indre sanksjon, uansett ytre omstendigheter.

Jeg har f.eks. visst i over ti år at den dagen vil komme da jeg skulle vie meg fullt og helt bare til «bønnen og Ordets tjeneste», og tjene med undervisning og forkynnelse. I flere år arbeidet jeg som skolelærer og virket som evangelist på fritiden, men jeg visste hele tiden at det var midlertidig.

I fire år var vi i Sarons Dal, og det var en lærerik og nødvendig tid for oss. Men hele tiden visste jeg i min ånd at den dagen ville komme da jeg skulle være fri fra alle administrative oppgaver, og bare tjene med Ordets forkynnelse. Hvordan visste jeg det? MIN ÅND VITNET OM DET, I MITT INDRE VELLE EN GLEDE I HERREN OPP HVER GANG JEG BLE MINNET OM DET ELLER BA OVER DET. Menneskelig sett hadde jeg mer lyst til å bli der jeg var, og fornuften hadde mange gode argumenter for det. Men vitnesbyrdet i min ånd ga klar beskjed.

Bildet på fjellet.

På den tiden var det et ord som ble til stor hjelp for meg, og som kan bli til hjelp for andre.

Jeg opplevde at Herren sa til mitt hjerte at tiden var inne til å «bryte opp» og gå fullt og helt inn i evangelisttjenesten. Men da jeg fortalte om det, møtte jeg mange ulike reaksjoner. Noen pekte på behovet ved bibelskolen der jeg arbeidet. Andre minnet meg om hvor usikkert det var rent økonomisk å være evangelist osv. MEN OM VI LEDES AV BEHOVENE, ELLER AV VANTRO OG FRYKT, KOMMER VI UT AV GUDS LEDELSE. (Og Herren har sørget for alle behovene som gjaldt bibelskole og økonomi)

Mange er styrt av behovene, og sli-ter seg fullstendig ut for å møte dem. Men vi skal være styrt av HODET, som er Kristus. Han kjenner også be-

hovene, men vil vise deg hva du skal gjøre og ikke. Ap gj 6,2-4

Ofta ble jeg forvirret ved de mange argumenter jeg møtte. MEN HVER GANG GUD MØTTE MEG, SÅ JEG DET KLART: «Tiden er inne til å gå inn i det jeg har kalt deg til!». JEG SÅ DET HVER GANG JEG VAR PÅ «FJELLET», der utsikten er klar og luften er fri.

Da ble Ordet fra 2. Mos 25,40 levende for meg: «Se nu til at du gjør alt etter det bilde som ble vist deg på fjellet.» Moses ble ikke ledet av argumenter eller grublerier, men av det Gud hadde vist ham på fjellet.

Ikke ta avgjørelser når du er forvirret og usikker. Ikke ta avgjørelser ut fra argumenter eller behov. Gjør etter det bilde som fyller deg når du er i Guds nærhet, når du ser klart og er på «fjellet».

God frukt.

Nå mener jeg selvsagt ikke at du skal være egenrådig og selvsikker! Jeg er klar over at kjødelige mennesker kan misbruke det vi taler om her, og begrunne sine egne innfall og lyster med at «Herren sier til meg...». Men det er egentlig lett å avsløre kjødelighet: Den kjennes på frukten!

Hvis du er påståelig, selvsikker og styrt av egne fantasier, vil selve tonen du bruker avsløre deg. Den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren, dernest fredsæl, forsonlig og føyelig, rik på barmhjertighet og gode frukter, upartisk og uten hykleri. Og rettferds frukt blir sådd i fred og vokser fram for dem som stifter fred. Jak 3,17-18.

Da er du lett å snakke med!

Spesielt for en som er ny på veien, er det viktig å lytte til erfarne menneskers råd. Dine sanser er ikke oppøvd enda.

Den som lever med Gud, vil alltid være myk og lærevillig. Når du er i den rette ånd, vil Herren stadfeste dine avgjørelser. Din framgang vil bli åpenbar for alle. Du er frimodig og gjør etter det du har tro for, men din tro er virksom i kjærlighet. Gal 5,6.

STUDIEPLAN for kristne disipler

1. Ordet — Den faste grunn.
2. Omvendelse og tro.
3. Forskjellige slags dåp.
4. Den Hellige Ånd.
5. Den Hellige Ånds gjerning.
6. Håndspåleggelse.
7. De dødes oppstandelse.
8. Evig dom.
9. Den kristnes to tjenester — Prest og disippel.
10. Bønnelivet og fasten.
11. Autoritet og lydighet.
12. Nådegevener, 3 hefter.
13. Helbredelse.
14. Menigheten.
15. Arbeidet i den lokale menighet.
16. De åndelige embeter: Apostel og profet.
17. De åndelige embeter: Evangelist, lærer og hyrde.
18. Familien.
19. Ånd, sjel og legeme.
20. Demonologi, 3 hefter.
21. Den treenige Gud.
22. Johannes åpenbaring.
23. Misjonsarbeid.

Bestillingen sendes til:
FORNYELSENS KASSETTMISJON
Roseringen 14
7340 OPPDAL

DORKAS-GÅRDEN I NORD-NORGE, trenger miljøarbeidere!

Det er russtoffmissbrukere som blir hjulpet til et nytt liv her.

Er du en personlig kristen, og kan tenke deg å gi et år eller mere i et krevende, men samtidig givende arbeid?

Kontakt da undertegnede.

MAGNE HANSSEN
Vassfjord
9370 Silsand — Tlf. (089) 44 955

«Kristen TV-produksjon — Fortsettelse fra side 13

takt du har med seerne. Dersom ingen ringer, er det tegn på at vi ikke har nådd fram. Når vi så kan fortelle om telefoner som er ringt inn, så skaper dette en mer direkte kontakt med seerne. Vi får også vite hva folk reagerer på i våre programmer, enten det er positivt eller ikke. Det er et meget krevende medium. Dersom vi ikke makter å lage programmer av høy klasse, så vil ikke folk se på og det blir stadig flere valgmuligheter, så det krever enormt.

Særlig er det vanskelig å finne personer som kan produsere bra ting, mens teknikken er langt lettere å få tak på.

Kreative

— Er ikke programskapere det store problemet i slik TV-produksjon?

— Absolutt, men jeg ser ikke håpløst på dette, for jeg tror Gud kan inspirere oss til å være skapende. Når verdslige mennesker kan være så kreative, så skulle vi kristne som også har Den Hellige Ånds hjelp være det enda mer. Vi må stille det kravet til oss selv at vi kan lage program som har mulighet til å fange folks interesse. Det tekniske utstyr er bare en ramme, det er innholdet som er det avgjørende.

— Hvordan ble du så tent på dette med kristent TV at du satset så mye av din tid og dine midler på dette?

— Jeg var i USA for noen år siden for å lage en reklamefilm for et amerikansk oljeselskap. Jeg fikk da se hvordan de kristne i USA brukte TV på en måte som gav stor respons i folket. Det inspirerte meg veldig, og jeg dro til de kristne TV-studioene for å se nærmere på hvordan de arbeidet. Det var da jeg besluttet å la Herren få av min tid og mine midler, slik at vi også i Norden mer kunne ta i bruk TV i det kristne arbeidet.

Muligheter

— Har du noen råd å gi unge kristne som er interessert i å bli mediaarbeidere?

De må begynne med det de kan gjøre, f.eks. gå inn i video-butikkene og spørre etter kristne filmer. Da vil man ofte finne at de ikke har slike, og dersom det blir mange nok som spør etter det, så vil de snart være å få. Det finnes måter å bruke media på og selv lære seg å bruke det. Dessverre er det ikke så mange muligheter til å utdanne seg på dette feltet. Her tror jeg vi kristne i fellesskap må ta ansvar for å hjelpe begavede ungdommer videre. Vi behøver

kristne på alle felter innen TV-produksjonen. Selv bruker jeg nå min utrustning til å lære opp interesserte. Når de får prøve seg, så vekkes forståelsen av hva dette dreier seg om. Siden kan de dra på kurser og skoler f.eks. i utlandet.

— Hvilke tanker har du om fremtiden på dette felt?

— Vi har bare sett en ringe begynnelse. Selv om jeg har måttet gå tilbake til arbeidet med mer kommersielle prosjekter, så er jeg hele tiden åpen for hva Herren vil for min egen del. Men ingen av oss kan gjøre noe alene; vi må kunne stå sammen skal vi få økonomi og personer som kan skape et fruktbart miljø for kristne TV-produksjoner. Vi opplever en tid som viser oss at vi må satse alt på å spre det kristne budskap før det er for sent. Derfor bør vi så snart som mulig samle alle gode krefter i å bruke de veldige muligheter som TV-mediet gir til evangelisering, slutter Gerth Lundblad, som også har vært i Sarons Dal for å hjelpe til med en tv-produksjon som presenterer arbeidet som utgår fra Troens Bevis.

«Vi må elske, tilgi og akseptere» Fortsettelse fra side 9

— Jeg ser mange og positive muligheter for Guds rike i Norge. Samtidig opplever jeg sterkt at landet er plaget av en «fryktens ånd». De kristne frykter hverandre og er bundet av hverandre. Årsaken tror jeg er mangel på kjærlighet, for kjærligheten driver frykten ut. Menighetene behøver mer kjærlighet og kraft. Begge deler finnes i personen Jesus Kristus. Før vi kan forvente at Guds Ånd får sterkere tak, må kristenfolket gå inn i bot og anger over sin stilling. Mange behøver å løses fra et utilgivende sinn, andre fra bitterhet og stolthet og alt annet som skaper disse motsetningene mellom Guds barn. Jeg har aldri vært i noe land som åpenbarer så mye bitterhet og så mange murer mellom evangeliske kristne. Her må omvendelsen begynne med lederskapet. Vi må bekjenne innfor Gud og hverandre den synd som har satt de kristne opp mot hverandre. Hvis ikke det blir gjort, kan man ikke vente noen form for landsvekkelse.

— Hva mener du er bibelsk enhet?

— Enhet er ganske enkelt at vi elsker hverandre av hele vårt hjerte.

Vi må forkynne og virke slik vi mener Herren har kalt oss til å gjøre, samtidig som vi elsker de som virker på andre måter enn vi. Vi må ikke være så naive og tro at det «vi» gjør er det eneste rette, og at alle som ikke er enig med oss, er det noe galt med.

— Mennesker som lengter etter å tjene Gud og ikke finner muligheter til å uttrykke denne lengsel i et menighetsfellesskap, hva skal de gjøre?

— Mange vantrives i sine menigheter fordi det ikke finnes hyrder som kan føre dem inn i tjenester. De møter bare predikanter som vil preke for dem. Jeg bedrøves over tanken på de mange unge som ikke finner den støtte de burde ha i et menighetsfellesskap, fordi menigheten ikke har åndelige ledere. Hyrdene skulle være nøkkelen til disse unges vekst og åndelige utvikling. Inntil de finner en menighet hvor Ordet, kjærligheten, kraften og fellesskapet fungerer fordi menigheten har et åndelig lederskap, så vet jeg ikke annet råd å gi enn at de kommer sammen i mindre grupper. Men vekt dere for å bli kritiske mot menigheten; det er ikke fra Gud. Er du helt alene, må du be Herren lede deg til en annen som du kan ha fellesskap med. Hvis ikke du finner det heller, så får du vinne en for Gud! Sammen får dere så søke Herren, tilbe ham, be for hverandre, vinne nye mennesker, uten å bli underlagt metoder og system, sier Ken, som understreker at målet må være å fungere i et menighetsfellesskap hvor vi kan hjelpe hverandre og gjøre det Gud har kalt oss til å gjøre.

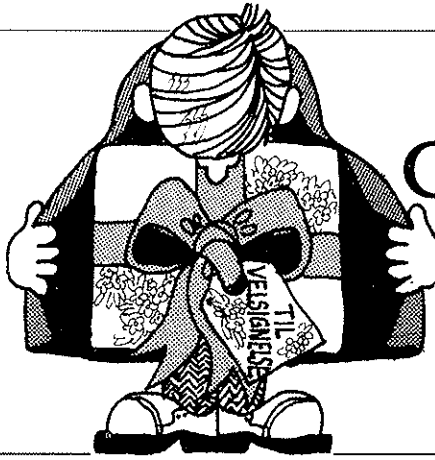
Soldattjeneste —

Fortsettelse fra side 35

ken fram til keiser Konstantins tid mente om denne saken på følgende måte:

1. For enhver som enten var dåpskandidat eller allerede døpt, var det ikke tillatt å gå inn i hæren.
2. Om noen gjorde soldattjeneste ved sin omvendelse, kunne disse om nødvendig fortsette som soldater, men bare på den betingelse at de verken deltok i krig eller tok livet av et annet menneske. Det var i romerhæren ikke noe skille mellom soldater og politistyrker. Det var derfor tillatt for soldater å gjøre polititjeneste i fredstid, når de ikke gjorde seg skyldige i blodsutgydelse.
3. De som derimot hadde ansvarsfulle stillinger i hæren, måtte oppgi sin militære karriere om de ønsket å bli kristne. Primært skyldes dette at de hadde plikt til å ofre. Men det var også andre tungtveiende årsaker, som vi skal se i neste artikkel.

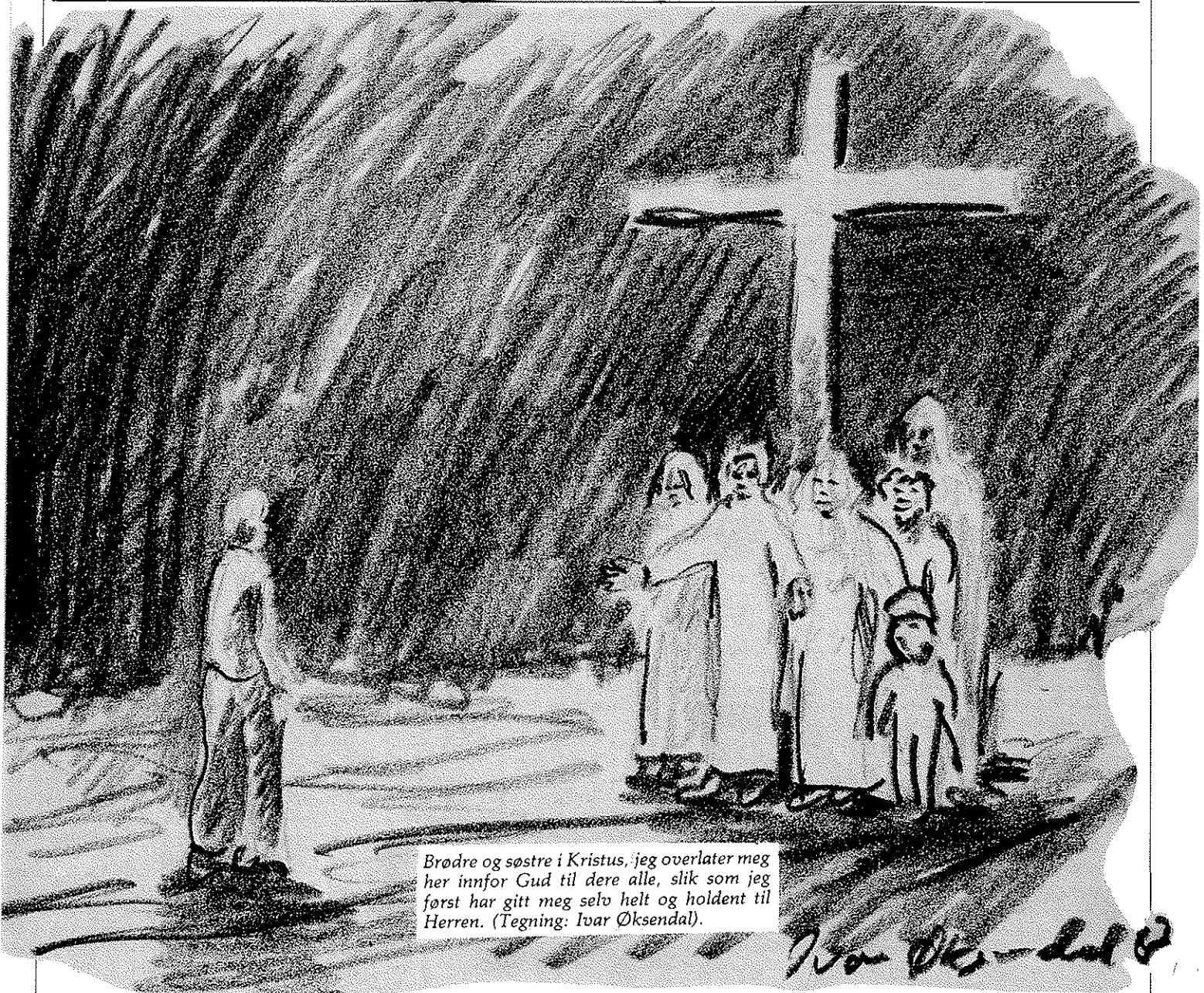

Gaveoppdagelse og kallsbevissthet

Tekst: Kjell Sjøberg

ET HELOVERGITT FELLESSKAP

Brødre og søstre i Kristus, jeg overlater meg her innfor Gud til dere alle, slik som jeg først har gitt meg selv helt og holdent til Herren. (Tegning: Ivar Øksendal).

Ivar Øksendal

Han tok fanger — han ga menneskene gaver

I Bibelens gavebegrep beskrives den enkelte som en gave gitt til menigheten. For at et menneske skal kunne

bli en gave, må han la seg fange av Jesus Kristus. Når Kristus får herredømmet over et menneske, når alt hva det mennesket er og har, tilhører Kristus, da kan Kristus bruke det mennesket helt for sine formål, og da kan han og

så gi det bort som en gave for å bli menighetens eiendom. Er man blitt fanget av Kristus og tatt til menigheten, så er ens lojalitet knyttet til menigheten. Man tilhører både Kristus og menigheten med alt hva man er og har, med ga-

ver, dyktighet, kunnskap og yrkeserfaringer.

«Nåden er gitt hver enkelt av oss alt etter som Kristi gave blir tilmålt.» Derfor står det: «Han steg opp i det høye og bortførte fanger, til menneskene gav han gaver». Ef. 4:7-8. «Han steg opp i det høye.» Med disse ordene skildres Jesu himmelfart og det at han inntar sin plass på tronen. Alt er blitt lagt under hans føtter. Han må regjere til alle hans fiender er blitt lagt under hans føtter. Blant hans fiender finnes alle åndsmakter som har gjort opprør imot ham, men der finnes også alle opprørske mennesker, som gjennom å gå sine egne veier er blitt en del av det sataniske opprøret i universet. Vår villfarenehet er skildret i Jes. 53:6: «Vi fór alle vill som sauer, vi vendte oss hver sin vei.» Vår opprørskhet er at vi vil gå vår egen vei, helt uberoende av hva Herren vil. Vår egen vilje er blitt en terrorist, som saboterer alle Herrens planer for oss. Derfor kommer vi helt feil når det gjelder Herrens hensikt med oss, og de gaver og egenskaper som Herren har lagt ned i oss, kan ikke anvendes i hans rike.

For å redde oss fra våre opprørske og villfarende veier fanger Kristus oss. Ef. 4:8 er et sitat fra Salme 68:19. Som en forklaring på at Herren tok fanger, sier salmisten: «ja, selv blant opprørere, der ville du bo, Herre Gud.» Herren har planlagt frelsen og menighetslivet slik at også opprøreren skal få en mulighet til å få være med og tjene ham. Ved å ta fanger redder Herren mennesker som ellers aldri ville ha oppdaget hvor feil de var kommet. Det opprørske hos gudsfolket Israel er skildret i disse betegnende ord: «Du ligner en rask kamelhopp som renner hit og dit, et villesel, kjent på steppen.» Jer. 2:23.24. «Fra første stund har du brutt ditt åk og slitt dine lenker i stykker. Du sa: «Jeg vil ikke tjene lenger». Jer. 2:20. Men Herren behandler ikke slike mennesker som håpløse tilfeller. Han har en metode for at deres gaver skal kunne bli brukt i hans tjeneste.

PAULUS

Paulus' frelsesopplevelse var en slags himmelsk arrestering uten politi og arrestlokale. Han var full av hat og mordlyst mot de kristne og hadde fullmakt til å forfølge dem. Men så møter han Kristus på Damaskus-veien. «Jeg er Jesus, han som du forfølger». Jesus tar kommandoen over hans liv. «Gå inn i byen. Der skal det bli sagt deg hva du skal gjøre.» Det fantes ikke den minste tvil om hvem det var som bestemte. Paulus var blind i tre dager, og det skjedde med Herrens tillatelse og inngikk i behandlingen av Paulus' opprørske vilje. Siden fikk Ananias bære

fram kallet: «For jeg har utvalgt ham som mitt redskap til å bære mitt navn fram for folkeslag og konger og for Israels folk. Og jeg skal vise ham alt han må lide for mitt navns skyld.» Ap. gj. 9:15-16.

Paulus beskriver seg selv som en Jesu Kristi fange, Ef. 4:1. Han tenker ikke bare på det romerske fengselet, men på at Jesus Kristus hadde tatt autoritet over hans liv. «Det at jeg forkynner evangeliet er ikke noe jeg kan rose meg av, for det ligger på meg som en tvang. Ve meg, om jeg ikke forkynner evangeliet! Gjorde jeg det frivillig, hadde jeg jo krav på lønn. Men jeg gjør det fordi jeg må, og da er det en forvalteroppgave som er pålagt meg.» 1.Kor. 9:16-17.

Paulus var grepet av Kristus på en slik måte at han betraktet seg som en livstidsfange. Han var stilt under en velsignet tvang, å slippe å gå seg vill, å være styrt inn i en rett livsoppgave, den som Herren hadde planlagt helt fra mors liv.

Det å være fanget av Kristus betyr at det bare finnes en vei for oss. Guds vilje er destinasjonen for våre liv. «Og nå drar jeg til Jerusalem, bundet av Ånden.» Ap. gj. 20:22. Fanget av Kristus og bundet av Ånden er to uttrykk for det samme. Paulus var bundet av Ånden for å virkeliggjøre sin kallsgave. «Men for meg er liv eller død ikke verd å snakke om, bare jeg kan fullføre løpet og den tjeneste (diakonia) jeg fikk av Herren Jesus: å vitne om evangeliet om Guds nåde.» Ap. gj. 20:24.

Peter

Jesus vil ta autoritet over ditt liv. Du tar imot ham som Frelser ved å tro på ham. Du tar imot ham som Herre og Konge ved å lyde ham. Du inntar din plass under hodet i Kristi kropp ved en dyp overlatelse av din egen vilje. Gjennom denne overlatelsen blir all ulydighet i ditt vesen tatt til fange og lagt under lydigheten i Kristus, 2.Kor. 10:5. Når lydigheten fullstendig er kommet til det punkt at det har herredømme over deg, er du blitt fullstendig fanget av Kristus, 2.Kor. 10:6.

Peter nådde ikke det punktet med en gang i sin vandring med Kristus. Han hadde en periode da han ble styrt av plutselige innfall, og da han gjorde det som han selv syntes var passende for å redde situasjoner. Det er dette Jesus sikter til da han sier til Peter: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Da du var ung, bandt du beltet om deg og gikk dit du selv ville. Men når du blir gammel, skal du strekke ut dine hender, og en annen skal binde beltet om deg og føre deg dit du ikke vil.» Joh. 21:18.

Vi repeterer Ef. 4:8: Jesus steg opp i det høye og inntok sin plass på tronen.

Fra den maktposisjonen begynte han å ta fanger. Han la menneskers vilje under sin autoritet, og de sluttet med å gå sine egne veier. Mens han holdt dem i et jerngrep, ble det utviklet gaver hos dem gjennom Den Hellige Ånd. Etter som de fremdeles var i hans hånd, kunne han gi dem tilbake til menigheten som gaver. Disse gavene kom i form av apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere. Nettopp fordi de kom som Kristi fanger og gaver til menigheten, fantes det en lojalitet og trofasthet hos dem til menigheten. Menigheten kunne anvende dem til det som stemte med deres gave. Ingen av dem kunne operere ved siden av Kristi kropp. På den måten bandt Kristus sammen lemmene i sin kropp gjennom fredens bånd og fullkommenhetens sammenføyende bånd. Det å være fanget av Kristus og gitt til menigheten, må føre til at vår individualisme opphører og at vi får en sterk lojalitet til Kristi kropp. «Bind oss isammen, ja bind oss isammen, med bånd som ikke kan brytes. Bind oss isammen med kjærlighets evige bånd.»

Å overlate seg til hverandre

Ved en vielseshandling overlater mannen og kvinnen seg til hverandre gjennom å gi hverandre et løfte om troskap. Den som vier, sier fram troskapsløftet, som så brudeparet sier sitt ja til. I Sverige er det imidlertid vanlig at brudeparet selv siterer løftene. Nylig var jeg med på en vielse hvor brudeparet etter å ha gitt disse løftene til hverandre, vendte blikket oppover og ga en troskaps erklæring til Herren: «Vi vil sammen erkjenne deg Kristus som Herre og Konge. Vi vil gjøre deg til Konge over vårt hjem og over vårt felles liv. Vi vil tjene ditt rikes formål og være deg tro i ditt kall om å utbre ditt rike på jorden. Vårt høyeste ønske er å få se deg som Konge over alle mennesker og land på jorden. Amen.»

I en verden med troløshet og løftesbrudd, skilsmisser og brutte forbindelser er det interessant å se hvordan Herren leder sitt folk til dypere overlatelse til hverandre og til seg selv.

I det følgende vil jeg gi to eksempler på hvordan man i det kristne fellesskap og menigheter søker nye veier til å uttrykke en større trofasthet til hverandre. Man vil finne veier som kan fordype kjærlighetens forpliktelse til hverandre. Medlemskap i Guds menighet er blitt altfor vag og uten noen forpliktelser.

I en kropp finnes det ledd som binder sammen de ulike lemmene. Kristi kropp skal være sammenbundet med fredens bånd, fullkommenhetens sammenføyende bånd, Ef. 4:3, Kol. 3:14.

I den første menighet holdt man fast

på brorskapet, Ap.gj. 2:42. I uttrykket «holde fast» finnes trofasthet og overlattelse.

Egentlig skulle vi ikke behøve å drive med overlattelseshandlinger, dersom vi virkelig underviste om dåpens og nattverdens dype betydning. Vi døpes til Kristus og til hverandre, 1.Kor. 12:13. Nattverden er et fellesskapsmål-tid. Jeg bekrefter pakten med Herren og med de andre søsknene ved nattverdsbordet. Vårt fellesskap i menigheten er gjennom nattverden et paktsfellesskap.

For å kunne forstå i hvilken sammenheng våre nådegaver fungerer, så må vi se Kristi kropp som en helhet; vi må forstå det overgitte fellesskapet. Ellers blir vi et lem som lever adskilt fra kroppen. Gaver tilhører et liv i fellesskap. Vi må derfor stadig søke nye veier som fellesskapet og overlattelsen skal kunne fordype seg gjennom.

Jeg vil sitere en overlattelsespakt som er skrevet av Per Inge Pihlström for «Den kristne Gemenskapen» i Tullinge»:

1. Overlattelse og pakt

Frivillig går jeg hermed inn i følgende overlattelse, i troen på at dette skal hjelpe meg sammen med andre, å tjene Herren av hele mitt hjerte. Jos. 24:15, 24, 25. 2.Krøn. 15:12, 23:15,16, 34:31, 2.Kor. 2:9. Derfor vil jeg overgi (Matt. 11:28) meg selv til det som følger:

A. Overlattelse til Jesu herredømme

Jeg vil søke med hele mitt liv å komme helt inn i lydighet til Hans ord, hans befalinger. Luk.6:46. Joh. 13:34 etc. I fellesskapet innebærer dette at jeg gjør det jeg har påtatt meg.

B. Overlattelse til prinsippene om lederskap med delegert autoritet.

Jeg erkjenner at Gud kaller ledere som han har gitt myndighet til, Hebr. 13:7, 17:1. Tess. 5:12-14. Matt. 8:8. I fellesskapet vil jeg motta råd, oppmuntring og formaning med en underordnet holdning. Jeg er helt fri til å komme med forslag og synspunkter samt gi uttrykk for min oppfatning, men jeg vil ikke kritisere eller tale nedsettende om dem som er over meg i Herren, Ap.gj. 23:5. Tit. 3:2.

C. Overlattelse til felles målsettinger og formål

- 1) Å bli en moden kristen, Ef. 4:12. Hebr. 5:12-6:3. 1.Kor. 3:3.
- 2) Å oppdage og fungere i den oppgave som Herren har gitt meg i forsamlingskroppen, Ef. 4:12. Rom. 12:4-6.
- 3) Å bidra til oppbyggelsen av Kristi kropp, Guds hus, Ef.4:15,16. Ef. 2:20-22. Hebr. 3:5.

- 4) Å lyde misjonsbefalingen, Matt. 28:19-20, Mark.16:15.

D. Overlattelse til menighetsfellesskapet

- 1) Å bli en levende og vital del av menighetskroppen. «Det Kristne Fellesskapet her jeg bor». Ef.4:16. (Navnet på den lokale menighet jeg overlater meg til).
- 2) I egenskap av medlem være nærværende når menighetskroppen kommer sammen dersom ikke spesielle omstendigheter hindrer meg, Hebr.12:23.
- 3) Å bidra til oppbyggelsen av menighetskroppen gjennom kjærlighet, delaktighet, bønn, oppmuntring av troen hos andre, evangelisering og andre måter som dette kan skje på.
- 4) Å gi tiende av min inntekt for å kunne utvikle menigheten.

2. Forslag til medlemsoverlattelse

Betydningen av den personlige bekjennelse kan neppe overdrives. «Med hjertet tror vi så vi blir rettferdige for Gud, med munnen bekjenner vi så vi blir frelst,» sier Den Hellige Ånd gjennom Paulus. (Rom. 10:10)

Jesu Kristi kropp er både en organisasjon og en organisme. Den er både synlig og usynlig, fysisk og åndelig, tidsbundet og evig. Den er en virkelighet i samspillet mellom mennesker som er født på ny og deres Herre, som gjennom sin Ånd er midt iblant dem og leder dem. Det kristne fellesskapet er ikke hva som helst. Det er et hellig fellesskap, noe spesielt og avskilt for Guds regning. Et hellig og «særegent» folk. Pilgrimmer på vei mot et sikkert mål. Verden er ikke et mål, men en vei, ikke en endestasjon, men en skole og et sted for oppfostring til rettferdighet.

For at Jesu Kristi menighet ikke skal utarte seg til å bli bare en religiøs forening, må dets medlemmer se på seg selv som disipler. De må forstå og nøye etterstreve å leve i lyset av Guds åpenbarte ord i kraft av Den Hellige Ånd. Å være et medlem i Kristi kropp er både forpliktelse og velsignelse. Det er både «du er» og «du bør». Forpliktelsene i den nye pakt åpner døren til dens velsignelser. I den foreslåtte overlattelseshandlingen vier medlemmene seg til fellesskapet slik som en brud vier seg til sin brudgom. I denne bekjennelsen deltar hele fellesskapet, og det retter seg mot Gud, mot medlemmene og mot fellesskapet som helhet.

Følgende forslag er skrevet av Bjørn G.A. Donobauer: (Innenfor hele fellesskapet står den som i lengre tid har prøvd den trosbekjennelse og de visjoner som fellesskapet deler. Etter bønn og studier, bønnefellesskap og egen forberedelse øn-

sker denne nå å overlate seg til fellesskapets liv og virke.)

Medlemmet tilspørres:

Du står i dag midt i et fellesskap av åndelige brødre og søstre som er født på nytt, for å forene deg med oss alle i et helovergitt fellesskap, og som du nå vil avlegge en bekjennelse på?

Medlemmet svarer:

Jeg er en kristen i kraft av den rettferdiggjørelse ved tro som jeg av nåde har mottatt fra Gud selv. Jeg er ved dåpen til Kristus innsluttet i de helliges fellesskap og vil her i dag helt forenes med Kristi kropp her i (navnet på stedet og den lokale menighet).

Medlemmet tilspørres:

Vi tror at Jesus Kristus er hodet for sin menighet her på dette sted. Vi tror at han i sin visdom har utvalgt og utrustet et lederskap for dette fellesskapet, i hvilkens omsorg og hvilkens ledelse hvert medlems liv skal utvikle seg og dets gaver komme på rett plass. Det er vårt mål at hvert enkelt medlem skal være til alles tjeneste og til hele kroppens vekst, slik at våre liv tilsammen blir en tiltrekkende herlighet, som skal dra mennesker til frelse og Gudsfellesskap. Er du beredt til å overgi deg til dette?

Medlemmet svarer:

Jeg vil her innfor fellesskapet og den levende Gud overgi meg med ånd, kropp og sjel til Gud og den lokale menighet. Jeg vil hermed overgi meg til den åndelige oppfostring og trening til rettferdighet, som skal lære meg å vandre og å handle på en måte som er velbehagelig for Gud på alle livets områder. Jeg overgir meg til bønnefellesskapet, til undervisningen, til arbeidet og tilbedelsen, hvor som helst Kristi kropp på dette sted måtte møtes og virke.

Medlemmet tilspørres:

Vi tror at Gud har nedlagt gaver og tjenester i ditt liv, som vi behøver. Er du villig til å stille disse gavene til hellig bruk?

Medlemmet svarer:

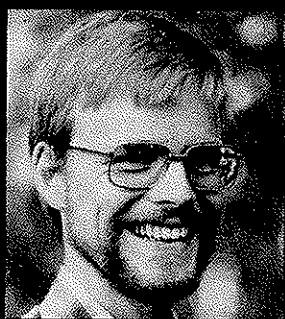
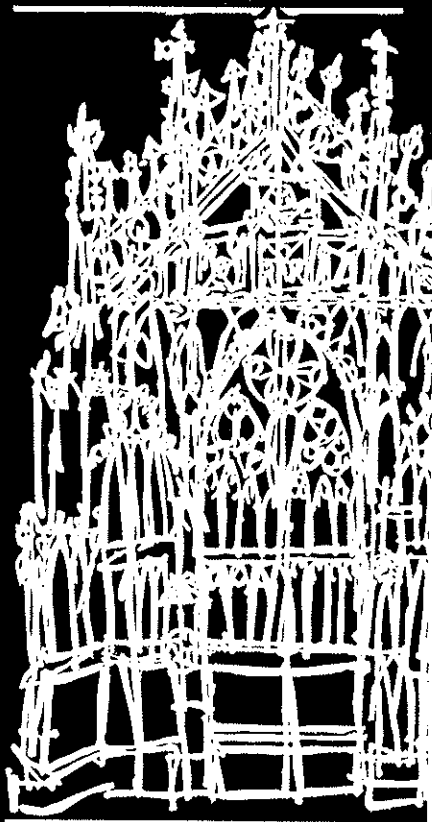
Jeg vil bekrefte de gaver og tjenester som Gud har lagt ned i mitt liv, og overlater meg til fellesskapet slik at disse gaver kan utvikles og komme inn i en ansvarsfull tjeneste.

(Når denne bekjennelsen er avlagt, sier så medlemmet følgende til menigheten som er samlet:)

Brødre og søstre i Kristus, jeg overlater meg her innfor Gud til dere alle, slik som jeg først har gitt meg selv helt og holdent til Herren.

Da svarer hele fellesskapet i kor: Etter den bekjennelse som du nå har
Fortsettelse side 45

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

Soldattjeneste og militærnektning i oldkirken

DEL I.

I 1982 ble det her i landet registrert 2812 unge nordmenn som nektet å avtjene militær verneplikt. Aldri før er det registrert så mange militærnekttere i Norge. Militærnektterne utgjør nå nær 8% av alle vernepliktige menn.

En god del av de som nekter, gjør det ut i fra sin kristne overbevisning. Militærtjeneste eller eventuell militærnektning er et spørsmål de fleste unge, kristne menn må ta stilling til. Også i den første kristne tiden var man opp-tatt av denne problemstillingen. Vi kan selvsagt ikke uten videre sammenligne datidens forhold med vår tid. Tidsforskjellen er nesten 2000 år, og mye har forandret seg. I Norge år 1983 forholder vi oss til en demokratisk stat, i oldkirken dreide det seg om et totalitært, romersk imperium. Men den gang som i dag, stilte man seg spørsmålet om hvordan en kristen skal forholde seg til soldattjeneste og deltagelse i krig. I to artikler vil vi se på hvilken holdning oldkirken inntok i dette spørsmålet. Vi vil også forsøke å svare på hvorfor de kristne forholdt seg som de gjorde, og vi skal til slutt se hvordan det standpunkt kirken inntok etterhvert kom til å endre seg radikalt.

I våre dager kan enhver kristen her til lands fritt hevde sin overbevisning og søke seg fritatt fra militærtjeneste. Situasjonen i oldkirken var noe annerledes. Den romerske hær var basert på at soldater vervet seg frivillig, og bare i liten grad på utskrivning, det vil si tvungen verneplikt. Det sistnevnte gjaldt for det meste bare soldat sønner. I tilfelle man likevel ble utskrevet, var det dessuten normalt anledning til å stille en annen mann i sitt sted. I tillegg kommer at verken slaver eller frigitte ble brukt som soldater, noe som straks utelukket en stor del av de kristne menn. Det ser derfor ut til at de fleste kristne i den første tiden ikke opplevde dette som noe akutt problem. Som følge av dette kunne vi kanskje vente at de kristne generelt heller ikke var opp-tatt av disse spørsmålene. Men vi legger fort merke til at så ikke er tilfelle.

En kjent kristen teolog, Justin Martyr, skrev følgende ca. år 150: «Vi som var fylt med krig, mordtanker mot hverandre, og all slags ondskap, vi har hver og en av oss over hele jorden om-

gjort våre krigsvåpen, våre sverd har vi smidd om til hakker, og våre spyd har vi gjort om til vingårdskniver. Vi dyrker gudsfrykt, rettferdighet, kjærlighet mot mennesker, tro og håp som kommer fra Faderen selv gjennom den korsfestede». Justin og andre med ham forkynte at i og med Jesu komme, så var profetiene i Jes. 2.4 og Mika 4.3 gått i oppfyllelse. Som kommentar til dette avsnittet hos Justin, sier den engelske bibelforsker James Moffatt: «Jesu Ånd kontrollerte enda den menighet som disse ordene ble skrevet i og for». En uttalelse som minner om Justin, finner vi hos den kjente biskop Ireneus fra ca. år 1800: «Forkynnelsen av evangeliet har over hele jorden skapt en slik forandring at sverd og spyd smis om til plog og hakke, altså redskaper til bruk for fredelige formål, slik at de nå ikke vet hvordan de skal slåss, men når de blir slått, byr de også det andre kinnet fram». Også Origen, en av oldkirkens store «fedre», var fascinert av ordene fra Jes.2 og Mika 4: «Til dem som spør oss hvor vi kommer fra eller hvem som er vår opphavsmann, svarer vi at vi har kommet i pakt med Jesu befaling for å smi de åndelige sverd som var rettet mot oss

om til plogjærn, og for å smi de åndelige sverd som var rettet mot oss, til vingårdskniver. Vi løfter ikke lenger sverdet mot noe folk, heller ikke lærer vi lenger å føre krig, vi er nemlig blitt fredens barn gjennom Jesus, han som er vår opphavsmann».

Etter hvert som den kristne menighet vokste, ble folk fra alle samfunnslag lagt til menigheten. Når vi nærmer oss år 200, er det tydelig at de kristne kommer mer i direkte berøring med problemstillingen krigstjeneste — militærnekting. Det er på denne tiden den kristne teologen Tertullian står fram med sine krasse uttalelser: «Skal det være tillatt å ferdes med sverd ved siden når Herren har kunngjort at den som gjør bruk av sverd, skal omkomme ved sverd?» Dette sitatet er hentet fra Tertullians skrift De Corona («Om kransen»), som han skrev etter en militær høytidelighet hvor soldatene skulle møte med blomsterkrans på hodet. En kristen soldat møtte barhodet og nektet å bære blomsterkransen med den begrunnelse at han var en kristen. Denne soldaten ble satt i fengsel og senere henrettet. Tertullian hyller denne kristne bror.

Men hvorfor formante ikke døperen Johannes soldatene til å forlate hæren (Luk.3. 3.14)? Og hva med den romerske offiseren Jesus møtte i Kapernaum (Matt.8.5f), eller Kornelius, offiser ved Den italiske bataljon, som Peter døpte i Cæsarea (Ap.gj.10.1f)? Sistnevnte, en romersk offiser, var en av de første ikke-jøder som ble døpt og lagt til menigheten. Tertullian svarer på disse eksemplene med å si at soldater kan være dåpskandidater, men når de blir døpt, må de enten straks forlate tjenesten, eller de må «på annen måte finne påskudd til ikke å gjøre noe som er imot Gud, hvilket heller ikke er tillatt utenfor militærtjenesten, eller de må lide den ytterste straff for Guds skyld». I et annet skrift, De Idololatria («Om avgudsdyrkelsen»), stiller Tertullian spørsmålet om representanter for militærstanden overhodet kan slippes til blant de troende. På dette svarer han et klart nei, og han skiller ikke mellom høyere offiserer og lavere militære grader. Det ser dog ut til at man ellers i oldkirken gjorde et skille her. Offisirene hadde nemlig plikt på seg til å ofre til de romerske guder eller til keiseren. Offisirene ble også dekorert med utmerkelse, og disse var ofte gull og sølvbilder av guder og keisere. De fleste soldatene ser imidlertid ut til å ha opplevd denne «militærreligion» som en ren formalitet, det dreide seg om offisielle handlinger som i liten grad berørte den menige soldat.

Skal vi kunne danne oss et helhetlig bilde av oldkirkens holdning, må vi la noen flere enn Tertullian fra Kartago (Tunis) i nord-Afrika komme til orde.

Tertullian er kjent for sin strenge moralske holdning på flere områder, og spørsmålet er om han var representativ for oldkirkens holdning generelt på 200-tallet. Om vi forflytter oss fra Kartago til Egypt, møter vi Origen, lærer ved kateketskolen i Alexandria. Som 12-åring opplevde han at hans kristne far led martyrdøden. Også Origen selv ville melde seg for myndighetene og åpenlyst bekjenne sin tro på Jesus Kristus, men hans mor gjemte alle klærne hans og tvang ham på den måten til å bli hjemme. Origen regnes for å være oldkirkens største teolog. Det er blitt sagt om denne lærer i oldkirken at han legger for dagen rent pasifistiske anskuelser. Origen understreker at de kristne har et våpen som er sterkere enn noe annet: bønn. «Det er ingen som kjemper bedre for keiseren enn vi. Vi drar riktignok ikke i felten med ham, ikke en gang om han skulle forlange det, men vi kjemper for ham idet vi danner en egen hær, en fromhetens hær, ved våre bønner til Gud». Det viser seg altså at to av oldkirkens fremste talsmenn, Tertullian og Origen, står sammen i dette spørsmålet. Og denne enighet omfatter ikke bare disse to; det er tvilsomt om det overhodet finnes representative kristne skribenter i oldkirken som er av en annen oppfatning. Som den eneste med en noe avvikende holdning, nevnes ofte Clement fra Alexandria, Origens forgjenger ved kateketskolen der. Men det er omstridt om Clement tillater de kristne å gjøre tjeneste i romerhæren. «Var du en soldat i felten når du ble grepet av kunnskapen om Gud? Lytt da til den General hvis kjennetegn er rettferdighet», sier Clement, og mange vil se dette som en indirekte oppfordring til å forlate romerhæren.

En av lærerne i menigheten i Roma het Hippolyt. Han døde ca. år 236. Hippolyt er kjent som forfatter av «Den apostolske tradisjon», et dokument som forteller om hvordan livet i den kristne menighet i Roma artet seg ca. år 200. Her heter det bl.a.: De dåpskandidater eller troende som ønsker å bli soldater, skal avvises, fordi de har foraktet Gud.» Denne «Apostolske tradisjon» foreligger også i en etiopisk versjon. Her stilles soldater på lik linje med astrologer og trollmenn: «Om det er noen blant de troende som er soldat, astrolog, trollmann eller noe lignende, skal han enten vende om eller avvises».

Er det så ingen spor av kristne soldater i den romerske hær i oldkirken? Den katolske kirkehistoriker Leclercq fant til sammen 176 gravskrifter over kristne soldater i antikken. Men bare 8 av disse var fra tiden før keiser Konstantin, det vil si før år 312. Dette tyder på at det dreide seg om et lite antall. Omkring år 300 ser det imidlertid

ut til at antallet kristne i hæren har steget en del. Diokletian, romersk keiser fra år 284-305, satte på den tiden i gang svært harde forfølgelser mot de kristne. Et av de første tiltak i forfølgelsene var å rense hæren for kristne soldater. Dette ble gjennomført ved at soldatene ble tvunget til å ofre. De som ikke ville, ble utstøtt av hæren.

Vi kan nå summere opp hva oldkir-

Fortsettelse side 30

BREVKONTAKT

Kristen enke søker brevkontakt med en mann omkring 50 års-alderen. Sang og musikkinteressert, men ingen forutsetning.

Ber om Guds ledelse. Skriv til:

Karin Rustas

Ribblingsvåg 14 A

S-191 52 Sollentuna

«Ny Bok»-medlem?

GRATIS

Velg en Logos-bok gratis ved å tegne deg som «Ny Bok»-medlem NA

Som medlem av «Ny Bok» har du følgende fordeler:

- våre nye bøker tilsendt straks
- fraktfritt
- uten oppkrav
- alltid orientering om neste bok
- spesielle «Ny Bok»-tilbud
- ny aktuell bok i postkassen ca. 8 ganger i året

JA, jeg ønsker å bli med i «Ny Bok»:

Navn:

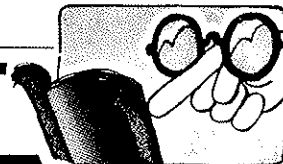
Adresse:

Postnummer:

Poststed:

Sendes Logos Forlag, 4480 Kvinesdal

Verdt å lese...

BØNN FOR SIKRE TEOLOGER

Herre, jeg ber for teologene som har studert i mange år, og som har lært seg alle språkene, men ikke det som jeg forstår. De som kan tyde alle skriftene og som kan si meg svart på hvitt hva som skal menes rundt i stiftene — også av meg som tviler litt.

Herre, jeg ber for småprofetene som kommer med sitt lærde lass strømmende ut av fakultetene og setter alle ting på plass. De som skal lære læresveinene, men både skriftlig og vokalt sletter og stryker spørsmålstegnene — Herre, tror du at det er galt?

Herre, jeg ber for cand. theolene, de med eksamen og kollas, de som har på seg prestekjolene, de som drar rundt på visitas, de som kjenner alle svarene som de kan gi med garanti — og som forteller meg om farene ved at jeg ikke tror som de.

Herre, jeg ber for alle feilene som mange tror de ikke gjør. Herre, for gåtene og speilene. Herre, for alle dem som spør. Herre, for tvilen og nyansene. Herre, for alt jeg ikke ser. Herre, for alle toleransene. Herre, så var det ikke mer...

ROLF TOFTE
i Bergen Tidende

SLITSOMMER BØNNEMØTER

Det er slitsomt å være på bønnemøte når mange bær lange og mange bønner så lavt at ingen kan høre hva de sier.

Det er slitsomt å være på bønnemøte når en aner at bønn er oppramsing av tillærte ord og vendinger.

Det er slitsomt å være på bønnemøte når lufta er tung og varm, og folk roper som om Gud er døvhørt.

I dagens tekst advarer Jesus mot slik bruk av bønn: «Når dere ber, skal dere ikke ramse opp ord slik hedningene gjør, de tror de blir bønnehørt ved å bruke mange ord. Vær ikke lik dem!» Med ønske om å ta Jesus på ordet har derfor flere og flere begynt å benytte seg av «samtalebønn» under bønnemøter. I stedet for å imponere med lange, velformulerte bønner, forsøker vi å være ekte.

Vi nevner én ting ad gangen for Gud når vi ber. Dermed blir ikke bønn prestasjonspreget, men en enkel betroelse til Gud.

Følgen av samtalebønn blir at langt flere blir med og ber. I stedet for «milølange» bønner består bønnemøtet av 20 korte og ærlige bønner.

Vi kan purste. Vi kan hvile. Vi kan snakke med Gud om vårt liv. Vi trenger ikke rope ekstatisk — Gud hører utmerket. Vi trenger ikke mase — Gud vet om oss. Vi trenger ikke bruke Kanans ord og vendinger — Gud forstår oss slik vi er.

Kanskje føler du trang til å begynne å be. Temmelig mange sier noe om at de tror bønn formidler

velsignelse. De vet bare ikke hvordan de skal begynne. I så fall, begynn med den bønningen Jesus lærer oss å be. I «Fader Vår» lærer han oss hva bønn er — å lukke opp for ham.

PER ARNE DAHL
i Søndagshilsen — Midum

DÅPENS NÅDE

Uttrykket «Dåpens nåde» forekommer ikke i Bibelen, og er ikke noe godt uttrykk. Personlig skrev jeg for en tid siden et lite stykke i «Vårt Land» om dette uttrykket og finner uttrykket svakt og lite dekkende. Stort sett kan en nok si at det er en svak omvendelsesforkynnelse i dag, og hvorfor ikke bruke det bibelske uttrykk og tale om nødvendigheten av å bli omvendt. Jesus sier i Luk 24.47 at «i Hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag», og dette er oppgaven også i dag. Uttrykket om å «vende tilbake til dåpens nåde» tar bort selve brodden og innholdet i Bibelens klare tale om omvendelse. Og hvordan forkynne for de som ikke er døpt? En kan jo ikke forkynne til disse at de skal vende tilbake til dåpens nåde når de ikke er døpt, og dermed skapes det egentlig to forskjellige slags omvendelsesforkynnelse. Denne vanskeligheten kan unngås ved å vende tilbake til Bibelens klare tale om omvendelse.

O. Chr. Olebakken

LÆREN OG KJÆRLIGHETEN

I forhold til mange andre fagfolk, har de kristne teologene en alvorlig hindring i sin faglige utfoldelse: Kunnskapen er underlagt kjærligheten. Det hjelper ikke hvor vitenskapelig, dogmatisk, systematisk, osv. man enn er, noen enkle og uvitenskaplige setninger gjør kunnskapen til latter: «Elsk din neste som deg selv» og «det du har gjort mot en av disse mine minste, har dere også gjort imot meg».

Jeg skuler mot teologene på denne måten fordi stadig sterkere krefter roper at nå må læren vernes. Jeg synes å høre at de med det mener: Nå må troen og kjærligheten vernes?

Men er disse to tingene det samme? En avis skrev at behovet for å finne fram til ordninger som kan gjennomføre et reelt vern om læren, blir stadig mer påtrengende. Menes det med det at man vil bygge vern for troen og kjærligheten?

Er da den motsatte tanke like sterk: At troen bør få ligge der åpen som en kraft, forsvarsløs på egne vegne, sterk på andres behov for hjelp, nærhet og omsorg?

Jeg ser for meg den situasjonen at troen og kjærligheten ikke når ut fordi de stanger mot eget forsvarsverk, kalt læren.

Det ville kanskje være en lærd verdig — men en kristen?

(Programsekr. Dag Kullerud i Ny Dag)

JEG ER...

Jeg er sterkere enn allverdens forenede armeer. Jeg har fordervet flere sjeler enn samtlige nasjoners kriger til sammen. Jeg er mer drepende enn kuler og jeg har ødelagt flere hjem enn allverdens kanoner. Jeg alene kan hindre framgang av enhver art og et hvert framskritt. Jeg bringer åndelig ruin, fordervelse, og død. Jeg lurar over alt og alltid på mitt offer. Jeg arbeider skjult og i det stille. Jeg dreper kjærligheten til Gud og medmennesker. Jeg har vært hos deg, og jeg kommer igjen. Jeg er den sterkeste fiende, din ubarmhjertige fiende.

Jeg er LIKEGYLDIGHETEN.

Gode råd

Vokt dere for hovmodets datter, svermeriet. Hold dere langt borte fra det. Gi ikke opphetet fantasi for meget spillerom. Ikke tilskriv Gud alt som skjer. Tro ikke kritikkløst at drømmer, syner, stemmer eller åpenbaringer er fra Gud. De kan være fra han, men like ofte fra djevelen. Derfor tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er fra Gud. Prøv alle ting i lyset av det skrevne Guds ord, og la alt rette seg etter det.

Du står alltid i fare for å bli en svermer dersom du vender deg aldri så lite bort fra Skriften, ja, i virkeligheten fra enhver likefrem og bokstavelig mening av en hvilken som helst tekst som sees i sammenheng med andre tekster. Likedan dersom du forakter eller ringeakter fornuft og kunnskap, som begge er Guds gode gaver, giit for å tjene de høyeste formål.

En meget alminnelig form for svermeri er å vente et resultat uten samtidig å gjøre nytte av midlene. En kan ikke forvente kunnskap uten å ransake Skriften og å rådspørre Guds barn. En kan ikke forvente åndelig kraft uten stadig å lytte til Ordets forkynnelse.

John Wesley i
«Hjerteligion»

DEN PREKESYKES VITNESBYRD

Som sagt, jeg har flere emner å tale om, men det kjæreste emne er nå allikevel meg selv. Og der har jeg i grunnen så meget stoff. Jeg elsker å fortelle så utførlig som mulig hva jeg tenker, sier og gjør, og også hva jeg ikke tenker og ikke sier og gjør, for det har også sin store betydning. Jeg blir aldri trett av å fortelle om mine skiftende følelser og min åndelige temperatur.

Ofta har jeg også en drøm å fortelle, samt hva jeg sa til min hustru, da jeg våknet og hva hun sa. Og så har jeg jo hatt mange samtaler i dagens løp (jeg taler naturligvis også meget om dagen), og dem må jeg flette inn i min tale. Ja, det er så overveldende meget jeg har på hjertet, så det er ikke rart at mange sier de holder på å miste pusten, når de hører på meg, jeg har iblant holdt på å miste pusten selv.

Egil Strand.

ET NYTT SYN PÅ VEKKELSESMØTET

For meg er det skjedd en forskyvning i mitt syn på vekkelsesmøtet. Jeg ser det nå slik at det viktigste for oss, er at vi begynner å se kontaktmulighetene i hverdagslivet, hvor vi vil komme til å vinne mennesker for Gud. Det betyr at våre vekkelsesambisjoner ikke er fastlåst til vår kirke eller våre lokale forsamlingshus. Vi for vår del har fått merke at vekkelsen fungerer i hjemmene. Mennesker blir frelst gjennom fellesskap med troende i sine hjem eller når de blir innbudt til kristne menneskers hjem.

De som er blitt vunnet for Gud, har så senere blitt innbudt til kirken, eller rettere sagt, de kristne har tatt dem med seg til menigheten, med andre ord latt dem kjenne det nye fellesskapet som en støtte og en veiledning.

Jeg kjenner meg sterkt motivert til å satse på dette nye synet på vårt vekkelsesarbeid.

Vi har en enormt stor, ja uoversiktlig stor kontaktflate ute blant menneskene i hverdagslivet.

Jeg mener at våre hjem, der bønnegruppene samles eller når vi innbyr ikke-kristne til oss, kan bli vekkelsesentra og evangelisasjonsceller, skapende muligheter for et framgangsrikt menighetsarbeid.

Men alt dette arbeidet og alle disse personlige initiativene skal fortinnsvis ha menigheten som sitt

sentrale forum, som stedet for fellesskap, glede og inspirasjon for alle.

Jeg tar selvfølgelig ikke avstand fra vekkelsetemøtet som metode. Det er en bra metode. Men jeg tror at utnyttelsen av hverdagslivets store kontakflate er en bedre metode. Det ene utelukker imidlertid ikke det andre. De kompletterer hverandre.

Jeg er overbevist om at vi i altfor stor grad har konsentrert våre kristne aktiviteter til kirkerummet. Vi må ut til menneskene.

LARS-ERIK LINDVALL I
EVANGELII HÅROLD

TÅLER DU KRITIKK?

Kritikk — selv den som blir gitt i kjærlighet — sårer. Den sårer fordi den krever forandringer. Og ytterst få av oss har nådd det åndelige modenhetsstadiet hvor vi ønsker velkommen forandringer som en del av livet. I virkeligheten er en av de beste måtene å måle sin åndelige modenhet på, å kjenne etter i hvilken grad en føler smerte når en blir stilt overfor nye idéer. Vi bekjemper forandringer. Vi setter opp forsvarsverker som skal beskytte oss mot dem. Vi vokser oss ofte fast i en livsstil og kan være til anstøt for andre uten at vi er oppmerksom på det og anser enhver kritikk mot vår måte å leve på som et angrep mot noe hellig. Derfor reagerer vi, ofte med sinne.

Men det åndsfylte livet kan aldri basere seg på slike reaksjoner. Jesus tok aldri igjen når han møtte kritikk. Isteden vurderte han den. De fleste av oss klarer å hankes med kritikk hvis alt annet rundt oss er i den skjønneste orden. Men hvis du har hatt en krangel med kona ved frokostbordet, fått motorstopp på vei til jobben, sett en motorist knytte neven mot deg fordi du blokkerer innkjøringa til motorveien, måttet skyve bilen to kvartaler til verkstedet, satt fast jakka di i høidsøra og revet av ermet, og så ser sjefen din stå og vente på deg når du kommer inn på kontoret fordi du ikke avsluttet salgsrapporten dagen i forveien — vel, da kommer du meget sannsynlig til å reagere på hans kritikk. Kanskje du kommer til å gi ham en ørefik, velte noe på pulten hans og si opp jobben på flekken.

Dette er imidlertid ikke en reaksjon på kritikken fra sjefen din. Det er en reaksjon på alt det utgjørte som har hopet seg opp i livet ditt. Jesus reagerte aldri på den måten fordi han aldri hadde slike negative hendelser som plaget hans underbevissthet. Som et resultat av det var han i stand til å høre nøye på kritikk som var rettet imot ham, og han kunne reagere positivt, med kjærlighet og gjerne med noen oppbyggelige lignelser.

DR. RICHARD DOBBINS, PSYKOLOG

ET BREV FRA EN PASTORS DATTER

Min far er nå 55 år. Han har vært pastor i flere små menigheter i løpet av årene. Jeg tror han blir avholdt. Men jeg tror ikke at mange vet hvordan han innerst inne opplever det.

Det er tungt å se hvordan pappa lider. Jeg har forstått at han er blitt trøtt og sliten med årene, og jeg tror at han iblant føler frykt innfor det å stå fram og preke. Ikke bare innfor det å skulle forkynde Guds Ord som i seg selv er alvorlig nok, men han bever innfor det å møte selve menigheten.

Jeg tror at det er menighetens forventning (kanskje til og med krav) som gjør ham engstelig. Han skal alltid ha et trøstende ord, alltid være glad og positiv, alltid ha et budskap.

Jeg har hørt han har sagt til mor: «Jeg orker ikke mer.» Da har hun foreslått at han skal ta ut sykepermisjon for å få hvilt seg litt, men han har alltid svart: «Hva vil menigheten si?» Jeg forstår ham. Det å sykemelde seg for en brukken arm eller en blindtarmbetennelse, det kan man forstå, men hva sier man ved kirkekaffen når presten er blitt sykemeldt p.g.a. «svake nerver».

I alle andre yrker har man rett til å bli trøtt, rett til å ha et privatliv, kople av fra jobben sin — men tydligvis ikke i en preste/forstandertjeneste.

Pappa burde få hvile seg. Men hvem skal da ta hånd om menigheten? Det er dette han kjenner på, og derfor lider han og tier stille.

Man regner med at pastoren skal være frisk både til kropp og sjel. Ellers burde han vel si opp tje-nesten sin i en menighet. Er du enig i at det er hardhjertet? Hvem orker vel i lengden et slikt press?

Tilgi om jeg virker bitter i brevet mitt, men jeg lider når jeg ser pappa lide. Kan en menighet virkelig forstå hvilke krav man stiller til sin pastor?

«FORSTANDERDATTEREN»
BREV I HEMMETS VÅN

IDÉER ELLER IDOLER

Det står helt klart at det som menighetene trenger i dag, ikke er idoler men idéer. I menigheten i Korint hadde man idoler — Paulus, Peter, Apollos og Kristus — men denne idoldyrkingen som hadde fått utvikle seg, hemmet bare den åndelige utviklingen ifølge Paulus. Og Paulus ville slett ikke være et idøl for en umoden og utviklet menighet: «Likevel kunne jeg ikke tale til dere, brødre, som til mennesker som lever ved Ånden. Jeg måtte tale som til mennesker slik de er av naturen, som til umodne kristne. Når én sier: «Jeg holder meg til Paulus» og en annen: «Jeg til Apollos», er dere ikke da som alle andre mennesker?...» 1.Kor. 3:1-6.

Jeg, som nå for tiden har tatt eller rettere fått en tjeneste i å reise omkring i menighetene og presentere Det nye Testamentets menighetsliv og idéverden, legger merke til hvordan menighetene av den frikirkelige typen ofte er blitt utviklet til miljøer som dessverre kan hindre utviklingen i en verden som forandrer seg. Jeg har f.eks. et bibelforedrag som heter «Den dynamiske menighet i en verden som forandrer seg» og som jeg benytter meg av for å prøve menighetens åpenhet for idéer og dermed menighetens evangeliske grunnvoll. Og her anser jeg meg for å være helt grunnvillig, fordi Paulus ofte begynte med grunnvollen innen han bygde videre på «andres grunnvoll».

Jeg legger merke til at det finnes frikirkelige menigheter som har utviklet seg til miljøer som enten hemmer eller utvikler de store idéene. Martin Buber snakker om tre forskjellige jødiske miljøer, som han sammenligner med innsjøer: Åpne og friske, isolerte og hemmede, sure og døende. En sjø må som kjent gjennomstrømmes av friskt og nytt vann for ikke å bli sur, og ennå fortere går det mot total surhet dersom sjøen bare tar til seg forurenset og forgiftet vann.

Det står alldeles klart at Paulus stadig arbeidet med noe vi nå kaller for «strukturforandringer». Den første menigheten i Jerusalem burde jo ha vært utgangspunktet for hans misjonsvirksomhet, men det er åpenbart at Paulus meget snart opplevde denne menigheten som hemmende p.g.a. sin egen jødiske struktur, og derfor var han i løpet av hele sin virksomhet nærmest en anelse redd for denne menigheten og deres utsendte spioner som spionerte på hans frihet i menighetsoppbyg-gelsen.

Heller ikke satte Paulus seg fast i sine egne menigheter og sine egne strukturer, på en slik måte at han ikke kunne gå videre under ledelse av nye syn og nye behov i tiden. Derfor bryter han ikke bare opp fra Jerusalem, men også fra sine egne planer i Frygia, Mysia og Betynia for å kunne følge det nye synet og kallet fra Makedonia: «Kom over til Makedonia og hjelp oss!» Hele Paulus liv og tjeneste kjennetegnes av ustanselige oppbrudd mot «nye verdener» og dermed nye muligheter for den evangeliske menigheten. Den som vil leve i takt med selve evangeliet på dets vei ut til verden, må være forberedt på stadige oppbrudd og får ikke sjelden oppleve å se sine egne rutiner og planer som «blokkerte»: «Jesu Ånd gav dem ikke lov.» Allfor mange havner i rutiner og slendrian som knapt befrukter utviklingen...

Dette å velge idéer fremfor idoler begynner så smått også å kjennetegne den frikirkelige menighetsoppbyggingen som vel er. Man har gått trøtt av rutiner og tilfeldigheter og begynt å spørre etter bærende idéer og nye motivasjoner for menighetsbyggingen. For min del merker jeg en stadig større interesse for idéforkynnelse og en slags ny

«nytestamentlighet» som mer sikter inn på funksjoner enn på låste strukturer.

ERIK SOLLERMAN
I «MISJONS BANNERET»

Det frikirkelige bibelsynet konservativt på feil måte

I en artikkel i det teologiske tidsskriftet «En tro» tar Risto Nurme, pastor i en svensk frikirkemenighet i Åbo, opp risikoen med en feilaktig konservatisme i det frikirkelige bibelsynet.

«Konservere betyr å bevare og selvfølgelig er det bra når det gjelder å bevare Bibelen», skriver han. «Men der slutter konservatismen, for Bibelen er i høyeste grad en radikal bok. Jeg våger til og med å påstå at mange har et konservativt bibelsyn fordi de også er konservative i alt annet. I den grad et konservativt bibelsyn går hand i hand med annen konservatisme, finner jeg den ikke troverdig — da hviler det mer på følelsesmessige enn på rasjonelle grunner».

Skribenten advarer mot at den rasjonelle bevisbarheten av Bibelens ufeilbarhet skal få utgjøre hele den kristnes trosgrunnlag. «Selvfølgelig er det et vesentlig trosgrunnlag at man kan stole på Bibelens vitnesbyrd, men å bygge troen helt på rasjonell bevisførsel innebærer nok en utarming av tros livet og gjør det overfladisk. Vår tro bygger også på et usynlig mystisk fellesskap med Herrens», skriver han.

«Noen anser at om en eller annen kommer til en annen konklusjon enn de selv, så hører det på at de ikke vil rette seg etter Guds ord», skriver han. «Et slikt typisk spørsmål er dåpen. Selv om jeg selv forfekter et baptistisk dåpssyn, kan jeg ikke dermed påstå at barnedøpere helt enkelt ikke kan lese som det står!»

«Vi kan bli så opptatt av å hevde Bibelens ufeilbarhet i vår forkynnelse at tiden bare går fra oss», skriver Nurme. «Vi hengir oss til det å være så bibelske vi kan, vi kler oss, oppfører oss, ordner vårt menighetsliv som det står i Guds evige ord, mens en verden utenfor hungre og forgår.»

«En bekjennelse til det mest perfekte bibelsyn er nemlig ingen garanti for at bibelordet får virke i våre liv det Gud vil. Men selve spørsmålet om Skriftens autoritet skal være udiskutabelt. Det det er spørsmål om, er hvordan man skal forstå Bibelen rett, altså å få størst mulig klarhet om hva Gud vil si oss gjennom sitt ord og leve etter det.»

FRA «KYRKLIG PRESSTJANST

KRITISKE ORD

Det er visse folk som har en giftig tunge. De ødelegger vennskap, fellesskap, menigheter. De taler ukjærlig, men lider ikke under det selv, fordi de mener at de taler sant.

Hvis vi føler at vi har tilbøyeligheter i retning av giftig kritikk, må vi ta oss selv i nakken før det er for sent.

Den giftige tungen vil ødelegge oss selv totalt, for vi skal engang bli dømt av våre ord.

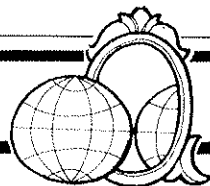
Når vi leser evangeliene, er det påfallende hvor sjelden og hvor lite Jesus rettet på sine disipler, bebreidet dem noe eller kritiserte dem — og aldri utlevte han dem til andre. Han kunne bedre enn noen annen se deres mangler, feil, tilkortkommenhet og ufullkommenhet, men det påvirket ikke hans tale til dem eller om dem. Alltid talte han troens og kjærlighetens ord som gjorde dem til det han ønsket de skulle bli, for troen skaper, men den kalde kritikk dreper.

Å snakke med hverandre på en slik måte at man styrker hverandre i det kritisk negative, er muligens Guds barns største fare. Man mener at man kan bedømme rett, men all menneskelig bedømmelse som springer ut av frykten for Gud og tilliten til ham, er feilplassert, hvor riktig den enn kan være.

Troens og kjærlighetens ord skaper befrielse fra det onde, mens kritikkens kalde ord befester den som uttaler de i hans ondskap og låser situasjonen fast i kulda.

POUL MADSEN I «MOD MÅLET»

CORRIE TEN BOOM

Corrie ten Boom, kristen forfatterinne og kjent over hele verden for sin innsats for forfulgte jøder i Holland under krigen, døde i sitt hjem i California, USA. Hun døde på sin 90-års dag.

ORAL ROBERTS

Den amerikanske evangelisten Oral Roberts har i den siste tiden sendt ut flere millioner brev der han sier at Jesus har åpenbart seg for ham og sagt til ham at Gud har utvalgt ham til å finne helbredelsesmidlet for kreft. Robert ønsker å få pengehjelp så han kan få fullført lege- og forsknings-senteret «Tower of Faith» som er blitt påbegynt ved hans universitet i Tulsa, Oklahoma.

SANGEVANGELIST MEST POPULÆR I AMERIKANSK TV

Evangelisten og sangeren Jimmy Swaggarts TV-program er det mest populære blant religiøse TV-program i amerikansk TV, ifølge en seerundersøkelse nylig.

Swaggarts program blir sendt hver uke over mer enn 600 TV-stasjoner verden rundt. Hans plater selges nå også stadig bedre i Skandinavia.

«HEMMETS VÅN»

ÅNDSUTDRIVELSE STRED IKKE MOT LÆREN

Den åndsutdrivelse som blir praktisert av kirke-tjener Anders Paradis i Askim utenfor Göteborg, strider ikke mot Den svenske kirkens lære. Dette resultatet kom den utredningsgruppen til som på oppdrag av domkapitlet i Göteborg har utgreiet spørsmålet.

Domkapitlet mener at åndsutdrivelse krever stor varsomhet. Alt som virker uforklarlig, kan ikke bli forbundet med onde ånder. Det er ikke utelukket at det faktisk finnes en demonisk avhengighet blant mennesker som har viet seg til satandyrkelse og okkult virksomhet. Domkapitlet mener imidlertid at dette er meget sjeldent.

«HEMMETS VÅN»

NORD-KOREA

Det er vanskelig å vite hvordan det står til med kristendommen i Nord-Korea. Det vi vet, er hvordan det forholder seg i Sør-Korea, og her er over 30% av den 38 millioner store befolkningen kristne. Pastor Ki Joon Koh rapporterte om ca. 5000 kristne i Nord-Korea med en befolkning på 18 millioner. Kirke-statistikkspertent Barrett tror imidlertid at det finnes mer enn 160.000 kristne der. Ifølge Ki Joon Koh blir det derfor ca. 155.000 som ikke våger å bekjenne sin kristne tro. Nord-Koreas regjering har tidligere aldri meddelt at det finnes noen kristne igjen i landet. «Kristendommen er utryddet og fullstendig forsvunnet» har vært deres vitnesbyrd. Men det er dog ikke tilfelle. Det som har hendt i Kina, beviser det!

JEAN MALM I «HEMMETS VÅN»

PASTOR ARRESTERT I ZIMBABWE

Zimbabwes hemmelige politi arresterte i begynnelsen av året den fremstående og anti-marxistiske pastoren Ndabezimhle Bongani Musa. Den 42-årige Musa er den første pastoren som myndighetene i det forrige Rhodesia har forgrepet seg mot. Kirkens representanter i Harare (tidligere Salisbury) er sjokkerte over arrestasjonen av den sukkersyke Musa og ser i handlingen «den varslede ødeleggelsen av kristendommen i Zimbabwe».

Musa er en forhenværende terroristleder som ble en kristen først i 1969. Han anses å være en av de mest kjente og dynamiske pastorene innen den svarte befolkningen og en som aldri har gjort noen hemmelighet av sin avstandstagen fra marxismen som en antikristen ideologi. I kirke-

kreter påpeker man dog at Musa ikke har vært med i politisk virksomhet og de beskriver ham som «en mann med en løves mot».

Hans kritiske prekener har gitt ham rykte av å være den mest uredde svarte predikanten i landet. Da menigheten hans ikke har noen forbindelser med noen internasjonal organisasjon, frykter kirkens representanter i Harare at det ikke kommer til å lønne seg å utøve påtrykk på myndighetene for å få frigitt Musa.

PETERS HUS I KAPERNAUM

Arkeologer tror at de har funnet det huset i Kapernaum hvor Jesus bodde, ifølge en artikkel i Biblical Archaeology Review. Under utgravningene har man funnet en åttekantet kirke. Det var i antikken at man bygde åttekantede kirker på steder med spesiell betydning for den eldste kirken.

Den åttekantede kirken i Kapernaum markerer sannsynligvis huset til Peter, sier James F. Strange og Hershel Shanks i sin artikkel. Strange er en bibelsk arkeolog og ekspert på den tidlige kristendommen, Shanks er redaktør for ovennevnte blad. Ifølge hentydninger i Matteus og Markus bodde Jesus i Peters hus i Kapernaum. Dersom det er Peters hus man har funnet, er det altså der Jesus bodde. Her ble den lamme mannen helbredet, han som ble firt ned gjennom taket (Mark.2).

CAROLA

Carola er den unge sangerinnen som slo igjennom med et brak over hele Skandinavia for kort tid siden. Når hun i sommer reiser ut på turne i folkeparkene har hun med seg endel kristne musikere, bl.a. Lennart Sjöholm. Men mange spør seg om Carola som så frimodig har bekjent sin kristne tro, skal få syngte kristne sanger? Det er nemlig slik at hennes plateutgiver Bert Karlsson mener at dersom Carola utgir en plate med kristne sanger, vil hun være «stendød» som populær-sanger. Carola har bevisst til nå at hun ikke vil la seg dirigere av forretningsmennene som nå omgir henne, og hun har en vilje av stål, sier Sjöholm, som forteller at Carola sikkert ikke vil la noen hindre henne i å syngte kristne sanger og gjøre «reklame» for Bibelen.

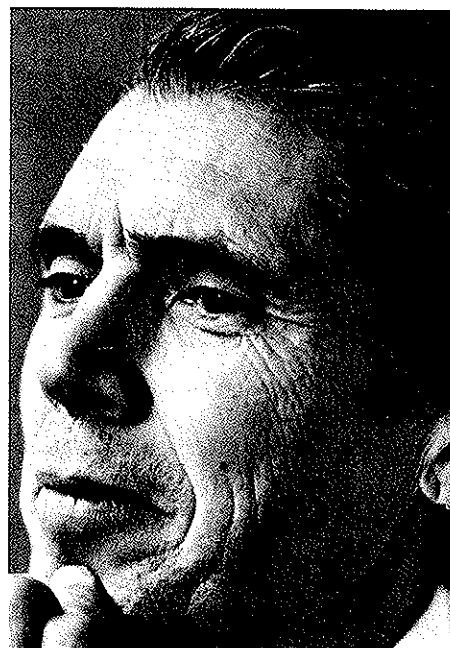
SVENSKES DAGEN

ADVENTISTENE STRIDES

Ca. 150 adventistpastorer og bibelskolelærere har i det siste blitt tvunget til å slutte eller «fått sparken» fordi de ikke tror på at «profeten» Ellen White i 1844 fikk åpenbaring om en av sektens grunnleggende læresetninger. En av disse er den kjente adventistteologen Desmond Ford som har fremlagt 80 punkter som viser at «åpenbaringen» til Ellen White er ubibelsk.

Presidenten på et av syvendedagsadventistenes skoler, Frank Knittle, sier åpent: «Ellen White burde ikke regnes som en autorativ kilde når det gjelder kirkens teologi.»

Adventismen oppstod da baptistpredikanten William Miller forutsa at Kristus skulle komme igjen 22. oktober 1844. Han baserte denne «profeti» på Dan. 8,14. To av Millers tilhengere Hiram Edson og Ellen Harmon (som senere fikk navnet White) fortalte at de i et «syn» hadde sett Kristus gå inn i «det aller helligste» i himmelen for å gjøre soning for synden. Det var dette Kristus hadde gjort i 1844 hevdet de, og la dermed grunnen for den læresetning som adventistene i dag strider så sterkt innbyrdes om. Ellen White mente nemlig at selv om vår synd blir tilgitt ved korset, så må den slettes ut av Kristus før vi kan komme inn i himmelen. Denne utsletting av synder er det Kristus har gjort siden 1844, men bare etter han har bedømt livet til den enkelte troende, for å se om han er verdig til å få sine synder utslettet. Derfor er frelsen aldri sikker, ifølge denne lære. Det er læren om denne Kristi «un-

Desmond Ford

dersøkelses dom» som nå mange ledende adventister mener er ubibelsk. Den fornektet bl.a. rettfærdiggjørelse ved tro. I den senere tid er det også blitt alment kjent at White ikke skrev ut fra «åpenbaringer» men det er blitt bevisst at hun kopierte skrifter fra sin samtid. Opp til 90% av enkelte kapitler i hennes bøker er nesten ordrett sitat fra andre. Dette dokumenteres i boken «The White Lie» (Den hvite løggen). Walter Rea som skrev boken, ble utsluttet fra adventistene 1980.

Siden har det kommet nye avsløringer som ytterlig stadfester at Ellen White siterte fra andre og at hennes bøker bl.a. ble redigert av hennes mann og andre. Adventistenes verdenspresident Neal Wilson er fast bestemt på å avsette alle som tviler på Whites lære om Kristi «undersøkelses dom». Ford sier at dette kommer av at adventistenes «administratorer» ikke er godt nok informert om det sviktende grunnlag for denne tro. Syvendedagsadventistenes teologer har ikke undervist i denne lære på årtier, hevder Ford. Ellen Whites troverdighet har blitt et stridsspørsmål som holder på å dele adventistene, men som en adventist selv sa det: «Spørsmålet er ikke hva vi skal gjøre med Ellen White. Det er, — hva vil vi gjøre med Jesus Kristus.»

FRA CHRISTIANITY TODAY

VIDEO

Bruk av video er blitt svært utbredt i mange kirker i USA. Denne bruk tok en noe uventet retning i Maysfield, Ohio. Der gjorde den nye teknikken det mulig for den 27-årige amerikanske pastor James Dobson å holde prekenen i sin egen begravelse.

«BUZZ»

SCIENTOLOGI — DRØMMEN OM SUPER-MENNESKET

Innom dagens mangfold av nyreligiøse bevegelser finner vi Scientologi som er en utpreget science-fiction «religion». Den må betraktes som det mest konsekvente uttrykk for den menneskelige fantasi okkulte muligheter. — Den danske misjonsforskeren ved Århus universitet dosent dr. teol. Johannes Aagaard skriver dette i en fylldig artikkel i den danske kristne avis «Udfordringen». Aagaard har i flere år bskjefteget seg

med inngående studier av nyreligiøse bevegelser, og har så langt det er mulig, forsøkt å trenge inn i Scientologiens mysterier. Dette er ikke uten videre helt enkelt for en utenforstående, da man innen scientologien opererer med flere hemmelige kurser — såkalte OT-kurser. Disse kursene er ikke tilgjengelige for almenheten, og det er av den grunn svært lite man kan vite helt sikkert om selve scientologiens vesen. For å få gjennomgå OT-kursene, må man først ha vært igjennom flere andre kostbare kurser. Også OT-kursene er meget dyre. Det man har fått kjennskap til, blant annet gjennom tidligere scientologer som har forlatt samfunnet, er at man i OT-kursene blant annet lærer hvordan et menneskes sjel — kalt thetan — blir til en opererende thetan. Når det skjer, blir mennesket et supermenneske, som kan oppnå «pandeterminasjon», dvs. aldri være gjenstand for andre, men alltid gjøre andre til gjenstand for sin vilje.

I Scientologien har vi for første gang i historien en «religion» som har et instrument som sakrament, et såkalt E-meter, som faktisk bare betyr en elektrisk måler. Denne måler fungerer imidlertid som «midler» mellom et menneske og den «guddommelige» virkelighet. Ved hjelp av den kan man lokalisere sine «engrammer» og nå fram til den fullkomne frihet, som er Scientologiens mål for menneskene.

Scientologi har blitt til ut fra forskjellige kilder blant hvilke de direkte okkulte ikke er de minst viktige. Det fins også orientalske trekk i dens «religiøse filosofi», som Scientologi ynder å kalle systemet. Scientologi er for eksempel helt uforståelig hvis man ser bort fra sjelevandringen.

Mennesker lever tidløse liv, og scientologene elsker å huske sine tidligere tilværelser, hvor de eiendommelig nok aldri har vært alminnelige mennesker, men alltid noe ekstra spennende og interessant.

Scientologenes grunnlegger L. Ron Hubbard prøver sitt «E-meter» på planter. Nå strides det om den 71 årige religionsmakeren er død eller i live.

RON HUBBARD

Grunnleggeren og oppfinneren av denne fantastiske kultus er Lafayette Ron Hubbard. Han ble født i 1911 og har en lite tiltalende livshistorie.

Scientologiens tilhengere har skrevet sin egen versjon av hans historie grunnlagt på ønskedrømmer framfor fakta.

Under den 2. verdenskrig ble Ron Hubbard såret. Etter dette fikk han ikke den nødvendige psykiatriske hjelp, og har derfor siden hatet alle psykiatere og har søkt med alle midler som står

til rådighet å holde seg utenfor deres rekkevidde. Alle scientologer verden over har derfor som første oppgave å bekjempe psykiatere.

I desember 1982 skrev det amerikanske tidskriftet «Newsweek» en artikkel hvor det ble stilt spørsmål om hvorvidt Ron Hubbard var i live fremdeles. I den forbindelse ble det henvisning til en rettsak hvor Ron Hubbards sønn krever arveretten til farens rikdommer. Av de dokumenter sønnen har lagt fram, inngår en beskrivelse av Ron Hubbard som en slu bedrager som var henfallen til narkotiske stoffer av ulike slag, praktiserte svart magi, foretok bisarre abort-ritualer og led av alvorlig mental-sykdom. Ron Hubbards sønn brøt forbindelsen med sin far for 23 år siden og skiftet navn til DeWolf. Han fortaalte til «Newsweek» at han ved flere anledninger hadde sett sin far binde moren til en seng og sette injeksjoner med narkotiske stoffer på henne. De Wolf karakteriserer hele scientologi-kirken som et bedrag. «Min far har hevdet at hans teorier i forbindelse med scientologien er basert på 30 års forskning og studier av ulike tilfeller», sier han. — «I virkeligheten ble de skrevet mens han var fra forstanden under påvirkning av narkotiske stoffer». Dette kan muligens være forklaringen på hvorfor de som har lest Hubbards bøker, har vanskelig for å forstå hva han mener. Store deler av bøkene rommer bare tomme og meningsløse setninger.

Av sine egne regnes Hubbard for et universalgeni. Han er ikke bare en gud, for det er enhver velutviklet scientolog, men han er selve det guddommelige prinsippets vismann. Han har f.eks. forklaringen på livets og dødens syklus og han kunne egentlig avskaffe døden, men gjør det ikke, fordi det ville føre til plassmangel i universet. I stedet konsentrerer Hubbard seg om å gjøre sine disipler til effektive medarbeidere i hans store organisasjon.

MENNESKET — EN SUPERCOMPUTER

Alt i Scientologi er menneskesentrert. Det er riktignok ikke mennesket selv, men dets prestasjoner som er i sentrum. Mennesket selv forstår som en slags supercomputer, og det inngår en hel del populær computer-ideologi i Scientologiens system. Målet for mennesket er f.eks. først å bli «clear», og Scientologi henviser selv til den tilstand, som en computer kommer i når den blir tømt for tidligere programmer. En OT-student sa det engang slik: «Jeg har følt det som om de har fjernet min hukommelse og er i ferd med å gi men en ny.» Det kan godt være sant. Scientologi er i så fall en eneste stor «deprogrammering» som i det tømte menneskesinn fyller Hubbards fantastiske og umenneskelige livssyn.

Dette siste skjer gjennom OT-kursene, og selv om man ikke har de originale tekster, har man utsagn fra avhoppede scientologer som har vært igjennom kurset. Gjennom dem blir scientologen i stand til å bestemme andre menneskers liv, påvirke deres personlighet og således styre spillet mellom dem selv og omgivelsene. Målet synes å være å skape en «maktelite» av «opererende thetaner», et «sinnets aristokrati», som Hubbard kaller denne elite, og han regner med at cirka en fjerdedel av verdens befolkning som en naturlig følge vil kunne styre de tre andre fjerdedelene. Han regner imidlertid med at elitens gode vilje vil hemme deres utnyttelse av de andre. Et fromt ønske, som ikke synes å ha for mye realitet i seg, når man ser hvordan lederne av Scientologi i dag utnytter mennesker for å fremme deres organisasjons mål.

Det er nemlig ingen etikk i Scientologien, eller rettere sagt: All deres tale om etikk tjener bare til å tåkelegge den kjensgjerning at målet er å utøve kontroll over andre. Etikk er for Scientologi den spesielle form for fornuft, som tjener overlevelsen. For å sikre overlevelsen må organisasjonen Scientologi først sikres, og en sådan sikring krever fremgang og økte inntekter. Det hører med til Scientologis livssyn at 20% av jordens befolkning faktisk er anti-sosiale personer, som ifølge Hubbard skal isoleres og uskadeliggjøres, før noe som helst fremskritt kan bli mulig. Hubbard har sagt at fordi Scientologi bringer fullstandig

frihet, må den også ha kraften og autoriteten til å bringe total disiplin for at den skal kunne overleve. Det er ingen plass for fri tenkning og kritisk stillingtagen i denne organisasjon som helt følger «his masters voice».

Det er system i galskapen, for når den store mester er den perfekte supermann, er det ingen som helst grunn til selv å tenke eller ta stilling. Det gjelder da bare å adlyde med total disiplin, for bare på den måten får man selv muligheten til å utvikle seg til et overmenneske, en av dem som er utvalgt til å bestemme over de andre — supermennesker med andre ord.

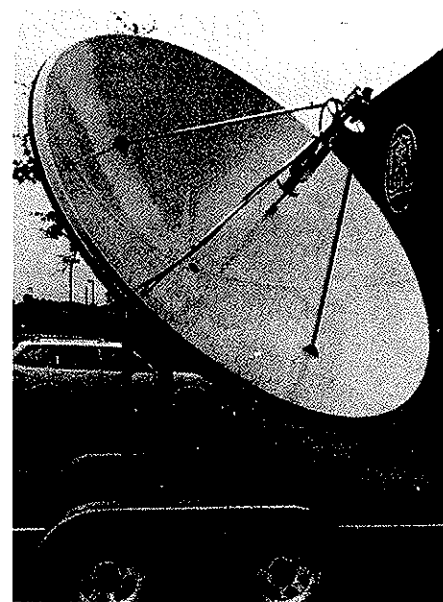
UFORENLIG MED DEN KRISTNE TRO

Det kan virke forvirrende at Scientologi kalles en religion. Ofisielt kaller de seg nemlig det — ja, man bruker til og med betegnelsen Scientologi-kirken. — Ordet «kirke» er et absurd navn i deres sammenheng, da ordet egentlig betyr «det som hører Herren (dvs. Kristus) til». — Og det gjør scientologene i hvert fall ikke. De hører Haubard til.

Egentlig spiller Gud heller ingen rolle i Scientologien. Det er rett og slett ikke plass til noen gud i deres system. Der hvor Gud skulle ha vært, er Hubbard. Og alle ekte scientologer har del i hans guddommelighet. — «Vi er selv guder», blir det sagt.

Det skulle etter disse opplysningene være hevet over enhver tvil at Scientologi på alle måter er uforenlig med den kristne tro. — Dette bør alle kristne og alle menigheter være klar over.

SATELITT—FORKYNNELSE TIL SMÅMENIGHETER I USA

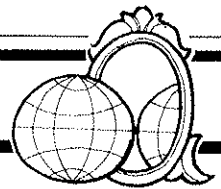

Kirker som er med i «satellitmøtene» bruker slike antenner for å motta budskapet som forkynnes via satellitt.

Religiøse holdninger blant ungdom

Fire av ti ungdommer som deltar i konfirmantundervisning ber til Gud regelmessig. Bare tre av ti sier at de aldri ber. Sju av ti unge gir til kjenne at de er opptatt av hvem Gud er. Disse opplysningene står å lese i boka «Ungdom, religion og identitet». Boka er skrevet av dr. philos. Trond Eiliv Hauge, forskningsleder ved IKO (Institutt for Kristen Oppseding). Boka viser videre at seks av ti er opptatt av hva det vil si å tro på Gud, hva dåpen betyr, om Jesus er Guds sønn, og hva det vil si å være en kristen. Det fremkommer videre at for de fleste unge er etiske spørsmål viktigere enn de spesifikke kristne trosspørsmål.

Forkynnelse via satellitt. Det er realiteten i USA der 400 menigheter er knyttet til Word of Faith World Outreach Center's sendinger. Fire kvelder i måneden står kjente forkynnere som T.L. Osborn eller Paul Yonggi Cho fram og forkynner

Guds Ord. De er bare to av den lange listen av navn som lederen Robert Tilton kan tilby.

Spesielle konserter via satellitt er beregnet for de som ellers ikke ville finne veien til kirken. Videre planer går ut på å sende frokostmøter på lørdag som er spesielt beregnet på forretningsmenn. Disse satellittsendingene blir nå også gjort tilgjengelige gjennom spesielle tjenester i fengsle-

ne. Satellittforkynnelse begynte med en visjon i februar i fjor. Robert Tilton satt på kontoret og studerte Esaias 55, og idet han leste setningen «slik er det med mitt ord», så han for seg en satellitt som øste Guds ord inn i små kirker over hele USA. I september i fjor var visjonen en realitet, og innen utgangen av dette året regner man med at 1000 menigheter er knyttet til satellittsendingene.

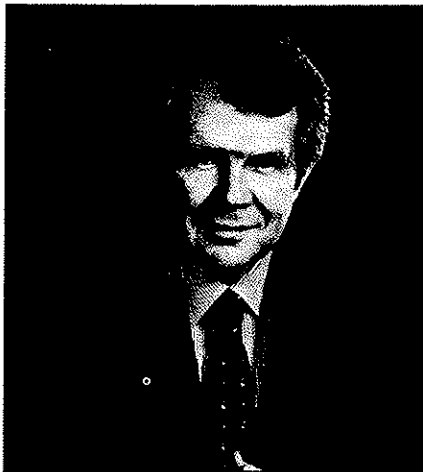
Man regner med at 80 prosent av menighetene har mindre enn 150 medlemmer. Gjennom satellittseminarene kan de få forkynnere rett inn i menigheten som de ellers ikke ville ha vært i stand til.

En del har kritisert denne formen for møtevirksomhet og sagt at den store TV-skjermen helt overskygger den lokale pastoren. Mens satellitt-forkynneren ber for mennesker blir den lokale pastoren oppmuntret til å gjøre det samme i den lokale menigheten. Det viser seg også at sendingene fører til økt tilslutning. Mange blir helbredet i forbindelse med satellitt-overføringene. — Dette er det beste som har hendt med min menighet og med kristenheten i det hele tatt, uttaler en pastor.

I det overføringene nå går til over 400 menigheter, sier en av menighetslederne: — Vi føler oss ikke ensomme, men som en del av Guds mektige verk.

BIBELN

I slutten av 1982 er i det minste en av Bibelens bøker oversatt til 1.763 ulike språk. 271 språk har hele Bibelen oversatt. Det finnes ca. 3000 språk/dialekter i verden idag.

GUDS RIKE

Pat Robertson er vel kjent som TV-predikant i USA. Hans program «The 700 Club» som går daglig når ca. åtte millioner seere hver uke. I sept. 82 utgav han boken «The Secret Kingdom» som nå er i ferd med å bli en storseller i USA. Boken har alt fått åtte opplag, og er til nå solgt i 288.000 kopier. I salg sammenliknes boken med Hal Lindsey's «Late Great Planet Earth» som solgte 135.000 på de første åtte måneder (den kom ut i mai 70) men er nå solgt i 10,5 millioner. Robertson har skrevet boken sammen med Bob Slosser, og den identifiserer åtte lover, eller «Gudsrikets prinsipper» for en kristens holdninger og oppførsel. Disse lover inkluderer bl.a.

ydmykhet, tjenestesinn, utholdenhet, generøsitet, enhet og harmoni med andre. Boken unngår all spekulasjon omkring fremtiden, noe som Robertson tidligere har drevet endel med, både i sine TV program og i et «nyhets-brev» han sendte sine støtter. Bl.a. advarte han mot store kriser som kunne få «verden i flammer» og skape «panikk i finansverdenen» i slutten av 1982! Da disse ting ikke skjedde skrev han et brev til sine tilhengere, hvor han forklarte: «Herren har talt til meg at jeg skal være tro i min oppgave med å bringe evangeliet om Guds rike og frelsen i Kristus ut til alle nasjoner, så vil han ta seg av verdens krisene...»

fork. fra
Christianity Today

GUATEMALA EN MODEN HØSTMARK

Redaktøren av «Global Church Growth», Jim Montgomery, skriver i april nr. av bladet om veksten i de evangeliske kirker i Guatemala. Han har selv tilbrakt lang tid i landet for å studere dette emnet. Han har intervjuet 50 menighetsledere i 28 ulike kirkesamfunn. Den første evangeliske misjonær kom til landet 1882 men fram til 1935 var det tross mange misjoner bare 15.943 evangeliske kristne. Samme år begynte pinseretninger arbeidet i landet. I 1950 utgjorde de 13% av alle evangeliske kristne, 1960 var det 20% og i 1980 var 54% av alle evangeliske kristne pinsevenner. Et vekstmønster som går igjen i de fleste land i den tredje verden. Idag er over 1 million av landets over 7 mill. innbyggere evangeliske kristne, spredt over alle deler av landet i 4.651 ordnede menigheter (1980). I årene 1970 til 1980 har vekstprosenten vært 12,5%, som er ca. fire ganger større enn befolkningstilveksten, og er blant den sterkeste menighetsvekst man kjenner til i noe land i hele verden. I denne ti-års perioden fant Montgomery at det ikke bare er pinsevenner som har vekst. De andre evangeliske kirker har hatt omtrent like mye vekst. (Pinsevennene har hatt 13,3 mens de andre samfunn bare har hatt 1,6% mindre, nemlig 11,7). Et annet oppsiktsvekkende forhold er at pinsevennene når store deler av middelklassen, mens tradisjonelt er pinsevennene kjent for å nå de «lavere»klasser. I 1981 økte Assemblies of God med 45% mens Elim-kirken økte 40% — på ETT ÅR!

Central ELim Church i Guatemala City har den største menighet i Mellom-Amerika. I 1981 hadde «Elim Auditorium» et gjennomsnitts besøk hver søndag på 8.500. Størst vekst har de evangeliske kirker hatt blant landets urbefolkning som utgjør halvparten av innbyggerne. Tross liten misjonsinnsats blant disse har de kommet til Kristus i tusentall.

JEHOVAS VITNER UTELUKKER

Hvert år utelukker Jehovas vitner ifølge beregninger rundt 25.000 medlemmer. Hovedårsaken er at alle som ikke er enig med sektens lærepunkter, betraktes som frafalne. Siden sekten i mange år hadde utpekt 1975 som et betydningsfullt

år på veg mot Harmageddon, og disse forventninger ikke gikk i oppfyllelse, ble det en utbredt opposisjon mot deler av Jehovas vitners lære fra egne medlemmer. 1975 var proklamert som slutten på Guds store hviledag. Det finnes ca. 2,5 mill. Jehovas vitner verden rundt, 600.000 i USA hvor deres hovedkvarter ligger i Brooklyn.

Jehovas vitner tror at dersom de ikke utelukker alle «urene» medlemmer, så vil de ikke overleve striden ved Harmageddon. De som utelukkes bannlyses, dvs. at ingen andre medlemmer av Jehovas vitner får snakke med dem etterpå, gjør de det blir de selv utelukket. På den måten skiller sekten nære familiemedlemmer fra hverandre på livstid. Raymond Fran som i 40 år har vært heltidsansatt i Jehovas vitner og en av deres verdensvide ledere, ble utelukket fra Jehovas vitner fordi han hadde spist middag med et utelukket medlem av samfunnet.

Fra — HEMMETS VÅN — fork.

FRIKIRKE-STATISTIKK

Alle frikirker har medlemsvekst som mål. Ikke alle norske frikirkesamfunn har en positiv utvikling når det gjelder medlemstallet. Noen øker, andre går tilbake i medlemstall. I nærmere hundre år fram til omkring 1950 hadde alle frikirker vekst i medlemstallet. Deretter ble medlemsutviklingen mer variert. I åra fra 1970-80 økte Misjonsforbundet sitt medlemstall med 1000 medlemmer (+14%). Frikirken økte med 700 medlemmer (+10%). Adventistsamfunnet økte med 100 medlemmer (+2%). Baptistsamfunnet gikk tilbake med 200 medlemmer (-3%). Tilbakegang hadde også Metodistkirken med 500 medlemmer (-7%). Pinsebevegelsen hadde svak framgang med økning fra 26.500 medlemmer i 1957 til 30.700 i 1982.

Oddmund Rolfsen i
«Kristelig Tidende»

KRISTELIG KRINGKASTINGSLAG VIL BEVISTGJØRE MEDIA-BRUKERE

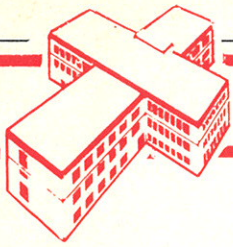
24 timer i døgnet. Uten stans går maskinene på Kristelig Kringkastingslags kontorer i Oslo. NRK radio og TV blir tatt opp på bånd og video, og det blir bevart i nesten et halvt år. Materialet danner grunnlaget for den løpende vurdering av NRKs programmer som KKL gjør, både positiv og negativ kritikk blir resultatet. Opinionsarbeid står øverst på KKLs dagsorden.

Over hele landet finner du kristne mediafolk som har fått utdanning i mediafag gjennom KKL. I 1982 alene ble 161.000 kroner brukt til stipend. De som får tildelt stipend har studert i England, Nederland, USA, Canada og andre steder. Midler blir også brukt til mediafolk i den tredje verden gjennom KKLs Radiomisjonsfond.

Det skjer så mye på mediafronten at de aller fleste har problemer med å følge med. Kristelig Kringkastingslag samler informasjon om det som skjer i media, og sender det ut gjennom bladet PÅ BØLGELENGDE og gjennom KKL-INFORMASJON, som sendes til organisasjoner og personer som er spesielt interessert i å følge med i mediabildet. Det blir også arrangert en rekke nærradiokurs rundt om i landet for å dyktiggjøre dem som skal til med kristen nærradio.

Det er vanskelig å følge med — men det blir snart også like problematisk å vite hvordan en skal bruke de mange nye tilbud som vil komme gjennom radio og TV. Som kristne må vi arbeide nøye med vår mediabruk, og KKL tilrettelegger materiale om bevisstgjøring i vår omgang med media. De som ønsker tilsendte mer informasjon om KKL, kan skrive til kontoret i Oslo, adresse: Rosenkrantzgt. 13, Oslo 1.

Amerikanske studenter i Norge

Interjuer: Richard Gunning

De siste tre årene har TBBMI tatt imot et antall studenter fra Oral Roberts Universitetet i U.S.A. Disse studentene kommer til Norge hvert år for å gå ut på team sammen med studenter fra misjonsskolen i Sarons Dal. Dette året er det fem studenter fra O.R.U. som tar del i sommerevangeliseringen her i Norge. Tom McMurray, Robert Sumnerer, Lecia Gaulding, Lori Foster og Cherie Coussens snakket med Richard Gunning kort før de startet som teamarbeidere.

Hvorfor er dere i Norge? Er det andre studenter fra O.R.U. i Europa i sommer?

Vi er i Norge fordi vi føler at Gud har kalt oss til å evangelisere, fortelle andre om Jesus Kristus. Vi fikk lov til å si hvilket land vi kunne tenke oss å reise til, men den endelige avgjørelse var det universitetet som tok.

Det er omkring 60 studenter fra O.R.U. i Europa denne sommeren. De er i Holland, England, Frankrike og Tyskland. De er også med i evangeliseringen i samarbeid med forskjellige kristne organisasjoner.

Kan dere fortelle oss noen ord om Oral Roberts Universitet?

Martin Meland:

Bibelskoleelever fra Sarons Dal fikk besøke landet der luften er profetisk.

Årets Israelstur ble en profetisk tur. Det kunne de 40 deltakerne fra Ten Center og Bibelskolen i Sarons Dal bare konstatere. Sammen med reiselederne Ole Bjørn Urne og Martin Meland fikk deltakerne besøke Landet (Eretz) der luften er profetisk svanger. Allerede ved landingen på Ben Gurion airport utenfor Tel Aviv merket vi en sitrende følelse av at Israel nå er inne i høyprofetiske tider.

Denne følelsen tiltok i styrke når vi senere inntok Jerusalems gater og torv. Her vrimlet det av mennesker, gamle og unge, ja, over alt. Profetordene liksom bare kom til oss. Så sier Herren: «Jeg vender tilbake til Sion og midt i Jerusalem vil jeg bo. Jerusalem skal kalles troskapsbyen. Igjen skal gamle menn og kvinner sitte på torvene i byen, alle med stav i hånden på grunn av sin høye alder. Og torvene i byen skal fylles av gutter og jenter som leker der.» Så sier

«O.R.U. er et 4 års universitet hvor studenter kan studere mange forskjellige fag som f.eks. medisin, handelsfag, teologi osv. Universitetet har ca. 4000 studenter. O.R.U.'s intensjon er å la HELE mennesket gjennomgå en utdannelse: legeme, sjel og ånd. Målet er at vi skal bli lydhøre for Guds stemme i våre liv.

Hva er deres første inntrykk av Norge og folket her?

We love it! (Vi elsker det!) Folket er meget vennlig og naturen er vakker. Vi betrakter det som et privilegium å komme hit for å fortelle mennesker om Jesus og vår tro på Ham.

Hva skal dere gjøre i Norge?

Vi går ut på sommeream sammen med studenter fra TBBMI. To av oss skal være i Oppdal, to skal reise med Ronald Gundersen, og en skal være med teamet i Hauge-sund. Vi vender tilbake til Sarons Dal til stevnet, før vi returnerer til U.S.A.

Til slutt, tror dere at dere vil ha noen problemer med språket?

Til nå har ikke dette vært noe stort problem. De fleste nordmenn synes å forstå engelsk meget godt og vi håper at vi lærer noe norsk. Vi er glad for den utfordring det er å lære et nytt språk.

Herren: «Om dette synes umulig for dem som i de dager er igjen av dette folk, SKULLE DET VÆRE UMULIG FOR MEG?» Så sier Herren: «Se jeg frelser mitt folk fra landene i øst og vest. Jeg fører dem hjem, midt i Jerusalem skal de bo. De skal være mitt folk, og i troskap og rettferd skal jeg være deres Gud.» (Sak 8:3-8) Tenk at vi nå får leve i disse høyprofetiske tider!

Vi var med og kunne se endetidens profetier gå i oppfyllelse for våre øyne blant den myldrende menneskemassen.

Hele 5 dager stanset vi i Jerusalem, med lokal guide som tok oss med til de mest interessante stedene. Når vi senere dro opp gjennom Jordandalen og så de fruktbare markene rundt omkring, kunne vi igjen konstatere profetens ord om at «ørkenen skal forvandles til et fruktbart land.»

Når jeg sitter her og tenker tilbake på turen, er det så mange ting man kunne fortelle

om. Inntrykkene strømmer liksom på. Plassen ville ikke strekke til om jeg skulle ta med alle detaljer. En ting vil jeg imidlertid slå fast, Gud gjenoppretter Israel parallelt med sin menighet, Kristi kropp. Når Gud gjør noe nytt i menigheten, gjør han også noe i Israel, landet Eretz.

Messias skal være i himmelen inntil den tid kommer da alt skal gjenoprettes som Gud har talt om fra eldgamle dager gjennom sine hellige profeter. Israel er Guds vekkerklokke.

«Se på fikentreet (Israel) - så snart det springer ut og dere ser det, forstår dere at sommeren er nær. Slik skal dere også, når dere ser dette skje (med Israel) vite at Guds rike er nær. . .»

La oss reise til Israel

Et av de sterkeste inntrykk som sitter igjen etter en Israelstur, er den takknemlighet jødene viser overfor vår positive innstilling til Israel. Vi ønsker å vise i praksis at vi er Israels venner. Derfor reiser vi nedover år etter år. Snart er det vel bare vi kristne som er Israels venner. Kanskje det var din tur neste år? Vi planlegger allerede en ny tur.

Planlegg du også din tur til Bibelens land der hvor «Boka» blir spesielt levende.

Tro ikke en hver ånd

Bibelen forteller oss at vi skal prøve åndene i det vi hører. Dette gjelder spesielt det vi hører om Israel i de siste dager.

Det er forskrekkende å se hvordan Israels fiender lykkes med sin propaganda som spres gjennom radio og TV. Kristne i Israel, som vi snakket med, var spesielt fortvilet over vestens journalister og radio og TV-reportere som rått slukte PLO's propaganda mot Israel under invasjonen i Libanon. Man fikk et klart inntrykk av at det var to forskjellige kriger man snakket om. Israel er en nasjon i trengsel. De har fiender som vil ødelegge dem fra alle kanter. La oss kristne i alle fall ikke sluke fiendens propaganda og bli fiendtlig innstilt til Guds utvalgte folk. Vi ber om fred for Jerusalem og velsignelse for det jødiske folk. En dag skal de få se sin Messias som de har lengtet og trodd på i årtusener. Da skal en hel nasjon bli frelst på en dag. Av Herren er det gjort, og det er underfullt i våre øyne.

Misjonsskolen 82/83

Fotos: Sigurd Sørhus og Per Moen.
Rep. v/Irene Skår.

FOR SE, NÅ ER VINTEREN OMME. . .

Fra alle landets
kanter og
kirkesamfunn
kom vi . . .

Vi delte åndelig føde . . .

. . .
og timelig.

Vi holdt oss
i form . . .
fysisk . . .

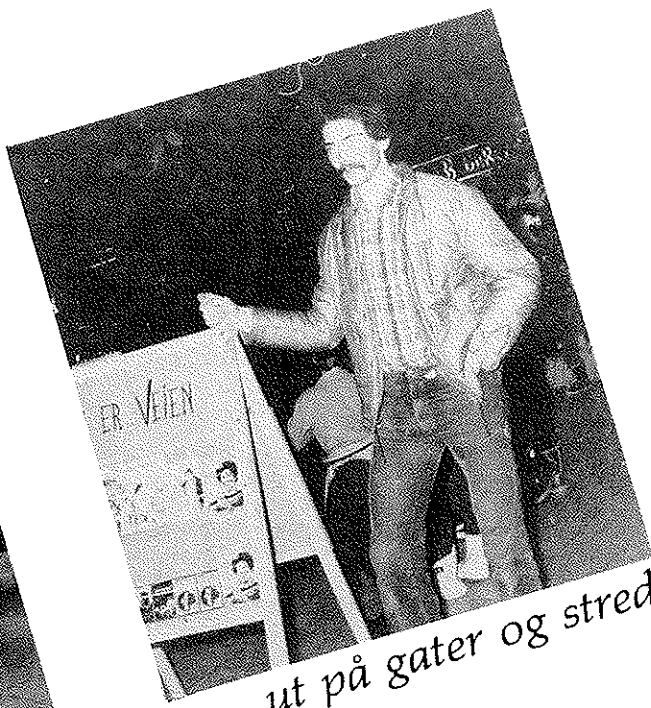
... og åndelig.

Sangens tid er inne,

og kjærligheten var fargeblind.

Se opp, Norge, nå kommer vi. .

... ut på gater og streder!

Fra lesekroken

I denne spalte tar vi med klipp fra noe av det vi har lest i det siste som har vakt ettertanke.

Menneskesynet

Hvordan står det til med det kristne menneskesynet i Norge i dag?

Det har jo foregått en avkristning og som en følge av det ser vi at menneskets gudsdimensjon blir borte. For mange er Gud i ferd med å bli bare et ord, et munnehell, og respekten for det hellige har blitt mindre. Som kristne bør vi nok anklage oss selv også, og ikke bare skyld på andre for at det kristne menneskesynet har mistet noe av fotfestet. Vi har ofte de store ordene, men de dårlige liv. De fleste av oss er vel dårlige forbilder når det gjelder hvordan det kristne menneskesyn skal praktiseres.

For eksempel burde vi være flinkere til å vise hensyn overfor hverandre, vise mer respekt, ta mer i beste mening, ikke baktale hverandre, ikke søke sammen i klikker slik at andre stenges ute osv.

STEINAR MOE
til «For Fattig og Rik»

Hva vil du helst høre pastoren forkynde!

Jeg vil at pastoren i sin formiddagspreken på søndag taler om betydningen av å være en virkelig kristen i hverdagslivet, taler om den kristne familien, om vår økonomi, om hvordan vi skal omgås hverandre. Sagt med en setning: Taler om oss og vårt hverdagsliv. Og han må snakke om det på en konkret måte, en virkelig undervisning. Vi ungdommer trenger det. Vi må lære å forstå hva det virkelig dreier seg om å være en kristen.

Hvorfor jeg betoner vekten av at forkyntelsen skal ligge på et konkret plan, har sin grunn i at jeg faktisk synes at forkyntelsen har fått noe svevende over seg. Ord og tanker flyr omkring på abstrakte nivåer. Vi må få lytte til ord som med åndelig autoritet snakker om vårt kristenliv til hverdags.

«Agneta» i Evangelii Herold

Enhetsarbeide.

Her i Norge er det kirkelige enhetsarbeide en særinteresse for noen trofaste få, som hvert år kommer sammen til fellesmøter en uke i januar. Det hele er så forsiktig, så forsiktig, vi hygger oss på filt i tykke lag. Man våger ikke engang ta sjansen på å la det enkelte kirkesamfunn få holde en gudstjeneste som svarer til dets tradisjon og egenart. Dermed får disse gudstjenestene et noe uvirkelig preg. I stedet burde hvert kirkesamfunn, i nærvær av alle de andre, feire den gudstjeneste som er dets egen. Da ville vi få et langt mer sannferdig inntrykk av hva som egentlig forener og hva som egentlig skiller. Først når vi kjenner hverandre, kan et virkelig enhetsarbeide begynne.

Selv tror jeg praktisk samarbeid er en mer farbar vei mot enhet enn luftige læresamtaler og oppkonstruerte bonnegudstjenester. Samarbeid skaper vennskap, og i vennskapet oppstår den smerten over splittelsen som er en nødvendig grobunn for lengselen etter enhet.

System.

Hva har du selv, pastor Pethrus, hatt som oppgave i svensk kristenliv?

«Jeg har hatt som oppgave å skape uro. Jeg tror ikke så mye på kirker og system, men på vekkelse og bevegelser. MEN DET ER ALLTID VANSKELIG Å HOLDE EN VEKKEELSE I VEKKESEN. Det kan bli system av alt, og det ene systemet er kanskje ikke noe bedre enn det andre.

Lewi Pethrus i BT des. 1963

Ta av bedehusmasken

Gleden i Herren er ikke utenpåklint. Den er ikke noe slikt «tannpastasml». Her er det forskjell i

lynne og legning, men her vil jeg sitere Ludvig Hope: «Det ville vera meir til ære for vår Frelsar og gje oss sjølve større lukka, om vårt åsyn vart lysare og det låg ein sterkare lovsongstone over livet og over munnen.» Jeg vil legge til på min regning: Det hadde ikke skadd om svært mange hadde tatt av seg bedehusmasken for alltid.

«Utsyn»

Han ville ha bevegelse i bevegelsen

Siste gangen jeg hørte Barratt var ved den europeiske pinsekongressen i Stockholm sommeren 1939. Han var da 77 år, men gløden i hans forkyntelse var like levende, og hans nidkjærhet for de sannheter Gud hadde ført fram gjennom pinsevekkelsen, var stadig like brennende. Barratt ville ha bevegelse i bevegelsen, og vekkelse i vekkelser. For ham stod pinsevekkelsen ikke for parti men pinse.

Personlig har jeg lært av T.B. Barratt at hver eneste virkelig åndelig vekkelse er en bevegelse framover mot Gud, mot et rikere liv i Jesu nærhet, og en bevegelse innover mot ens eget hjertedyp, å lære å kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all forstand. Vi har ikke lov til å stanse ved noe punkt på veien, på noe sted, som bare var ment å være en rasteplass, men som vi har gjort til sluttstasjon.

Linné Eriksson i Hemmets Vän

De menigheter som får oppleve vekst, er de som har vært åpne for den karismatiske fornyelsen. De som holder fast på sine tradisjoner og stenger fornyelsen ute, vil ikke få oppleve vekst. Jeg vet heller ikke om noen menigheter som praktiserer et sluttet nattverdsbord, som vokser. Gud vil at vi skal være åpne for hele Kristi kropp.

Karl Strader til «Missionsbanneret»

Mark Twain

Forfatteren Mark Twain fortalte en gang i et skap at han regelmessig leste Bibelen.

— Men, spurte noen, får du ikke hodepine av alle de bibelsteder du ikke forstår?

— Å nei, svarte Twain, jeg får tvertom hodeverk av de steder jeg forstår.

Twain traff en gang en venn som ivrig begynte å fortelle om at hans store drøm var å få reise til Israel.

— Tenk å stå oppe på Sinai-fjellet å lese de ti bud, sa vennen med salvelse i røsten.

— Er det ikke bedre at du er her hjemme i Boston og holder disse budene, spurte Mark Twain tørt.

Sannhet.

Det er like meget vekkelse hos oss som det er sannhet hos oss

Sven Lidman

Effektiv kristendom

er det forholdet til Gud i Jesus Kristus som virker fram de åndelige resultat i våre liv, som den hellige Skrift lover.

Tage Sjøberg

Språk

I sin selvbiografiske bok «Upprör bland marsvinen» (Författarförlaget 1977) forteller Jersild om sitt oppgjør med pinsebevegelsen i sin tidlige ungdom. Han konstaterer at «antagelig kommer jeg aldri til å forstå dem uten først å tilegne meg deres språk- og begrepsverden, og da er jeg jo allerede en av dem.»

Menighetsvekst.

Hver menighet som vokser, har en utadrettet evangelisasjon, med hjemmebesøk, gatearbeid og kontaktsøkende virksomhet. Den pastor som leder en voksende menighet legger ned mye ar-

beide på denne menighets utvikling. Man engasjerer, organiserer nye enheter, skaper undervisningsprogram som tar vel hånd om alle nykompende, og har cellegrupper som tilbyr nærfellesskap.

Stanly Sjøberg

Karismatisk fornyelse.

Jeg tror at den karismatiske fornyelse har vært brukt av Gud på en mektig måte til å ryste opp døde menigheter. Gud har brukt den karismatiske vekkelse til å berøre hele vårt liv og understreke nødvendigheten av Den Hellige Ånd.

Billy Graham
til Pentecostal Evangel

Kirkesamfunn.

Å begrense pinsevekkelsen til et kirkesamfunn har aldri vært Guds plan.

Stanley Sjøberg
i Missionsbanneret

Forandringen.

Den kanskje mest avgjørende forandringen i menighetsvirksomhet, er den smygende forandring av målet for arbeidet. Målet er ikke lenger like klart. Tidligere var det meget klart: det gjaldt å vinne mennesker for Herren. Menigheten skulle vokse og bevegelsen ekspandere. Smått om senn blir målet i større grad å bevare, og ikke gi opp noen posisjoner. «Vi må stå vakt omkring det som fedrene har bygd». Angrepet erstattes med forsvaret og kontrollert retrett.

Håkan Sandström

Vitne

Hva mener vi med å «vitne»? Å komme med en mengde bibelvers til ikke-troende? Å «vitne» omfatter alt vi er og gjør, og det er betydelig mer enn hva vi sier i enkelte inspirerte øyeblikk. Så spørsmålet er ikke om vi vil vitne, men hvordan vi vitner.

Paul E. Little

Etter de store.

Etter de store banebrytende personligheter har tjenestemennene, de grå feilfrie eminensene, tatt opp profetens kapper og springer nå omkring i korridorene med sine papirer og utredninger.

Erik Sollerman

Media

Alle media, inklusive platemarkedet, er vårt ansikt utad. Dette er hva folk tror vi er. Da må vi stille spørsmålet: Hva er det vi gir menneskene? Som evangeliseringsmiddel tror jeg ikke de betyr noe som helst uten oppfølging.

Massemedia er ikke så effektivt på det personlige plan. Men vi burde lære oss å utnytte dem på en riktig måte. Hvorfor ikke, når det er noe attraktivt på TV, sette inn en stor TV-skjerm i kirken og innby folk til å se programmet og siden diskutere det!

Göte Strandsjö
til «Nytt liv»

«Arbeid ikke FOR Gud, men MED Gud»

Fortsettelse fra side 5

søker den samme tjeneste i et annet land. Årene jeg hadde hjemme på feltet her, var en verdifull ballast å ha med ut. La meg som en konklusjon si at det er de åndelige behov en misjonær først og fremst må kunne dekke. Derfor er den åndelige utrustning den viktigste. Mitt motto har hele tiden vært: «Jeg vil arbeide med Gud og ikke for Gud». Jeg forventer at Gud viser meg hva han vil jeg skal gjøre, og når jeg gjør det, så har jeg hans autoritet bak meg. Vi har rett til å regne med Gud så langt som han har vist oss. Det ligger meg sterkt på hjertet å understreke at en Herrens tjener ikke må «tjene Gud», utfra egne påfunn, men det må være lært av Herren hva han skal gjøre.

Under

— Du har opplevet mange under i din tjeneste. Hva har det betydd for deg?

— Jeg har aldri strevet etter at slikt skal skje, men ser det som en naturlig del av kristenlivet når vi regner med at Guds ord er sant. I lang tid trodde jeg at det å be for syke f.eks. først og fremst var en tjeneste for brødre. Men så ble jeg så konkret ledet til å gjøre det, at jeg torde ikke være ulydig. Jeg vil være med å løse mennesker etter Guds ord. Jeg har aldri søkt hverken gaver eller tegn, men jeg har søkt Gud, og så har dette skjedd. Underet har fulgt vår virksomhet som noe naturlig etter at vi har forkynt Guds ord. Ute i Afrika er det ingen sensasjon omkring dette. Det er heller ikke knyttet til enkelte personer, men til menighetens normale virksomhet.

Mønster

— Hvordan ser du på den åndelige situasjonen i dagens Norge?

— Jeg tilhører en annen generasjon og ser nye tider vokse fram. Jeg har lagt merke til de unge som vokser opp i dag. De er ikke så underkuet og lov iske som vi var. Jet vil ikke være blant de eldre som kritiserer ungdommen vår, for jeg ser mange gode sider hos dem. Når det gjelder møteformene, så har de fått et sterkere preg av å være «underholdende». Folk prater langt mer før og etter et møte enn i tidligere tider, da vi lærte av Barratt å komme bedende og gå ut stille, slik at vi bevarte det vi hadde hørt. Det hele har også kommet inn i visse mønster og rutiner. Men vi vet jo at der hvor Ånden virker, vet vi aldri hva som kommer til å skje. Uten å vite det, tror jeg mange frikirkelige har glidd inn i et mønster som de ønsker å holde fast på.

— Hvilke råd vil du som en erfaren kristen gi dem som er nyere på veien?

— Bruk god tid til å lese Bibelen. Selv om det er mye du ikke forstår, så vil Ånden etter hvert begynne å kaste lys over Skriftene for deg. Søk Åndens fylde, men søk ikke velsignelser, tungetale eller spesielle opplevelser. Ånden vil hjelpe oss inn i et godt forhold til andre mennesker og inn i et hellig liv. Vi kan ikke disiplinere andre mennesker før Gud har fått disiplinere oss. Det finnes de som stadig skaper konflikter og vanskeligheter rundt seg. Det viser hvor lite Herren har fått danne dem. Personlig rir jeg aldri «kjepphester» eller gir meg inn i diskusjoner. Erfaringen har lært meg at det er å kaste bort tid og krefter. Til sist vil jeg si at dersom du møter prøvelser, så se ikke på dette som skuffelser, men forstå at det er nye erfaringer som kan hjelpe deg videre.

Et helovergitt fellesskap

Fortsettelse fra side 33

avlagt, hilser vi deg velkommen inn i et helovergitt fellesskap. Vi erkjenner deg som en gave til hele fellesskapet og ønsker at du skal finne beskyttelse og velsignelse iblant oss. Vi vil bære dine byrder, beskytte deg fra alle den ondes brennende piler, trøste deg i dine sorger og glede oss sammen med deg i dine gleder. Vi har beredt en plass for deg i våre hjerter og ved vårt bord til fellesskap og delaktighet alle dager under alle omstendigheter, og avskiller deg her i dag til det almenne presteskapets kongelige tjenester.

Herren velsigne din inngang og din utgang. Slik som han i dag har gitt deg til oss, vil vi vandre sammen til Guds forherligelse.

Bibelordets vitnesbyrd:

1.Rom. 3:21-22, Gal. 2:16, Ef. 2:8-10, 2.Gal. 3:27. 3.1 Kor. 12:12-13, Gal. 3:28. 4. Apg. 5:14. 5. Kol. 1:18.6. Ef. 4:11. 7. Rom. 12:4-18, 1 Pet. 4:7-11. 8. Ef. 4:16. 9. Tit. 2:11, 1 Tim. 2:4. 10. 1 Tess. 5:23. 11. 2 Tim. 3:16-17. Tit. 2:11-13. 12. 1 Tess. 1:3, Ef. 4:1, Heb. 3:1, 1.Kor. 4:1-2. 13. Apg. 2:44. 14. 1 Pet. 4:10. 15. Luk. 22:24-30. 16. 2.Kor. 8:5. 17.Gal. 6:2. 18.Ef. 6:16, 1 Pet. 5:8-9. 19.Rom. 12: 12-15. 20. 2.Kor. 13:13, Ef. 2:19, 3:6, 1 Kor. 10: 16-17. 21. 1 Pet. 2:9, Apg. 13:2-3, Åpenb.5:10. 22. 5.Mos. 28:6, Salme 121:8. 23.Apg. 1:8. 23. Apg. 1:8, Matt. 28:18-20.

Bøker og studiehefter av Derek Prince:

Troens faste grunn (Svensk) (Norsk)
Omvendelse og tro (Svensk)
To steg framover (Svensk)
Andens verk (Svensk)
De dødes oppstandelse (Norsk)
Evig dom (Svensk)
Ånd, sjel og legeme (Norsk)
Demonologi (Svensk)
Vegen til et åndsfullt liv (Svensk)
Åndelige våpen (Svensk)
Effektiv bønn (Svensk)
Tro at leve (Norsk)

Bestilling sendes til:

Fornyelsens Kassettmisjon

Roseringen 14
7340 Oppdal

Et aktuelt budskap hver måned!

— det får du tilsendt om du blir med i;

Månedens Dynamis kassett

- Opptak av kjente vitner som har budskap til Guds folk idag.
- Kvalitets-kassetter som plasserer deg på første benk i møter du ikke fikk være med på.
- Vi plukker ut det beste og mest aktuelle budskap og sender hjem til deg.
- Du kan når som helst stoppe denne ordningen.

Det er billigere også:
kr. 20,- pr. stk. (pluss porto)
mot ellers kr. 25,-.

BLI MED SLIK:

— Send et postkort med navn og adresse til:

Månedens Dynamis kassett
3190 Horten

og si du vil bli med —
eller ring (033) 44726

og vi skriver opp din adresse.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

DETTE ER HVA JEG HAR FUNNET

trenget unna. Et uvanlig sterkt menneske kan knekke et annet, svakere. Jesus er den sterke, jeg er den svake, men min forening med ham har så å si pusset støvet av min personlighet, framhevet det karakteristiske, gjort meg til den jeg egentlig er. Med andre ord: Kristus har gjort meg virkelig fri.

Dette betyr langt fra syndfrihet. Jeg opplever ikke meg selv som noen helgen, om man med dette mener et friere, bedre menneske enn mine medkristne og meddisipler. Gud ser mine feil, mine brister, mine synder, — mine store synder. Kanskje kan jeg si at en del grove feil er ryddet bort, men andre ting er kommet fram i lyset. Men det store er at dette ikke gjør meg motløs, selv om jeg iblant blir dypt bedrøvet. Og grunnen er at Kristus hele tiden renser meg. Jeg ber om syndsforlatelse, og han renser, om og om igjen. Ja, sett fra denne siden, kan jeg tro at hans blod holder meg ren hele tiden.

Og videre — selv om det høres ut som hovmod, ja rene galskapen — vil jeg på forsoningens grunn våge å si at jeg er like fullkommen som ham. At Kristus omgir meg på alle sider og innelutrer meg helt i seg, kan nemlig også

uttrykkes slik: «Jeg er iført Kristi retferdighetsdrakt. Og denne drakt er hvitere enn nyfallen snø. Gud ser på meg, og likevel ser han bare Kristi Jesu renhet.

Dette, som jeg så famlende har uttrykt — om jeg sammenholder ordene mine med selve den vidunderlige virkelighet — er det store i mitt liv. Dette er hva jeg har funnet. Og ettersom han står i personlig forhold til alle mine meddisipler, så har jeg også i ham samfunn og fellesskap med alle hans disipler over hele jorden, de som har levet, de som lever og de som kommer til å leve. Sammen med alle disse har jeg funnet Kristus Jesus, Guds Sønn, den enbårne, Allmaktsheren, vår bror og venn og vårt medmenneske.

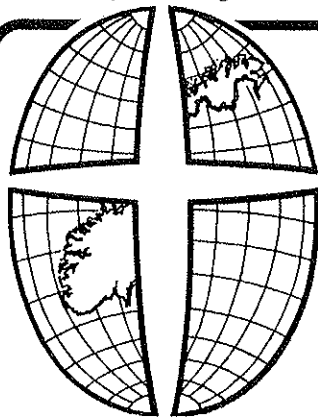
Dette er også hva vi har å fortelle, forkynne, vitne om, og bringe videre. «Alle dere», kan vi rope ut, «som søker Gud og som gjør det på mange måter, med mange forskjellige tanker om ham og med ulike gudsbilder: kom til Jesus. Når dere ser ham i Den Hellige Ånds lys, ser dere Gud. Og når dere forenes med ham, forenes dere med Gud, Faderen. Ikke noe er større enn dette. Det er alt.»

Tekst: Edin Lovås

«Kristus» har jeg et forhold til som forundrer meg. Jeg har — litt respektløst sagt — «fått ham under huden». Jeg er ett med ham. Og jeg vet grunnen. Alle disse Jesusmeditasjonene, som jeg har levet med, har gjennomtrenget meg, fanget mitt sinn, — mine tanker, mine følelser, min fantasi — og etterhvert — i alle fall i noen grad — min vilje. Om jeg iblant kan si «jeg vil hva Jesus vil», så er det fordi han påvirker meg innenfra. Lenge tenkte jeg at dette var alt: Meditasjonsbildene jeg har levet meg inn i, ordene jeg har lyttet til med hele min personlighet og Kristusstemningen som griper meg under meditasjonen, har fylt meg til randen. Dette — tenkte jeg — er hele grunnen til at jeg kjenner det som om jeg har fått Kristus under huden.

Men etter hvert har jeg blitt overbevist om at noe mer har hendt med meg. Den samme Kristus som jeg leser om, mediterer over og er kommet til å elske over alt annet, er kommet inn i meg. Han bor i sentrum av min personlighet, i mitt hjerte. Han utgjør det som er mitt aller innerste, meg selv. Med Paulus' ord: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg».

Enda mer kan sies: Jeg er også innelutret i ham. Han er omkring meg på alle sider. Han er den «åndelige luft» jeg lever i, og ikke kan leve uten. Han er alt. Men det forunderlige, det nesten uforståelige er at dette har hendt uten at min egenart, det menneske Gud har skapt meg til, min identitet, det unike, det annerledes som er meg selv, er blitt

Bønne' 83 Dager

på Nerskogen i
Sør-Trøndelag, 6.-14. august.

Talere: Jim MacInnes, Sverige, Åge Åleskjær, Didrik T. Solli, Viggo Wilhelmssen, Kristian Kylland, Sverre Granlund, Wiggo Abrahamsen, Ole Bjørn Urne, Anne Sofie Eik, Ivar Storskaret, Jakob Winsnes, Steinar Remetun.

Medhjelpere: Egil Viddal, Asbjørn Skjortnes, Gunnar Bonsaksen, Ola Melkeråsen, Kjell Sandmo.

Sangere: «Alternativ», «Ambassadør», Magne Sandøy, Roar Grande.

For påmelding og nærmere opplysninger KONTAKT:
Svengård, 7395 Nerskogen, tlf.: (074)26417.

Arr.: Svengård

Når budskapet fram?

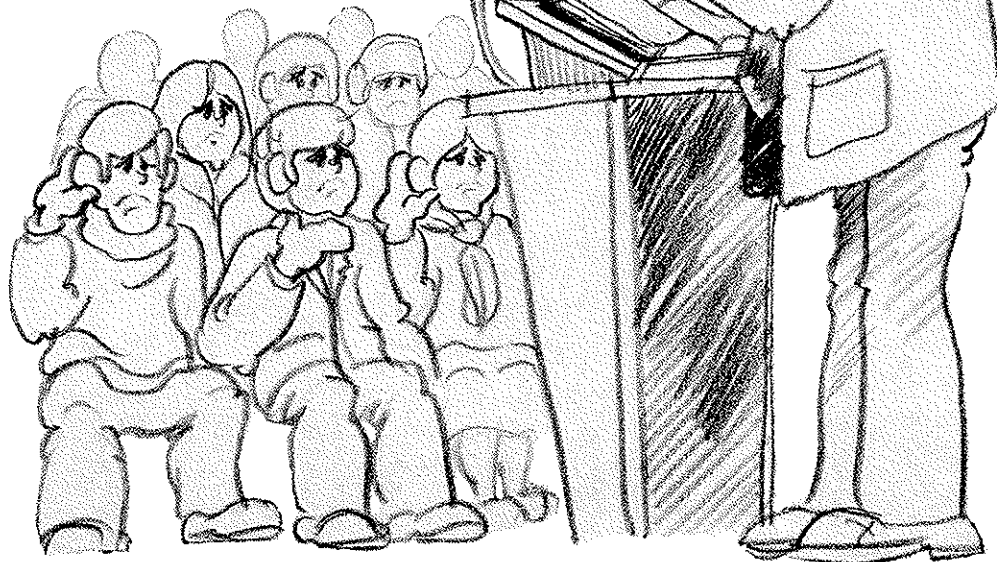
Den første betingelse for god kommunikasjon mellom taler og en forsamling er at alle får høre godt.

Vi har spesialisert oss for opplegg av høyttaleranlegg til kirker, bedehus og forsamlingslokaler.

Vi «skreddersyr» et anlegg som passer lokalitetene!

**ET GODT BUDSKAP
FORTJENER Å BLI HØRT!**

Vi hjelper til med alt fra mikrofon, teleslyngeanlegg og til plassering av høyttalere.

Kontakt oss gjerne:

Walter Olsen a.s
electronics

Rørehagen, 3190 HORTEN
Telefon 033-73150 - 73318

Hvordan kan du prøve en profeti?

Guds ord gir oss endel anvisninger som vi kan tenke på når vi skal prøve en profeti. Særlig er 1.Kor.14 et interessant kapittel å studere i det emnet. La oss peke på syv punkter som utfra dette kapittel kan være til hjelp med å bedømme en profeti.

— v.25 — Er profetien med å opphøre og ære Gud, slik at de som hører får et inntrykk av hans tale og nærhet? Derksom det er taleren, eller noe menneske, eller menighet eller kirkesamfunn som blir opphøyet, har du lov til å betvile at det er en profeti.

— v.37-38 — Profetien er alltid underlagt Ordets retningslinjer. Profetier

som ikke er i harmoni med Skriften må vi avskrive.

— 14,1 — Blir profetien båret fram i kjærlighet? Vi må ikke glemme at de åndelige gaver er Guds kjærlighetsgaver til oss.

— v.29 — All profeti skal prøves. Det finnes «profeter» som er imot en slik prøving av deres budskap, og de vil ikke la seg undervise. En hovmodig ånd er et faresignal — mens ydmykhet er et godt tegn.

— v.32-33 — Er profetien fremført på en verdig og kontrollert måte? Hysteri har ingen ting med åndelige gaver å gjøre, ro og orden er et tegn på alt som er ekte. Det uekte forsøkes iblant å gjøres troverdig med ekstatisk opptreden, men det er ikke Gud som virker slik.

— v.29-30 — Er det «for meget» profeti? Om det blir mange og lange profetier, er det grunn til å være på vakt. Desto mer profeti som kommer, jo mer sannsynlig er det at man forveksler sine egne tanker med Guds.

— Som en konklusjon kan vi si at livet

til den som bruker profetiske gaver og så vitner om «treet» er sunt, er treet sunt, vil frukten også være det. Er det mennesker som lever i disharmoni med seg selv og andre, og står i opposisjon til det åndelige lederskap i sin menighet, er det lite sannsynlig at de profeterer fra Gud. Tidsbestemt profeti som ikke oppfylles sier Skriften selv er falske. (5.Mos. 18,22).

ur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal
OM DU FLYTTER **OM DU FLYTTER** **OM DU FLYTTER** **OM DU FLYTTER**
 end oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny adresse!

TO KASSETTER DU BØR HØRE

Jan, som tidligere levde i fornedrelse og skitt, og måtte »ruse seg» med bl. annet vindusspylervæske, fikk et møte med den levende, oppstandne Jesus Kristus.

Jan ble løst, og satt fri fra et liv i mørke og fornedrelse, til lyset i Kristus.

Hør hans gripende vitnesbyrd.

Grunnleggende trossforkynnelse alle bør høre for å komme inn i et seirende kristent liv.

SEND MEG SNAREST:

Navn:

stk. Jan Olav Hansen

Adresse:

stk. Åge Åleskjær

Postnr./Sted:

Kassetten koster kr. 30,- pr. stk. fritt tilsendt.

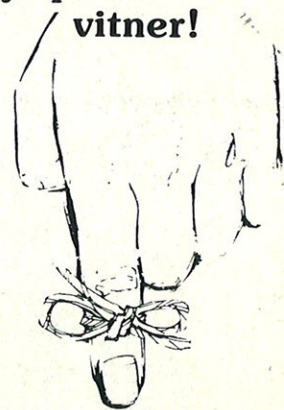
FYLL UT OG SEND ANNONSEN TIL:

**ORDETS
KASSETTMISJON**
FYRVEIEN 20
1600 FREDRIKSTAD

Bli også DU en misjons-skolepartner

Da er du med og hjelper Herrens vitner!

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:

(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,00 pr. måned.
 kr. 100,00 pr. måned.
 kr. pr. måned.

(Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn:

Adresse:

Postnr.:

Sted:

Denne kupongen sendes til:

Troen Bevis Bibel- & Misjons-Institutt

Sarons Dal.
4480 Kvinesdal.

Rhema World Outreach Seminar i OSLO

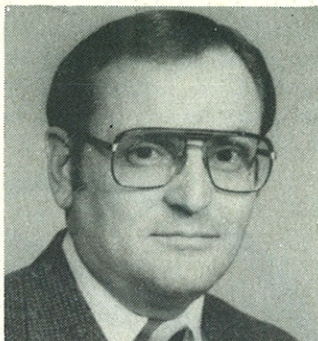
Seminaret holdes for pastorer, eldstebrødre, evangelister, menighetsarbeidere og andre som har et kall til tjeneste.

Det blir fire bibeltimer hver formiddag, og åpne vekkelsemøter på kveldene.

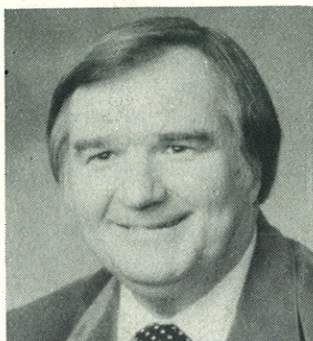
Benytt denne enestående anledning til å høre menn fra Kenneth E. Hagins's bibelskole. Undervisningen vil bygge din tro og gi ny kraft til din tjeneste!

Vi får besøk av **Jim Kaseman** og **Sam Whaley**. Begge disse brødrene reiser i dag over hele verden med «Troens Ord». Gud har stadfestet deres tjeneste med de tegn som følger med.

Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Ole Bjørn Urne, Wenche og **Torbjørn Baksvær** m.fl. deltar.

Jim Kaseman

Sam Whaley

Seminar: I Den Frie Evangeliske Forsamling hver formiddag mandag 29/8 – fredag 2/9.

Vekkelsemøter: i Folkets Hus/Samfunnssalen 31/8-4/9.

Nærmere opplysninger: Ten Center Østlandet, Postboks 4346, Torshov, Oslo 4. Tlf. (02) 46 38 10